

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

ЛИНДА КАУЪРД

Търси се съпруга

ЛИНДА ХАУЪРД ТЪРСИ СЕ СЪПРУГА

Превод: Милена Бояджиева

chitanka.info

Рийс Дънкан мечтае за съпруга — искрена и добра. Жена с която да има деца, която да бъде до него в борбата за спасяване на ранчото... Напълно различна от първата му съпруга, съсипала живота му...

Дете на града, Маделин Патерсън съвсем не е най-подходящият избор. Готова е да се грижи за къща, за животни, за деца, но няма представа какво е това всъщност. Единственото, което иска в замяна, е любов.

Точно това Рийс не е сигурен, че може да предложи...

ПЪРВА ГЛАВА

Време беше да си потърси съпруга, но този път нямаше да включва „любов“ в сделката. Вече беше по-възрастен, по-мъдър и знаеше, че „любовта“ не само не е задължително условие, но дори е желателно да не присъства.

Рийс Дънкан веднъж вече се бе направил на глупак и едва не изгуби всичко. Но това нямаше да се повтори. Този път ще избира съпруга с главата, а не с други части на тялото си. Ще си намери жена, която да е доволна да живее в отдалеченото ранчо, да е готова да работи упорито и да бъде добра майка на децата им. Ще я е грижа повече за семейството, отколкото за модните тенденции. Веднъж вече се бе излъгал от хубаво лице, но този път красотата не фигурираше сред изискванията му. Той бе здрав мъж с нормални сексуални желания; това щеше да е напълно достатъчно, за да създадат деца. Страст не му трябваше. Заради нея бе допуснал най-ужасната грешка в живота си. Сега искаше стабилна, здравомислеща съпруга.

Проблемът бе, че нямаше време да я намери. Работеше средно по дванайсет-шестнайсет часа на ден, само за да оцелява. Костваше му седем години, но сега вече по всичко личеше, че е на път да се справи. Беше загубил половината от земята си — загуба, която не спираше да трови душата му, но за нищо на света нямаше да допусне нещо да се случи с останалата част. Огромните стада добитък също останаха в миналото и с робски труд той се грижеше за малкото животни, които отглеждаше. Помощниците в ранчото го напуснаха, тъй като нямаше възможност да им плаща надниците. От три години не си бе купувал нови джинси. Къщата не бе пребоядисвана от осем.

Но Ейприл, бившата му жена, държеше огромните ѝ дългове, натрупани преди брака им, да бъдат платени. Искаше своята част от парите. Имаше апартамент в Манхатън, както и луксозен гардероб. Какво я интересуваше, че ще го превърне в просяк, че ще го принуди да продаде част от земята и добитъка, да изтегли всичките си спестявания, за да ѝ изплати половината от имуществото, което ѝ се

„полагало по право“? В крайна сметка, тя бе омъжена за него цели две години. Освен това бе преживяла две ужасни зими в Монтана, напълно откъсната от цивилизацията, нали? Какво от това, че ранчото е било в семейството му от близо сто години? Две години брак с него ѝ осигуряваха „правото“ да получи половината от всичко това или еквивалента в пари. Ако не разполага с такава сума, може да продаде част от земята. И без това има прекалено много, нищо няма да му стане, ако се раздели с няколко акра. Помогна ѝ фактът, че баща ѝ бе магнат с достатъчно връзки в Монтана и съседните щати, което обяснява защо съдията остана глух за доводите на Рийс Дънкан, че подобна сума ще го докара до банкрут.

Ето това бе още една грешка, която повече нямаше да повтори. Жената, за която ще се ожени този път, ще трябва да подпише предбрачно споразумение, което да защити ранчото му в случай на развод. Нямаше да жертва нито един квадратен сантиметър от наследството на децата си и нито един долар, който би могъл да вложи в дома си. Можеше да си тръгне по всяко време, но нямаше да ѝ позволи да вземе нищо негово с нея.

Ако зависеше от него, той с удоволствие би останал сам до края на живота си. Проблемът бе, че искаше да има деца. Деца, които да научи да обичат земята, както той бе възпитан, на които да остави ранчото, да предаде завещаното от предците му. И най-вече, искаше деца, които да съживят пустата къща със смях, сълзи, гняв, страхове и радостни викове. Искеше да остави наследници. За това му бе нужна съпруга.

А жената вкъщи имаше още едно предимство. Много можеше да се каже относно нуждата от редовен секс, особено след като почти нямаше време за губене в търсене на удоволствия. Трябваше му сигурна, непридирчива и стабилна жена в леглото, а за останалото щяха да се погрижат хормоните.

Само че неомъжени жени на подходяща възраст почти не се срещаха в тази част от страната; всичките те си събираха багажа и се местеха в големите градове. Животът в ранчото бе тежък, а те търсеха забавления и лукс. Рийс пък нямаше време, пари и желание да ухажва някоя. Съществуваше по-прост начин да си намери съпруга.

Преди време бе чел статия във вестника, че много фермери от Средния запад си търсят съпруги по обява, а също бе гледал

телевизионно предаване за мъже от Аляска, които правят същото. Една част от него се бунтуваше срещу идеята да се рекламира, тъй като по природа бе затворен човек, а след катастрофалния си брак се усамоти още повече. От друга страна, публикуването на няколко обяви във вестник нямаше да му струва почти нищо, а парите бяха изключително важни за него на този етап. Нямаше да му се налага да се среща с жени, които не го привличат, да губи време, за да излиза с тях и да се опознават. В действителност, изобщо не изгаряше от желание да ги опознава, дори и тази, която в крайна сметка ще избере за съпруга. Допадаше му ледената обвивка, която бе изградил около себе си. Така нямаше опасност мислите му да бъдат замъглени от чувства. Безличността на обява във вестник допадаше точно на тази част от него, макар все пак да имаше някои резерви.

Веднъж взел решение, Рийс Дънкан не се спираше пред нищо. Ще публикува няколко обяви в най-популярните регионални вестници. Издърпа лист хартия и с едър, уверен почерк написа: *Търси се съпруга...*

Маделин Сангър Патерсън спокойно се върна в кабинета си след обяд.

— Никога няма да видиш Маделин да бърза за някъде — отбеляза приятелката ѝ Кристин, когато Маделин се приближи.

Нито пък можеш да предположиш, че Маделин се поти. Навън бе тридесет и пет градуса, а по седефенобялата рокля и артистично праметнатия зеленикав шал не се забелязваше нито едно петънце или гънка от измачкване. Маделин бе благословена относно дрехите — всичко ѝ стоеше добре, но личният ѝ вкус добавяше особен шик, на който жените завиждаха, а мъжете се възхищаваха.

— Ужасна си! — възкликна Кристин и се облегна на стола си, за да огледа по-добре приятелката си. — Не е полезно да не се потиш, не е естествено дрехите ти да не се мачкат и не е справедливо прическата ти да не се разваля.

— Потя се, разбира се — развеселено отвърна Маделин.

— Кога?

— Всеки вторник и четвъртък в седем сутринта.

— Не мога да повярвам! Да не би тогава да си организираш срещи с потните си жлези?

— Не, играя тенис.

Кристин оформи кръст с пръсти при споменаването на физически упражнения, което според нея бе осмият смъртен грях.

— Това не се брои. При такава жега нормалните хора се потят и без особено натоварване. А дрехите ѝ мачкат ли се? Косата провисва ли?

— Разбира се.

— В присъствието на свидетели? — Кристин остана видимо довольна, че е победила при тази словесна война.

Маделин приседна на ръба на бюрото и скръсти крака в глезените. Позата подходеше повече на мъж, но при Маделин излъчваше грация. Изви глава и надзърна във вестника, който четеше Кристин.

— Нещо интересно?

Майката на Кристин редовно ѝ изпращаше неделното издание на вестника в Омаха, така че дъщеря ѝ да е в течение на всички местни събития.

— Най-добрата ми приятелка от гимназията ще се жени. Публикували са обява за предстоящия годеж. Далечен роднина е починал. Едно старо гадже е спечелил първия си милион. А заради сушата, цените на хранителните продукти постоянно се покачват. Нищо необичайно.

— Да не би да иска да ти намекне нещо за старото гадже?

— Не, тя не можеше да го понася, когато излизахме. Той бе от типа многознайковци.

— И се оказа, че наистина е многознайко.

— Очевидно. Доста е смущаващо, когато нещата се окажат точно такива, каквито са изглеждали на пръв поглед.

— Зная — състрадателно отвърна Маделин. — Противоречи на вродения ти скептицизъм.

Кристин сгъна вестника и го подаде на Маделин, която обичаше да чете изданията от различни части на страната.

— Има доста интересна статия относно местенето в друг град заради по-добра работа. Ще ми се да я бях прочела, преди да напусна Омаха.

— Тук си вече от две години. Не е ли малко късно за културен шок?

— За носталгията обаче времето тече другояче.

— Така ли? Или просто си тъжна, защото миналата седмица скъса с чудото на Уол Стрийт и все още не си му намерила заместник?

Кристин драматично въздъхна. Маделин взе вестника и влезе в кабинета си. Двете с Кристин често изпробваха остроумието си една срещу друга, като в същото време си оставаха в прекрасни приятелски отношения. Маделин вече бе разбрала, че не всички харесват подобна размяна на реплики. Някои от гаджетата ѝ в тийнейджърските години оставаха или засегнати, ядосани или се чувстваха застрашени, което винаги довеждаше до бърз край на връзката им. Момчетата бяха прекалено ангажирани с бушувашите хормони и твърде докачливи спрямо новооткритата си мъжественост, за да толерират подобно отношение. Маделин замислено въздъхна. За съжаление, нещата не се бяха променили много с времето.

Втрени поглед в бюрото. Всичко бе отвратително, болезнено ясно. Можеше или да остане в кабинета си до края на деня, или да се прибере вкъщи, но и в двата случая нищо нямаше да се промени. И никой дори нямаше да разбере, че си е тръгнала, освен ако тя не си направеше труда да го съобщи на глас. Толкова често я търсеха по телефона.

Разбира се, имаше и предимства да си доведената сестра на собственика. Скуката обаче не бе едно от тях. Липсата на задължения я измъчваше. Много скоро щеше да настъпи моментът, когато ще трябва да целуне Робърт, да му благодари за грижата и учтиво да отклони предложението му да продължи „работата“ си.

А може би не бе зле да помисли за преместване в друг град. Например, на западното крайбрежие. Или на Фиджи. Робърт нямаше бизнес на остров Фиджи. Все още.

Разгърна вестника и се облегна в стола си, качила краката си върху бюрото, скръстени в глезените. От известно време тези мисли се въртяха из главата ѝ, но сега можеше да почака с вземането на решение, поне докато си дочете вестника.

Обожаваше изданията от малки градчета, особено неделните броеве, които повече приличаха на клюкарски хроники. Вестникът от Омаха бе малко голям за подобен домашен уют и все пак притежаваше

типична за средния запад нотка, напомняща, че всъщност и извън Ню Йорк съществува живот. Градът бе толкова голям и оживен, че жителите му бяха прекалено погълнати. Маделин постоянно търсеше прозорчета към живота навън, не защото Ню Йорк не ѝ допадаше, а защото по природа бе любопитна.

Прескочи новините от света, те бяха едни и същи, независимо дали си в Омаха или Ню Йорк, прочете местните и научи за проблемите, които сушата създава на фермерите, но пък за сметка на това увеличава работата на кланиците; разбра и кой се оженил и възнамерява да го направи в скоро време. Разгледа обявите, сравни цените на недвижимите имоти в Омаха и Ню Йорк и за кой ли път остана изумена от огромната разлика. Разсеяно прехвърляше личните обяви, когато една прикова вниманието ѝ.

„Търси се съпруга за физически способен фермер. Трябва да е с уравновесен характер, да иска деца и да е готова да работи в ранчо. За предпочитане между 25 и 35 години.“

Заинтересованите трябваше да се свържат с физически способния фермер чрез пощенска кутия в Билингс, Монтана.

Маделин искрено се заинтригува, макар да не можеше да прецени дали трябва да изпитва любопитство или гняв. На практика този мъж търсеше смесица между породиста кобила и работна ръка за ранчото си. От друга страна обаче, човекът бе брутално откровен в очакванията си, факт, който ѝ подежда доста ободряващо на фона на повечето лични обяви, които бе чела в нюйоркски издания. Нямаше нищо от лигавите: „Чувствителен Водолей се нуждае от модерна жена, с която заедно да потърсят смисъла на Вселената“ — гръмки клишета, които не казваха нищо конкретно за автора, освен че е изобщо не е наясно с писания текст.

Какво друго научаваше за този фермер, освен че е прекалено откровен? Можеше да е на възраст от петдесет надолу, но след като искаше деца, най-вероятно бе по-млад — тридесет или най-много четиридесет годишен. Изискването му за деца означаваше също така, че думите му за физически способен мъж би трябвало да се

възприемат буквално. А след като търсеше съпруга с уравновесен характер, едва ли бе голям любител на светския живот. Звучеше като здравомислещ фермер, който работи упорито и иска да има жена, но просто няма време да я потърси.

Преди няколко месеца бе чела статия точно за мъжете, които си поръчват съпруги по пощата и макар да остана заинтригувана, безличността на този метод я отблъсна. Очевидно се въртеше голям бизнес от съчетаването на жени от Ориента с представители на Западната цивилизация, но нещата не се ограничаваха само с това; фермерите и собствениците на ранчо в слабо населени райони започваха да пускат обяви, просто защото по тези места имаше прекалено малко жени. Съществуваше дори цяло списание, посветено само на този проблем.

В действителност и тази обява по нищо не се различаваше от полигавите — някой търсеше партньор. Универсална нужда навсякъде по света, само че някои си правеха труда да я украсят в романтични или забавни краски.

А да отговориш на подобна обява означаваше просто, че си съгласен да се запознаеш с нов човек, като среща слепешката. Това бе просто начин да се свържеш с някого. Всички връзки започваха със срещата, слепешката или не.

Сгъна вестника и си пожела да имаше някаква друга работа, вместо това да размишлява относно личните обяви във вестниците.

Можеше да се качи на горния етаж и да тропне с юмрук по бюрото на Робърт, но едва ли би постигнала нещо по този начин. Робърт не обичаше употребата на сила; не би нарушил спокойствието във фирмата си, само за да ѝ възложи някаква задача. Той ѝ бе предложил работата само като занимание, което да я разсее, след като майка ѝ и баба ѝ починаха една след друга за много кратък период от време, но и двамата знаеха, че ангажиментът ѝ бе продължил по-дълго, отколкото имаше за цел. Единствено непоправимият оптимизъм я бе крепил толкова дълго с надеждата, че наистина ще излезе нещо смислено. Ако тропнеше по бюрото на Робърт, той щеше да се облегне в стола си и да ѝ се усмихне дяволито, макар очите му рядко да се усмихваха заедно с устните, след което да ѝ заяви: „Топката е в твоето поле, скъпа. Или играй, или си върви вкъщи“.

Да, наистина бе настъпил моментът за промяна в живота ѝ. Шокът и мъката се бяха превърнали в инерция, а с нея тя не можеше да се справи, иначе щеше да е напуснала този град още преди две години.

Търси се съпруга.

Взе вестника и отново прочете обявата.

Не-е! Тя не бе чак толкова отчаяна. Нали? Имаше нужда от нова работа, от нова сцена, но не си търсеше съпруг.

От друга страна, на двадесет и осем години вече бе разбрала, че бляскавият, светски живот не е за нея. Нито пък живота в големия град, макар да бе живяла предимно в такива. Като дете обожаваше уикендите, прекарани при баба ѝ в провинцията. Макар къщата да бе съвсем обикновена, а не някаква огромна ферма, тя се потапяше в спокойствието и тишината, за които по-късно, когато майка ѝ се омъжи повторно и се преместиха в Ню Йорк, копнееше от цялото си сърце.

Не, тя изобщо не бе отчаяна, просто по природа бе любопитна и спешно се нуждаеше от промяна, докато най-сетне реши каква работа да си потърси и къде. Просто една среща за запознанство. Ако потръгнеше, добре. Нямаше нищо против Монтана, пък и би излязло невероятна история, която да разказва на внучките си — че е била булка, избрана по пощата! Ако пък нищо не се получи, което бе далеч по-вероятно, нищо фатално нямаше да се случи. Чувстваше се напълно в безопасност да отговори на фермер от Монтана, отколкото на някой свободомислещ градски жител.

Развълнувана от собствената си дързост, тя пхна лист хартия в пишещата машина, написа отговор на обявата, пхна листа в плик, попълни адреса, залепи марка и пусна писмото в кутията за изходяща поща. Когато металното капаче хлопна, тя изпита странно присвиване в стомаха си, сякаш току-що бе направила нещо неопишимо глупаво. От друга страна, бе изпитала същото усещане, когато за първи път седна зад волана на автомобил. И когато за първи път се качи на влакче на ужасите. И когато пристигна в колежа, за първи път летя със самолет, и за първи път излезе на среща с момче. Това чувство съпътстваше всичко случващо се за първи път и никога досега не е било предвестник на нещастие. Дори напротив от цялото си сърце се бе наслаждавала на всички тези събития. Може би това бе добър знак.

От друга страна... Жена, поръчана по пощата... Точно тя?

Маделин повдигна рамене. Нямахме за какво да се тревожи. Най-вероятно, изобщо нямаше да получи отговор от фермера в Монтана. Какво общо можеха да имат двамата?

Рийс Дънкан смръщи вежди, щом видя клеймото от Ню Йорк, скъса плика и извади единствения лист хартия, напечатан на машина. Какво би могла да знае една нюйоркчанка за живота в ранчото? За миг се изкуши да изхвърли писмото в кошчето за боклук. Само щеше да си загуби времето в четене, а вече бе пропилял доста в пътуване до Билингс, за да събере пощата. За днес това бе единственият отговор на обявата му и то точно Ню Йорк, от всички места по света.

Като цяло нямаше голям отклик, така че нищо нямаше да му стане, ако прочете това писмо. В интерес на истината, то бе третото досега. Очевидно нямаше много жени, изгарящи от нетърпение да заживеят в ранчо в Монтана.

Писмото бе кратко и забележително лаконично. Името ѝ е Маделин С. Патерсън. На двадесет и осем години, никога не е била омъжена, здрава, силна и способна на тежък труд. Не беше изпратила снимка. Единствената, която не го бе направила.

Тя бе по-млада от другите две жени, които му бяха отговорили. Учителката беше на неговата възраст и не изглеждаше зле. Другата бе тридесет и шестгодишна, с две години повече от него и никога не бе работила — останала вкъщи, за да гледа болната си майка, която наскоро починала. Не беше грозновата, а просто обикновена. И двете със сигурност имаха далеч по-реалистична представа за фермерския живот в Монтана от тази Маделин С. Патерсън.

От друга страна, може би тя бе някое момиче от малко градче, което се е преместило в големия град и скоро след това бе открила, че животът там не ѝ допада. Трябва да е прочела обявата му в някое местно издание, защото за нищо на света не би профукал толкова пари, че да я публикува в „Ню Йорк Таймс“. Пък и не получаваше чак толкова много писма, за да си позволи да пренебрегне някое. Щеше да направи същите уговорки, както с другите две жени, ако Маделин все още проявява интерес, когато получи отговора му.

Сгъна обратно писмото, излезе от пощата и тръгна към пикапа си. Това наистина му отнемаше повече време, отколкото можеше да си

позволи да отдели. Искаше му се всичко да е уредено до юли, а вече бе средата на май. Оставаха му шест седмици. Трябваше да си намери съпруга до шест седмици.

Маделин едва не изпусна писмата, когато видя плика с клеймо от Монтана. Бяха изминала само девет дни, което означаваше, че той бе отговорил почти веднага. А през тези девет дни тя постоянно се самоубеждаваше, че той изобщо няма да ѝ пише.

Седна на малката масичка в хола си и отвори плика. Вътре имаше само един лист хартия.

„Госпожице Патерсън,
Името ми е Рийс Дънкан. На тридесет и четири години съм, разведен, без деца. Притежавам ранчо в централна Монтана.

Ако все още проявявате интерес, бихме могли да се срещнем след две седмици в събота. Моля, уведомете ме за решението си. Ще ви изпратя автобусен билет до Билингс.“

Нямаше поздрави за финал, само подпис. Г. Р. Дънкан. Какво ли се криеше зад това „Г“? Почеркът му бе едър, ъгловат, напълно четлив и нямаше нито една правописна грешка.

Сега вече знаеше името му, възрастта и факта, че е разведен. До този момент сякаш не бе реална личност — един анонимен, публикувал обява във вестник. Това вече се бе променило.

А очевидно и бе твърде зает, след като можеше да отдели време за среща с нея чак след две седмици. Маделин не можеше да престане да се усмихва. Той изобщо не създаваше впечатление на мъж в отчаяна нужда от жена, принуден да публикува обяви. За пореден път я споходи предчувствието, че този човек просто бе прекалено зает, за да тръгне да си търси съпруга. От писмото научаваше, че е разведен, така че най-вероятно да бе загубил първата си съпруга, точно защото е прекалено ангажиран с работа.

Потупа плика с пръсти, докато изучаваше почерка му. Този мъж я заинтригува. Искаше да се запознае с него.

Маделин С. Патерсън отговори бързо, нещо, което другите две не бяха направили; все още очакваше техните писма. Рийс отвори пощенския плик.

„Господин Дънкан,

Ще пристигна в Билингс на посочената дата. Въпреки това, не мога да Ви позволя да платите пътните ми разноски, тъй като не се познаваме и от срещата ни може да не излезе нищо.

Самолетът ми каца в 10.39 сутринта. Надявам се да Ви е удобно. Моля, уведомете ме, ако промените плановете си.“

Той повдигна вежди. Виж ти! Значи тя предпочита да лети, вместо да пътува с автобус. На устните му се появи цинична усмивка. Всъщност, и той го предпочиташе. Дори навремето притежаваше собствен самолет, но това бе П. Е., т.е. преди Ейприл. Бившата му жена добре се беше погрижила, така че сега той не можеше да си позволи дори самолетен билет, камо ли собствен самолет.

От една страна бе благодарен, че му спестява допълнителни разходи, но мъжката му гордост ненавиждаше факта, че не може да си позволи сам да ѝ изпрати самолетния билет. По дяволите, та дори и билета за автобуса щеше да го затрудни изключително много. Вероятно като научи колко е беден, тази жена щеше да си изтърка подметките от бързане да избяга обратно. Нямаше начин да се получи нещо между него и тази жена, но нищо не му пречеше да се увери сам. Не можеше да каже, че пред вратата му се избиват кандидатки.

Маделин знаеше, че в петък вечер Робърт има уговорена среща, а понеже искаше да поговорят насаме го покани на вечеря в четвъртък, преди съботния ѝ полет.

Той пристигна в осем и половина, влезе в хола, сипа си щедро уиски с вода. Повдигна чашата си за тост, със смях в очите, но

сериозни устни. Маделин повдигна чашата с вино в отговор.

— Пия за една загадка — каза тя.

Той елегантно повдигна тъмните си вежди.

— За теб?

— Не, аз съм отворена книга.

— Написана на непознат език, обаче.

— А ако твоите корици бяха отворени, на какъв език щеше да е написана книгата?

Той повдигна рамене; очите му все още се усмихваха, но Робърт не можеше да отрече, че държи всички настрани. Всъщност, Маделин му бе най-близкият човек; баща му се бе оженил за майка ѝ, когато тя бе на десет, а той на шестнадесет — твърде голяма разлика за истинска близост, но той си бе направил труда да я приеме, да разговаря с нея и да я изслушва. Заедно преживяха смъртта на баща му, а пет години по-късно и тази на майка ѝ; в повечето случаи това би сложило край на отношенията им, но те си останаха близки, защото се харесваха като приятели, а не само като брат и сестра.

Робърт бе същинска загадка — елегантен, красив, страховито интелигентен, но изключително затворен за околните и никога не допускаше никой близо до себе си. Маделин бе единствената, която изобщо знаеше какво представлява той в действителност. Никой друг не го познаваше по-добре от нея. През годините, откакто наследи „Кенън Къмпаниз“, той направи фирмата още по-богата и влиятелна. В галантните му ръце лежеше огромна власт, но дори тази империя не докосваше истинската му същност.

Сякаш през цялото време се държеше под контрол и сам потушаваше страстите си. Жените се тълпяха около него, разбира се, но той имаше собствен подход и предпочиташе моногамните връзки, пред честите смени на любовници. Когато си избере партньорка, той ѝ оставаше верен, докато трае връзката им. Една от предишните му изгори се напи на парти малко след като Робърт бе сложил край на връзката им и плачейки на рамото на Маделин ѝ призна, че никога не би могла да обича друг мъж, защото кой може да се сравнява с Робърт? За съжаление, пиянската изповед на жената се оказа пророчески вярна; тя се впусна в две любовни връзки след това и двете се оказаха толкова краткотрайни, че тя напълно се отказа да се среща с мъже.

Сега седеше и я гледаше с развеселени очи и след около минутка, Маделин сама си отговори на въпроса.

— Езикът ще е непознат, мъртъв, разбира се, и освен това текстът ще е закодиран с шифър, който ти сам си измислил. Ако мога да перифразирам Уинстън Чърчил, ти си енигма, скрита в загадка, опакована в гатанка, или нещо подобно.

Той почти се усмихна; устните му се извиха и той поклати глава в знак на съгласие с точното ѝ определение. Отпи от уискито и се наслади на вкуса му.

— Какво има за вечеря?

— Разговор.

— Значи ще ни се наложи да преглътнем думите си наистина?

— Заедно със спагетите.

Той недоволно погледна уискито си и остави чашата; очевидно реши, че питието не върви с макаронени изделия. Маделин го погледна с умиление, което засили развеселеното пламъче в погледа му.

— И за какво ще си говорим?

— За това, че смятам да си търся нова работа — обясни тя, докато вървеше към кухнята.

Той я последва и без никакво колебание започна да ѝ помага в сервирането.

— Значи е настъпил моментът, така ли? — хитровато попита той.

— Какво те накара да вземеш такова решение?

Тя повдигна рамене.

— Много неща. И най-вече, както сам се изрази, време е вече.

— Ти каза „поне“. Какво друго ще търсиш?

Човек можеше да разчита на Робърт, че ще обърне внимание на всяка думичка. Тя се усмихна, докато наливаше вино в чашите им.

— Тази събота заминавам за Монтана.

Погледът му леко трепна, признак, че е силно заинтригуван.

— Какво има в Монтана?

— Не какво, а кой.

— Кой, тогава?

— Един мъж на име Рийс Дънкан. Съществува вероятност да сключим брак.

Имаше случаи, при които погледът на бледозелените му очи можеше да реже като леден бръснач и сега бе точно един от тези

случаи.

— Това прозвуча като прогнозата за времето — с равен тон отвърна той. — Ще си направиш ли труда да ми дадеш и процент на вероятност? Някъде около четиридесет? Или петдесет?

— Не зная. Не мога да гадая, преди да съм се запознала с него.

Робърт вече хапваше от спагетите, но сега внимателно остави приборите до чинията си и дълбоко си пое въздух. Маделин го наблюдаваше с интерес. Това бе един от много редките случаи, за които можеше да каже, че го е изненадала.

— Искаш да кажеш, че не си го виждала? — бавно попита той.

— Не съм. Разменихме си писма, но не сме се срещали. Може пък да не се харесаме, като се видим на живо. Така че е много малко вероятно е да се стигне до брак. Или ако спазваме терминологията на прогнозата за времето, промяна не се очаква.

— Но все пак е възможна.

— Да. Затова исках да знаеш.

— Как разбра за него?

— Нищо не съм разбрала за него. Зная само няколко факти.

— Добре тогава, как започна да си пишеш с него?

— Беше пуснал обява, че си търси съпруга.

Робърт остана стъписан, истински изумен. На Маделин ѝ дожаля и му сипа от гъстия, пикантен сос, преди да е изстинал, тъй като очевидно той изобщо бе забравил за вечерята.

— Отговорила си на лична обява? — най-сетне изрече той с напрегнат тон.

Тя кимна и се захвана със собствената си чиния.

— Да.

— Мили боже! Знаеш ли колко е опасно това? — повиши глас той и почти стана от стола си.

— Да, зная. — Тя се пресегна и потупа ръката му. — Моля те, седни и си дояж. Нямаше да се паникьосаш, ако ти бях казала, че съм се запознала с някой в бар за самотници в Манхатън, а това е далеч по-опасно от срещата с фермер от Монтана.

— От гледна точка за здравето ти, да, сигурно си права, но има и други подробности, които трябва да вземеш предвид. Ами ако е склонен към насилие? Може да има криминално досие или дори вече да е осъждан. Точно колко знаеш за него?

— На твоите години е, тридесет и четири. Има ранчо в централната част на Монтана, разведен, без деца. Писмата адресирах до пощенска кутия в Билингс.

По проникателния му поглед Маделин можеше да бъде сигурна, че Робърт е запаметил думите ѝ и няма да пропусне нито една подробност. Знаеше също така, че Рийс Дънкан ще бъде щателно проверен; понечи да се възпротиви, но реши, че няма никакъв смисъл. Докато Робърт подготви доклада си, тя вече ще се е запознала лично с него и ще е оформила собствено мнение. Разбираше защо Робърт се притеснява и се чувства длъжен да я защити, макар да не бе съгласна, че подобно нещо се налага. Откровеността в писмата на Рийс Дънкан ѝ подсказваше, че това е мъж, който държи на истината и въобще не му пука как ще го възприемат хората. Струваше ѝ се успокояващо, че няма да ѝ се налага постоянно да преценява дали трябва да му вярва или да се съмнява.

— Мога ли да те убедя да не отиваш? — попита Робърт. — Или поне да те помоля да изчакаш с тази среща?

— Не. — Тя се усмихна, а сивите ѝ очи трескаво блестяха от възлнение. — Толкова съм любопитна, че едва ще изчакам до събота.

Той въздъхна. Маделин наистина бе любопитна като котка, по неин си характерен, леко мързелив начин. Тя никога не си пъхаше носа шумно, но детайлно изучаваше всяка ситуация или въпрос, който я заинтригуваше. Можеше да разбере защо една обява за запознанство я е привлякла; веднъж прочела я, тя е решила, че на всяка цена трябва да се запознае с този мъж. Нямаше да успее да я разколебае, но поне можеше да се увери, че няма да е в опасност. Още преди да се е качила на самолета, той щеше да знае дали този Рийс Дънкан има криминално досие, дори да става въпрос за глоба при неправилно паркиране. Ако се окажеше, че съществува и минимална вероятност Маделин да я грози опасност, той щеше да я спре, дори и да се наложеше да седи до нея през цялото време.

Сякаш прочела мислите му, тя се наведе към него. На лицето ѝ отново се появи ангелското изражение, което винаги го тревожеше. Това означаваше, че тя е или много ядосана, или е намислила някоя дяволия, но той никога не успяваше да отгатне кое от двете е, преди да е станало твърде късно.

— Ако се намесиш в социалния ми живот — мило изрече тя, — ще приема, че и на мен ми се полага същото право. Според мен се нуждаеш от помощ в отношенията ти с жените.

Говореше напълно сериозно. Маделин никога не блъфираше и не заплашваше, освен ако не е твърдо решена да изпълни закана си докрай. Без думи, Робърт извади бялата си носна кърпичка и я развя в знак на капитулация.

ВТОРА ГЛАВА

Самолетът кацна малко по-рано в Билингс. Маделин огледа един по един посрещаните във фоайето, но не забеляза самотни мъже, които да я очакват. Дълбоко пое въздух, доволна от кратката отсрочка. Не очакваше, че ще е толкова притеснена.

Използва времето, за да посети дамската тоалетна; когато излезе, чу писклив глас да вика името ѝ по уредбата.

„Маделин Патерсън, моля явете се на гише «Информация». Маделин Патерсън, моля явете се на гише «Информация»“.

Сърцето ѝ биеше малко учестено, но това не ѝ бе неприятно. Допаднаше ѝ обзелото я възмущение. Най-сетне моментът бе настъпил. Очакването и любопитството я изгаряха.

Закрачи със спокойна походка, въпреки нетърпението. Очите ѝ искряха от удоволствие. Летището в Билингс, с огромния фонтан, бе далеч по-приятно от много други и тя се остави обстановката да я успокои. В момента се чувстваше съвсем малко изнервена, но дори и това по нищо не си личеше.

Това трябваше да е той, облегнат на гише „Информация“. Носеше шапка, така че не можеше да види лицето му, но веднага забеляза, че е едър и строен. На устните ѝ затрептя усмивка. Това наистина бе абсурдна ситуация. Гонене на вятъра. Щяха да се запознаят, да се държат любезно, да прекарат дружелюбно един ден заедно; утре щяха да си стиснат ръцете, да си кажат, че са прекарали чудесно и това щеше да е краят. Всичко щеше да приключи цивилизовано и възпитано, точно както тя обичаше...

Той се изправи и се обърна към нея. Маделин закова погледа си върху него и веднага я обзе напрежение.

Знаеше значението на думата зашеметен, но за първи път го изпитваше на живо. Бавната ѝ походка се забави и накрая тя напълно спря. Застана неподвижно по средата на фоайето, неспособна да направи още една крачка. Подобно нещо не ѝ се бе случвало досега, такава тотална загуба на контрол, но нищо не можеше да направи. Чувстваше се стъписана, сякаш някой ѝ бе изкарал въздуха. Сега вече сърцето ѝ биеше до полуда. Дишането ѝ се учести, а малкият сак се изплъзна от пръстите ѝ и се строполяса на земята с тъп звук. Чувстваше се като пълна глупачка, но изобщо не ѝ пукаше. Просто не можеше да откъсне поглед от него.

Чиста, старомодна сладост, това бе всичко. Не можеше да е нищо друго, особено от пръв поглед. Обзе я паника при самата мисъл, че би могло да е нещо друго. Просто сладост.

Той не бе най-красивият мъж, когото някога бе виждала, защото Ню Йорк беше пълен със страхотни мъже, но това нямаше никакво значение. Единственото, което имаше значение, наречи го примитивни инстинкти, химия, електричество или биология, той беше неустоим. Този мъж излъчваше сексапил. Всяко негово движение бе наситено с чувственост и мъжественост, които веднага събуждаха образа на потни тела и измачкани чаршафи в съзнанието ѝ. По дяволите, защо му е на такъв мъж да си търси жена чрез обява?

Беше висок поне метър осемдесет и пет с яки мускули, излъчващи силата на мъж, който върши тежък физически труд. Кожата му бе загоряла, а косата, поне доколкото можеше да види изпод шапката, бе много тъмна, почти черна; с ъгловата брадичка, съвършено очертани устни и трапчинки от двете страни. Не се беше нагласил специално за срещата си с нея, а носеше бяла риза с навити ръкави, овехтели джинси и протрити каубойски ботуши. Маделин бе съсредоточила цялото си внимание върху детайлите, докато се опитваше с цялата си воля да се съвземе от шока, връхлетял я без предупреждение.

Дори и най-смелите и фантазии не я бяха подготвили за подобно нещо? Как трябваше да постъпи една жена, когато срещнеше мъжа, който разпалва най-скритите ѝ страсти? Първата ѝ мисъл бе да побегне с всички сили, за да спаси живота си, но въпреки това не бе в състояние да помръдне от мястото си.

Първата мисъл на Рийс пък бе, че с удоволствие би я завел в леглото си, но няма начин да я избере за своя съпруга.

Тя бе точно това, от което той се опасяваше най-много — елегантна, изтънчена градска дама, която няма никаква представа от живота в ранчото. И това бе очевидно от върха на копринено русата ѝ глава до скъпите обувки.

Бе облечена в бяло, не най-практичният цвят за дълъг път, но дрехите ѝ бяха безупречни, без нито една гънка. Полата ѝ бе тясна и свършваше точно над коленете, откъдето разкриваше възхитителни крака. Рийс усети, че стомахът му се свива, само от един поглед към тях. С огромно усилие вдигна погледа си нагоре и остана изумен от очите ѝ.

Под широкото сако носеше вталена синя блуза, която би трябвало да променя цвета на очите ѝ, но не успяваше. Те бяха сиви, чисто сиви, без никакъв нюанс на синьо. Нежни очи, които в този момент бяха разширено от... Учудване? Не беше сигурен за изражението ѝ, но едва след няколко минути си даде сметка, че тя стои неподвижно, пребледняла и бе изпуснала куфара си.

Той направи крачка напред и се възползва от възможността да я докосне. Обгърна хладната ѝ, дребна ръка с неговата.

— Добре ли сте, госпожице Патерсън?

Маделин едва не потрепери при допира му, толкова мощно реагира тялото ѝ. Как бе възможно един съвсем безобиден жест да провокира подобна буря? Близостта му я заля с топлината и аромата на неговото тяло и единственото, което ѝ се прииска, бе да се извърне и да зарови глава във врата му. Усети как я обзема паника. Трябваше да избяга от тук, от него. Това не влизаше в сделката. Вместо това, тя събра последните остатъци от самоконтрола си и протегна ръка.

— Приятно ми е, господин Дънкан.

В гласа ѝ долови дрезгавина, която страшно му допадна. Обгърна дланта ѝ и веднага забеляза, че не носи никакви бижута, с изключение на златните обеци във формата на халки. Не обичаше жени, които са се накичили с пръстени, особено когато ръцете им са толкова нежни като нейната. Докато държеше дланта ѝ, още веднъж попита:

— Добре ли сте?

Маделин премигна, бавно спускане и вдигане на клепачите, което прикриваше изгарящите я емоции.

— Да, благодаря — бе единственото, което отвърна, без да се опитва да намери извинение за поведението си. Какво би могла да отговори? Че внезапно е била залята от неустоима страст към него? Това си бе самата истина, но не би могла да я изрече на глас. Знаеше, че трябва да се държи чаровно, за да облекчи неминуемото притеснение при подобна среща, но просто не успяваше да намери начин. Не бе в състояние дори да помръдне от мястото си.

Стояха, вперили поглед един в друг като бандити в улична стрелба, напълно нехаещи за тълпите от хора около техния малък, неподвижен остров. Той я наблюдаваше изпод клепачи, без да бърза, но и без да издава мислите си. Маделин стоеше неподвижно, излъчваща женственост, безпогрешно забеляза погледа му, докато той я огледа отгоре до долу, макар че очите му не издадоха нито възторг, нито неодобрение. Мислите му бяха забранена територия, а изражението на лицето му издаваше истински мъж.

Въпреки периферията на шапката, Маделин успя да забележи, че очите му са синьо-зелени, лешникови на цвят, с бели тичинки, които сякаш искряха. Бяха обрамчени от бръчици, вероятно от дългите години взирание срещу слънцето, защото нямаше вид на човек, който излишно много се е смял. Лицето му бе сериозно и безизразно, което я караше да се чуди как ли би изглеждал, като се усмихне и дали някога е бил безгрижен. Този човек очевидно знаеше какво значи упорит труд и трудни времена.

— Хайде да отидем за останалата част от багажа ви — предложи той, пръв нарушил тишината. Пътят до ранчото не беше кратък, а той имаше доста задължения, които трябваше да се свършат, независимо колко е закъснял.

Гласът му бе баритон, със сериозна нотка.

— Това е всичко.

— Всичко?

— Да.

След като целият й багаж се побираше в един малък куфар, значи не планираше да го впечатли с гардероба си. Разбира се, най-силно щеше да го впечатли без дрехи.

Той се наведе да вдигне куфара, все още държейки ръката ѝ. Тя бе чиста, стопроцентова съблазън, напълно неподходяща за живота в ранчото, но въпреки това всеки мъжки хормон у него изпращаше тревожни сигнали. Щеше да остане тук само един ден; защо да не се порадва на присъствието ѝ? Един вид последно забавление, преди да се установи с някоя друга, подготвена за сериозна работа, защото точно това я очакваше. Животът в ранчото бе постоянен труд, а Маделин Патерсън имаше вид на жена, която не знае значението на тази дума.

Точно в този миг обаче изобщо не му пукаше, защото тя бе неустойимо привлекателна, пък и той бе преуморен от месеците — годините — труд по шестнайсет часа на денонощие. Тази вечер ще я заведе на вечеря, след като приключи със задачите си; можеше дори ще отидат в „Джаспърс“ да потанцуват, той ще я държи в ръцете си, ще почувства мекотата на кожата ѝ, ще се наслади на уханието от нейния парфюм. Кой знае, може би пък като се приберат в ранчото, няма да прекарат нощта в отделни легла. Трябваше обаче преди това да ѝ съобщи, че тя не отговаря на изискванията му за съпруга, за да не последват недоразумения, но вероятно за нея това нямаше никакво значение. Вероятно.

Напълно естествено ръката му се плъзна от нейната към гърба, докато двамата напускаха летището. Съвсем умишлено обаче той си постави за цел да я очарова, нещо което преди години му се отдаваше толкова лесно, колкото смеха. Тези дни отдавна бяха забравени в миналото, но уменията не бяха загубени. За щастие, тя с лекота поддържаше разговора, като му задаваше въпроси за Монтана, но и той ѝ отговаряше по същия начин, така че тя да се отпусне и да се чувства добре в неговата компания, но през цялото време той изучаваше лицето ѝ.

Ако трябваше да бъде максимално честен, тя не беше възхитителна красавица, но лицето ѝ излъчваше живот, което я правеше неустойимо привлекателна. Носът ѝ бе леко изпъкнал и с едва забележима гърбица. Изящно оформените ѝ скули бяха обсипани с бледи лунички. Наистина възхитителни скули, също като краката ѝ. Устните ѝ не бяха сочни, но изключително подвижни, сякаш всеки миг щяха да се разтегнат в усмивка. Никога досега не бе виждал такива сиви очи! На пръв поглед излъчваха спокойствие и дори мудност, но

по-отблизо човек можеше да различи будност и дори развеселеност, макар той да не разбираше какво намира за толкова разсмиващо.

Ако я бе срещнал преди провалилия се брак и последвалия катастрофален развод, той би я преследвал докрай и със сигурност би я спечелил. Самата мисъл за тези крака, обвити около кръста му, го възбуждаше. За нищо на света обаче не би допуснал хормоните му да го вкарат във втори несполучлив брак. Знаеше каква жена да търси за съпруга и Маделин определено не беше от този тип. Едва ли изобщо някога бе виждала добитък.

Това обаче по никакъв начин не намали плътското му желание. Много пъти му се бе случвало да изпита страст към непозната жена още при първата среща, но не и така, не сякаш някой бе изкарал въздуха от стомаха му с удар. Това не беше обикновено привличане — слаба дума, означаваща обикновен интерес; това бе силно усещане, болезнено, заливащо цялото му тяло с топлина. Буквално едва съдържаше ръцете си от желание да я докосне, да погали гърдите ѝ, бедрата, да изследва всяка гънка от съблазнителното ѝ тяло.

Изпита моментно съжаление, че е толкова неподходяща за целите му. Докато крачеше до нея, забеляза косите погледи, които останалите мъже ѝ хвърляха крадешком. Жени като нея без никакво усилие привличаха мъжкото внимание и му се прииска да можеше да я задържи при себе си, но просто не можеше да си я позволи — тя бе прекалено скъпа. Сега вече Рийс бе напълно разорен; навремето обаче той бе свикнал да разполага с много пари; знаеше какъв е техният вкус, вид и мирис. И можеше да прецени колко добре биха подходжали на Маделин Патерсън. Също като парижкия ѝ костюм и парфюма, който струваше поне двеста долара. Знаеше цената, защото това бе любимият му аромат. Не можеше да си позволи дори да ѝ купи парфюма, камо ли дрехите.

— С какво се занимавате? — попита я той, когато двамата напуснаха сградата на летището и се потопиха в слънчевата светлина навън. В лаконичните ѝ писма не бе споменала професията си.

Тя направи гримаса като сбърчи носа си.

— Работя в кабинет, който дори няма прозорец, без да върша нищо кой знае какво, в компанията на доведения ми брат. Един вид семеен бизнес.

Предпочете да премълчи, че си е подала оставка, защото той би могъл да реши, че тя е готова да се пренесе в Монтана, а едното нямаше нищо общо с другото. По учестения си пулс обаче можеше да отгатне, че само да ѝ предложи, тя ще събере багажа си и ще се пренесе при него с изумителна бързина.

— Някога била ли си в ранчо? — попита той с тон, който издаваше, че предварително знае отговора.

— Не — отвърна Маделин и вдигна поглед към него. — Но мога да яздя — гордо добави тя.

Той веднага зачеркна язденето като едно от уменията ѝ. Ездата като занимание за отдых нямаше нищо общо с истинските коне. Още една област, в която не отговаряше на изискванията му.

Стигнаха до пикапа му и той я погледна, за да забележи дали ще направи физиономия при вида на прашната, стара машина. Нищо такова не последва — тя изчака той да отключи врата и да остави багажа ѝ по средата на общата седалка, след което Рийс отстъпи, така че тя да се качи.

Маделин опита да се настани на седалката и установи, че това е невъзможно. На лицето ѝ се появи озадачено изражение, след което се засмя, когато осъзна, че полата ѝ е прекалено тясна, за да се качи в пикапа. Не можеше да повдигне краката си достатъчно високо, за да се покачи.

— На какво са способни жените от суета — самоиронизира се тя и започна да повдига полата си. — Облякох я, защото исках да изглеждам добре, а май по-добре да бях избрала спортни панталони.

В гърлото на Рийс заседна буца, докато наблюдаваше как тя все повече вдига полата си, разкривайки невероятните си бедра. Обзе го топлина, сякаш тялото му всеки миг щеше да експлодира. Не можеше да издържи нито миг повече, затова протегна ръце, сграбчи я през талията и с едно движение я качи върху седалката. Тя извика от изненада и сграбчи ръцете му за опора.

Устата му бе пресъхнала, а по челото му изби пот.

— Не си вдигай полата в мое присъствие, освен ако не ме подканяш към действия — гърлено измърмори той. С цялото си тяло усещаше учестения си пулс. Тя притежаваше най-прекрасните крака — слаби, стегнати, с леко оформени мускули.

Маделин не успя да пророни нито дума. Помежду им настъпи напрежение. В напрегнатия му поглед се четеше яростна, неподправена страст и тя не можеше да откъсне поглед от тях. Все още стискаше предмишниците му и усети желязната сила на мускулите му. Сърцето ѝ трепна, осъзнала, че и той изпитва същото желание като нея.

Тя започна да пелтечи извинение.

— Съжалявам. Не исках... Аз... Не си дадох сметка... — Замълча, защото не можеше да признае на глас, че не е имала за цел да го предизвиква. Независимо от нейната реакция, той все пак ѝ бе напълно непознат.

Той сведе поглед към бедрата ѝ, полата все още бе повдигната и конвулсивно стисна още по-силно талията ѝ, преди да я пусне с неимоверно усилие на волята.

— Да, зная. Няма нищо — промърмори той. Гласът му все още бе дрезгав. Излъга, че няма нищо. Всеки мускул в тялото му бе напрегнат до краен предел. Отстъпи крачка назад, преодолявайки инстинкта да се долепи до нея и да застане между краката ѝ. Трябваше просто да плъзне ръце под полата ѝ... Изгони тази мисъл от главата си, защото бе на ръба да загуби контрол.

Отдавна бяха напуснали Билингс, когато той най-сетне проговори.

— Гладна ли си? На следващото кръстовище има приятно заведение.

— Не, благодаря — замечтано отвърна Маделин, зареяла поглед в природата наоколо. Тя бе свикнала с огромни сгради, но сега те ѝ се сториха нищожни в сравнение с необятния простор на земята и небето. Почувства се едновременно прекалено малка, но и освежена, сякаш животът и започваше наново. — Далече ли е ранчото ти?

— На около сто и двадесет мили оттук. Още три часа път.

Тя премигна, учудена от далечното разстояние. Не си бе дала сметка колко му е коствало да я посрещне.

— Често ли идваш в Билингс?

Той я погледна, чудейки се дали не го пита от интерес дали живее прекалено изолирано.

— Не — лаконично отвърна той.

— Значи за теб това е специално пътуване?

— Свърших и малко работа сутринта. — Отби се в банката, за да представи на кредитния си инспектор най-новите изчисления относно очаквания приход от ранчото за следващата година. За първи път от доста време нещата не изглеждаха чак толкова зле. Все още бе напълно разорен, но поне виждаше светлина в тунела. И банкерът остана доволен.

Маделин го погледна загрижено.

— Значи шофираш още от призори?

— Горе-долу.

— Сигурно си изморен.

— Човек свиква с ранните часове, когато живее в ранчо. Всеки ден ставам преди съмване.

Тя огледа природата наоколо.

— Не мога да си обясня как може човек да остане в леглото си и да пропусне изгрева тук. Сигурно е прекрасна гледка.

Рийс се замисли върху думите ѝ. Помнеше вълшебните изгреви, но май от доста време не им обръщаше внимание.

— Както с всичко друго, човек свиква. Със сигурност знам, че и в Ню Йорк има изгреви.

Тя се засмя на сериозния му тон.

— Така е, но апартаментът ми гледа на запад. Виждам само залезите.

На върха на езика му бе да ѝ каже, че им предстои да се любуват на много изгреви заедно, но здравият разум го спря. Единствената им възможност бе на другия ден. Тя не беше жената, която би избрал за съпруга.

Бръкна в джоба на ризата си, измъкна пакета с цигари и си извади една. Докато ровеше в джоба на джинсите си за запалка, тя невярващо възкликна:

— Ти пушиш?!

Моментално го обзе раздразнение. По тона ѝ човек би решил, че го е хванала да рита малки кученца или нещо също толкова противно. Запали си цигарата и издиша дима в кабината.

— Да — потвърди той. — Имаш ли нещо против? — От гласа му стана ясно, че след като се вози в собствения си пикап, ще си пуши

колкото иска.

Маделин се загледа в пътя пред тях.

— Не, пушенето не ме притеснява. Просто ми е неприятно като видя някой с цигара в уста. Сякаш играеш руска рулетка с живота си.

— Точно така. С моя живот.

— Съжалявам — искрено се извини тя. — Не ми влиза в работата и не биваше да ти правя забележка. Просто се озадачих.

— От какво? Доста хора пушат.

Тя сериозно се замисли върху саркастичното му подмятане.

— Всъщност, не. Някои от клиентите ни пушат, но никой от приятелите ми. Прекарала съм много време с баба ми, а тя имаше доста старомодно разбиране относно пороците. Научена съм никога да не ругая, да не пуша и да не пия алкохол. И наистина никога не съм пушила — гордо добави тя.

Въпреки раздражението си, Рийс едва не се засмя.

— Това означава ли, че ругаеш и пиеш алкохол?

— Случвало ми се е в напрегнати ситуации да си изпусна езика — призна Маделин. — Пък и баба Лили смяташе, че е напълно подходяща при повод една дама да изпие чаша вино, по чисто медицински причини, разбира се. А в колежа доста бира изпих.

— Доста?

— Ами, да. Знаеш как е там.

Спомняйки си дните, прекарани в колежа, Рийс трябваше да се съгласи.

— Като цяло обаче не обичам алкохола — продължи тя. — Може да се каже, че съм изпълнила две от трите нравоучения на баба ми. Не е зле.

— А тя имаше ли мнение относно хазарта?

Маделин го погледна с хитровата усмивка.

— Баба Лили смяташе, че животът е хазарт и всеки е длъжен да поема рискове. Понякога губиш всичко, понякога печелиш джакпота. — Тази си философия бе предала и на внучката си. Как иначе, помисли си Маделин, ще седи в този пикап и ще се влюбва в непознат?

От доста време не му се беше случвало да види къщата си през очите на непознат, но сега, когато паркира пикапа, Рийс изведнъж го

обзе срам. Боята на къщата бе напукана и на много места се лющеше, а наоколо всичко изглеждаше дори по-зле. Отдавна се бе отказал да поддържа двора чист, като най-накрая изкорени цветята по алеите, тъй като се бяха превърнали в буренаци. През последните седем години нищо ново не бе добавено, но и нищо старо или счупено не бе поправено, с изключение на най-наложителното. Частите за пикапа и трактора бяха винаги по-важни от боя за къщата. От грижи за добитъка не му оставаше време да окоси тревата или да почисти плевелите. Борбата за физическо оцеляване не му оставяше време за насладите в живота. Правеше, каквото трябва, но това далеч не означаваше, че се гордее с вида на дома си. Стана му неприятно, че Маделин не можеше да я види както изглеждаше преди години — място, от което нито една жена не би се срамувала.

Маделин забеляза излющените стени, но не им обърна никакво внимание — малко труд, няколко кутии боя и това щеше да се оправи. Погледът ѝ бе привлечен от просторната веранда, обгръщаща двуетажната къща, с люлка отпред. Пред къщата на баба Лили също имаше такава веранда, пак с люлка, където бяха прекарвали много летни дни, заслушани в ритмичното скърцане на механизмите.

— Напомня ми за къщата на баба Лили — замечтано изрече тя.

Той отвори вратата и постави ръце върху талията ѝ, и я свали от пикапа на ръце. Стъписана, тя го погледна.

— Втори път няма да рискувам с полата ти — дрезгаво обясни той.

Сърцето ѝ отново заби лудо.

Рийс се пресегна, взе куфара ѝ, а с другата ръка хвана нейната и двамата се отправиха към къщата. Влязоха през задната врата, която бе отключена. Тя се озадачи, че оставил дома си отворен, след като е знаел, че ще отсъства няколко часа.

Отляво до вратата бяха подредени пералня и сушилня, а от другата страна — закачалка за дрехи, от която висяха шапки, палта, наметки и жълти дъждобрани, а долу бяха подредени ботуши, повечето доста кални. Точно отсреща в дъното на малък коридор беше банята. Колко удобно, помисли си тя. Когато се върнеш мокър от глава до пети, направо влизаш да си вземеш душ, без да изцапаш цялата къща.

Обърнаха се наляво и се озоваха в голяма, слънчева кухня. Маделин с интерес огледа големите електроуреди, които изобщо не бе

очаквала да открие в ранчото на мъж без семейство. Смяташе, че къщата му ще е далеч по-малка и старомодна.

— Къщата има десет стаи — обясни той. — Шест на долния етаж и четири спални горе.

— Много голям дом за сам човек — отбеляза тя, като го последва по стълбите нагоре.

— Точно затова искам да се оженя. — Изрече го така, сякаш обясняваше защо е поискал чаша вода. — Родителите ми са я построили, като съм бил бебе. Аз израснах тук. Искан ми се един ден да я оставя на моите деца.

Маделин усети, че не ѝ достига въздух, не заради изкачването на стъпалата. Обзе я слабост при мисълта да роди неговите деца.

Той отвори вратата точно срещу стълбите и я покани в голяма спалня с бели завеси на прозорците и бяло покривало на просторното легло. Тя издаде звук на възхищение. Отстрани видя стар люлеещ се стол, а върху гладкия, дървен под бе постлан ръчно тъкан килим. Само дюшемето сигурно струваше цяло състояние. И въпреки това се излъчваше безличност, нищо не издаваше обитателят на това помещение. Все пак той живее сам, напомни си тя; стаите, които използва сигурно носят характерен отпечатък, но точно тази чакаше децата му, които да я изпълнят.

Той пристъпи напред и остави куфара ѝ върху леглото.

— Няма да мога да си освободя целия ден — обясни Рийс. — Трябва да свърша някои неща, така че ще те оставя да се забавляваш сама. Можеш да си почиваш или да правиш, какво решиш. Банята е в дъното на коридора, ако искаш да се освежиш. Моята спалня има самостоятелна баня, така че няма опасност да попаднеш на мен.

В същия миг тя реши, че не иска да остава сама целия ден, без никаква работа.

— Може ли да дойда с теб?

— Ще се отегчиш. Чака ме мръсна работа.

Тя повдигна рамене.

— И друг път ми се е случвало.

Той я изгледа продължително, но лицето му не издаваше никаква емоция.

— Добре — най-сетне се съгласи той, чудейки се дали тя ще е на същото мнение, когато скъпите ѝ обувки се нацапат с тор.

Очите ѝ отразиха усмивката.

— Ще се преоблека за три минути.

Рийс не ѝ повярва.

— Ще бъда в конюшната. Ела направо там като се приготвиш.

Щом той затвори вратата зад гърба си, Маделин се съблече, нахлузи чифт джинси и обу най-старите си маратонки, които бе донесла специално за такива случаи. В крайна сметка, нямаше да може да разгледа ранчото с обувки на висок ток. Облече бяла памучна блуза и излезе от стаята, точно когато и той се появи от неговата, след като бе сменил ризата си. Той я погледна невярващо; след това очите му се присвиха, когато се плъзнаха по врата и раменете. Маделин едва не потрепери, усетила чисто мъжкия му поглед върху гърдите си и изведнъж я обля топлина. И друг път бе забелязвала мъжете скришом да оглеждат бюста ѝ, но Рийс изобщо не се опитваше да се прикрие. Усети как зърната на гърдите ѝ набъбват.

— Не вярвах, че ще успееш толкова бързо — каза той.

— Не обръщам голямо внимание на дрехите.

Не се и налага, помисли си той. Тялото, което обличаше в тях, бе достатъчно само по себе си; всичко останало бе излишно. Възбуждаше го самата мисъл за гърдите ѝ и дългите, стройни крака. Джинсите ги прикриваха, но сега вече той знаеше точно колко добре оформени са, а когато се обърна, за да затвори врата, забеляза и идеалното ѝ дупе, точно като обърнато сърце. Стана му много горещо, което със сигурност не бе от времето навън.

Вървеше до него към конюшната, като постоянно въртеше глава във всички посоки, за да огледа ранчото. Зад къщата видя гараж с три врати.

— Още колко коли имаш? — попита тя.

— Само пикапа — рязко отговори той.

Видя също и кокошарник, а из целия двор се разхождаха малки бели пиленца.

— Значи сам си отглеждаш яйца?

С крайчеца на окото си забеляза, че устните се поместиха в нещо като усмивка.

— Също и млякото.

— Впечатлена съм! От шестгодишна не съм пила истинско домашно мляко.

— Забелязах, че имаш акцент. Откъде си?

— Вирджиния. Преместихме се в Ню Йорк, когато мама се омъжи повторно, но по-късно отново се върнах във Вирджиния и завърших колеж там.

— Родителите ти разведени ли са?

— Не. Баща ми почина. Мама се омъжи отново три години по-късно.

Той отвори вратата на хангара.

— Моите родители починаха един след друг за една година. Струва ми се, че просто не можеха да живеят по отделно.

Обгърна я аромата на земя, сено, кожа, коне и Маделин дълбоко пое въздух. Стори ѝ се много по-приятно, отколкото миризмата на изгорели газове.

Хангарът бе огромен. Забеляза конюшни в единия край, до тях специален кът за машини, както и отделна част за събиране на сено. Всичко наоколо подсказваше, че някога това е било доста проспериращо имение, но очевидно Рийс бе изпаднал в затруднение. Как ли го приемаше човек като него, с такава крещяща гордост! Прииска ѝ се да хване ръката му и да го успокои, че няма страшно, но усещаше, че той не би приел подобен жест. Гордостта, с която сам обработваше това огромно ранчо не би му позволила да приеме такова отношение, което би изтълкувал като съжаление. Тя не знаеше какво трябва да се свърши, нито пък как, затова просто внимаваше да не му пречи, като забеляза педантичността, с която той изпипваше всичко. Той почисти конюшните и сложи прясно сено. Отпред бе забелязала три коня, които той почисти внимателно, заведе ги в конюшните, сипа им храна и вода. Повика и една неприлично кротка крава, която доволно го изчака да я издои. С кофа, до половина пълна с прясно, ухаещо мляко, той се върна в къщата, където веднага го обградиха две котки и започнаха настойчиво да мяukat при аромата на мляко.

— Махайте се оттук — скара им се той. — Ходете да ловите мишки!

Сега вече Маделин знаеше какво да прави. Взе стерилизиращата кана, която бе забелязала още преди, и намери цедилката. Той я погледна доста учудено, когато тя постави цедилката над отвора на каната, така че той да може да изсипе отгоре млякото.

— Гледала съм баба Лили да го прави — радостно обяви тя. — Не бях достатъчно силна, за да държа кофата, но знаех, че един ден като порасна, най-после и това ще ми разреши.

— И така ли стана?

— Не, продаде кравата през лятото, преди да започна училище. Тя имаше само една крава, за мляко, но районът вече се превръщаше в градски и затова реши да я продаде.

Той остави кофата на земята и взе цедилката.

— Хайде, сега имаш възможност да докажеш, че си пораснала. Ти сипваш.

На устните ѝ се появи доволна усмивка, когато вдигна кофата и внимателно прецеди млякото в каната. В кухнята се разнесе приятен аромат.

— Благодаря ти — каза тя, щом свърши със задачата. — Никога досега не съм се изпълнявала толкова тържествена церемония.

Този път стана. Устните на Рийс се разтегнаха в усмивка. Маделин отново усети прилива на топлина и в този момент разбра, че е загубена.

ТРЕТА ГЛАВА

— Тук не кипи кой знае какъв нощен живот, но на около двадесет мили има бирария и кафене, където бихме могли да отидем да потанцуваме.

Маделин се поколеба.

— Имаш ли нещо против да си останем тук? Сигурно си уморен, аз също. Иска ми се просто да си почина.

Рийс замълча. Не бе очаквал тя да откаже поканата му, пък и мисълта да я държи в прегръдката си, докато танцуват, му се струваше доста съблазнителна. Може би сред толкова много хора ще да забрави желанието си към нея. Тази жена не бе подходяща за него, по дяволите.

От друга страна, тази сутрин бе станал в четири, така че идеята да си почине вкъщи му стори истинско блаженство. Само дето едва ли ще успее да се отпусне, докато тя е наоколо.

— Можем да поиграем на „Монополи“. Видях я на етажерката, при книгите — предложи тя. — Или на карти. Мога да играя покер, блек джек, хартс, руми, гледай си работата.

Той я изгледа напрегнато, докато тя изброяваше впечатляващия списък от игри на карти. На лицето ѝ бе изписано ангелско изражение.

— Избирам да поиграем на руми.

— Добре. Джокерите, валетата, тройките, петиците, седмиците и Рейчъл са полудели — бързо заяви тя.

— От друга страна, тази вечер по телевизията ще дават бейзболен мач. Какво, по дяволите, е Рейчъл?

— Дама каро. Нали знаеш, че те си имат имена?

— Не, не знаех. Сега ли си го измисли?

— Не. Рейчъл е дама каро, Палас е дама пика, Джудит — дама купа и Арджин — дама спатия.

— А поповете и валетата имат ли си имена?

— Не зная. И да имат, никога не съм ги чувала.

Той отново я изгледа, след което се облегна на дивана и вдигна краката си върху малката масичка за кафе. Тя забелязала дяволито

пламъче в очите му, когато той каза:

— Малкият пластмасов накрайник на връзките на обувките ти се нарича екселбанд.

Тя зае същото положение като него, а устните ѝ се извиха от едва сдържан смях.

— Вдлъбнатината на дъното на бутилка шампанско се нарича пънт.

— Разстоянието между края на бутилката и началото на течността в нея се нарича утечка.

— Ембрионът в начална фаза от развитието си се нарича зигота.

— Под езика на птиците се отделя леплива субстанция, с която те слепят сухите клонки за гнездото си.

Маделин завъртя очи от учудване, но не се предаде.

— Фламингото е толкова розово, защото яде скариди.

— Светлината от слънцето достига до земята за осем минути.

— Домашната муха лети със скорост от девет километра в час.

— Мравката може да повдигне тежест, превишаваща петдесет пъти собственото ѝ тегло.

Тя замълча и го погледна замислено.

— Излъга ли за гнездата на птиците?

Той поклати глава.

— Предаваш ли се?

— Никога не изстрелвай всичките си патрони още при първия залп.

Други залпове обаче нямаше да последват, помисли си той. След около осемнадесет часа той щеше да я качи на самолета за Ню Йорк и повече никога нямаше да се видят.

Настъпи неудобна тишина. Маделин се изправи и му се усмихна.

— Ще те оставя сам да си гледаш мача, ако не възразяваш. Искам да се излегна на люлката отвън и да послушам жабите и щурците.

Рийс я проследи с поглед, докато тя бавно напусна стаята; след малко чу изскърцването на люлката и ритмичния звук от нейното полюляване. Включи телевизора и дори за малко се загледа в играта, но вниманието му бе изцяло погълнато от шума отвън. След минути се отказа от гледането.

Маделин се люлееше със затворени очи, но като чу отварянето на външната врата и тежките му стъпки върху дървената веранда ги

отвори. Той спря на около метър от нея и се облегна на една от колоните.

Запалката му проблесна в тъмнината; след това остана само пламъчето от върха на цигарата. Маделин се загледа в очертанията на фигурата му. Прииска ѝ се да можеше да стане, да се приближи до него, да плъзне ръце по раменете и да се сгуши в гърдите му. Той не проговори, затова тя отново затвори очи и се потопи в тихия мрак. Пролетната вечер я изпълваше със спокойствие. Точно такъв начин на живот желаше тя, близо до земята, където самата природа излъчваше ведрина.

— Защо отговори на обявата?

Дрезгавият му глас прозвуча съвсем тихо, без да нарушава нощната тишина. След няколко секунди Маделин отвори очи и отговори:

— До голяма степен поради същата причина, заради която ти я публикува. И от любопитство, трябва да призная, но и защото искам да се омъжа и да имам семейство.

— Едва ли се налага да пропътуваш цялото разстояние дотук, за да го направиш.

— А може би трябва — напълно сериозно отвърна тя.

— Нямах ли някой в Ню Йорк?

— Имам приятели, но не и мъж, за когото бих искала да се омъжа. Пък и не съм сигурна, че предпочитам да живея в Ню Йорк. Това място тук е прекрасно.

— Виждаш го в най-добрата му светлина. Зимата е същински ад. Като всяко място под слънцето и това тук си има недостатъци.

— И предимства. Ако не вярваше, че те са повече от недостатъците, не би живял тук.

— Израснал съм в това ранчо. То е моят дом. Ескимосите също си харесват домовете, аз обаче не бих искал да живея на полюса.

Маделин извърна глава и впери поглед в тъмнината. Усещаше какво предстои и в същото време от цялото си сърце се молеше да не е права. От начина, по който той започна да изброява негативните страни на живота тук, веднага се досети какво ще ѝ каже.

— Маделин, мястото ти не е тук.

Тя продължи да се люлее.

— Значи срещата ни е провал?

— Да.

— Въпреки че ме намираш за привлекателна? — Тъмнината ѝ даде кураж да се държи дръзко.

— Искрите прехвърчат и в двете посоки. — Той загаси цигара в подметката на ботуша си и захвърли фасата в двора.

— Така е. Защо не съм подходяща за целта ти?

— Много си подходяща даже, ако говорим за леглото — мрачно отговори той. — Още сега бих те завел там. Но извън него — не. Изобщо не ставаш за моя жена.

— Обясни ми, моля те. Искам да знам защо ме отхвърляш.

Неочаквано той се отмести от колоната и седна до нея на люлката, а механизмите ѝ изскърцаха от тежестта му.

— Преди време бях женен, в продължение на две години. В много отношения ти си като първата ми жена. Тя беше градска персона. Харесваше разнообразието и забавленията на големия град. Допреди брака ни изобщо не беше стъпвала в ранчо, затова ѝ се стори романтично, точно като на филм, докато не разбра, че животът във фермата е преди всичко работа, а не удоволствия. Още преди първата зима започна да губи търпение, но студът преля чашата. Втората година с нея бе същински ад.

— Недей да ме сравняваш с нея, Рийс Дънкан. Това че не ѝ е харесало тук не значи, че и с мен ще стане същото.

— Човек, който не се учи от грешките си, е пълен глупак. Когато се ожения отново, ще го направя за жена, която знае какво значи животът в ранчото и ще е готова да работи заедно с мен. Втори път няма да изложам земята си на опасност.

— Какво искаш да кажеш?

— Някога това ранчо беше най-голямото и най-добре поддържаното. Все още можеш да забележиш, че тук е имало добри времена. Притежавах най-породистите бикове за разплод в съседните четири щата, отглеждах повече от четири хиляди говеда, имах петдесет работника. И тогава се разведох. — Той повдигна ръка и я отпусна върху облегалката на люлката. В тъмнината можеше да различи само профила му, но долови ядната горчивина в гласа му. — Семейството на Ейприл оказа огромно влияние върху съдията. Той се съгласи, че двете години брак дават право на жена ми да получи половината от имота ми, но тя мило предпочете суха пара. Едва не фалирах. Трябваше да

ликвидирам почти всичко, за да ѝ се изплатя. Продадох част от земята, която е била в семейството ми повече от сто години. Това се случи преди седем години. Работих като вол, само и само да запазя ранчото и едва тази година има шансове да изкарам малка печалба. Искам да имам деца, на които да оставя ранчото, но този път много внимателно ще подбера съпругата си.

Тя бе истински шокирана от историята му, но въпреки това заядливо подхвърли:

— А любовта фигурира ли в плановете ти?

— Не — с равен тон отвърна той.

— Ами ако жена ти иска нещо повече?

— Нямам намерение да я зальгвам. От самото начало ще ѝ обясня цялата ситуация. И все пак ще бъде добър съпруг. Не обичам изневерите, държа се добре с жените. Единственото, което искам от нея, е почтеност и работливост, качества, които и аз притежавам.

— И да няма нищо против, когато я третират като кобила за разплод?

— И това, да — съгласи се той.

Обзе я толкова силно разочарование, че сякаш някой я прободеше с нож. Той щеше да се ожени за друга. Отмести поглед от него и събра всички сили, за да запази контрол.

— Тогава ти желая късмет. Надявам се, че този път ще ти потръгне в брака. Имаш ли други кандидатки?

— Още две. Която прояви интерес към живота в ранчото, вероятно ще стане моя съпруга.

Говореше сякаш обсъжда бизнес сделка, само дето в този случай щеше да спи с партньора си. Маделин едва не извика каква загуба на страст би била подобна постъпка, но се сдържа. Единственото, което ѝ оставаше, бе да забрави този мъж, иначе до края на живота си щеше да сравнява всеки друг с Рийс Дънкан.

Тъмнината прикри пустотата в очите ѝ, когато каза:

— Тихият океан покрива площ от почти шестдесет и четири милиона квадратни мили.

Той веднага пое топката.

— Безопасната игла е бил измислена през 1849.

— Не е възможно! Толкова отдавна! Ципът е изобретен през 1893 година — много полезно откритие, иначе можеше да ти се случи да се

убодеш на безопасна игла, докато си закопчаваш панталона.

Маделин мълча по пътя обратно към Билингс на следващата сутрин. Вечерта приключи добре, с веселието от размяната на любопитни факти, но думите му не ѝ дадоха покой и тя не мигна цяла нощ. Не можеше да понесе самата мисъл, че повече никога няма да го види, но той така бе решил и тя за нищо на света нямаше да издаде болката си. Нямаше никакъв смисъл да му реве на рамото, макар че точно това ѝ се правеше.

Той също изглеждаше изморен, но това не беше чудно, имайки предвид, че два дни поред беше ставал рано и бе шофирал.

— Съжалявам, че ти създавам затруднения да ме караш до летището — извини се тя.

Той ѝ хвърли бърз поглед, после отново се втренчи в пътя.

— Ти също си пропътувала огромно разстояние напразно.

Значи тя попадаше в категорията „Напразно“. Пристигнаха на летището половин час преди полета ѝ. Прекрасно изчисление, помисли си тя. Не се налагаше да бърза, но от друга страна нямаше време за дълго сбогуване. Тя също бе доволна. Не беше сигурна докъде ще ѝ стигнат силите.

— Няма нужда да паркираш. Просто спри, докато сляза.

Той отново ѝ хвърли бърз поглед, този път доста по-яден. Не отговори нищо, само паркира и заобиколи пикапа, за да ѝ отвори вратата. Тя бързо скочи от кабината, преди той да я прегърне през талията и да я пренесе на ръце.

Рийс мрачно бе свил устни, докато вървеше до нея на влизане в терминала. Поне този път полата ѝ бе прилично дълга, макар че сега пък свободно се увиваше около краката ѝ и отново му действаше влудяващо. Не можеше да изгони от съзнанието си мисълта, че тази би се изхлузила много по-лесно.

Точно викаха пътниците от нейния полет, когато двамата влязоха в сградата на летището. Тя се обърна към него, събра последните си сили, за да се усмихне и протегна ръка.

— Довиждане, Рийс. Желая ти късмет.

Той хвана ръката ѝ и усети меката, топла кожа на дланта ѝ. Сигурно цялото ѝ тяло бе също толкова меко и нежно и точно затова не

можеше да се ожени за нея. Видя сочните ѝ устни да се разтварят, сякаш искаше да каже още нещо и тогава го заля вълна, която помете всичко останало.

— Трябва да те усетя — с дрезгав, шепнещ глас промълви той и постави ръката ѝ върху врата си. — Само веднъж. — С другата си ръка обгърна талията и я притисна към себе си.

Това изобщо не беше любезна целувка на сбогуване. Устните му бяха парещи и страстни, с мирис на тютюн. Маделин обви врата му и с двете си ръце, защото имаше чувството, че не може да се държи на краката си. Той до болка я притискаше към тялото си.

Като в мъгла тя чуваше гласовете на хората наоколо, но изобщо не им обърна внимание. Той сякаш я любеше с устни, възбуждаше я, задоволяваше я, обладаваше я. Наклони още повече глава и я целуна с цялата изгаряща чувственост, която тя забеляза у него от пръв поглед.

Сърцето ѝ сякаш спря да тупти от завладялото я удоволствие. Тя не само прие целувката му, а отвърна със същата страст. Той потрепери и толкова силно я притисна към себе си, че тя простена. Рийс мигновено я пусна и вдигна глава.

Задъхани, само на сантиметър разстояние един от друг, двамата настойчиво се гледаха. Изражението на лицето му излъчваше наслада, очите му издаваха възбудата, а устните му все още бяха влажни от целувката. Той отново се наведе към нея, но в този миг прозвуча повторна покана към пътниците и Рийс бавно я отпусна. Цялото тяло я болеше от желание. Тя изчака, изпълнена с надежда, че той ще изрече онези думи, заради които ще остане тук, но вместо това той изрече:

— По-добре върви. Ще си изпуснеш полета.

Маделин не успя да отвърне нищо. Само кимна и несигурно тръгна към гишетото. Не погледна назад. Една възпитана дама никога не виеше като ранено животно, а тя се боеше, че точно това ще последва, ако го погледне за последен път, дори и само за секунда.

Предния ден слезе от самолета в Билингс изпълнена със самоувереност и приятно очакване. Двадесет и четири часа по-късно се чувстваше напълно съкрушена.

Робърт я чакаше на летището в Ню Йорк, което ѝ подсказа колко се е тревожил за нея. Тя го удостои с пародия на усмивка и той веднага

разбра колко е разстроена. Усмивката ѝ изчезна, когато се потопи в прегръдката му. Не заплака; не можеше да си го позволи, но цялото ѝ тяло потрепери, докато се бореше да събере сили.

— Ще го убия — почти нежно изрече Робърт.

Маделин поклати глава и дълбоко си пое въздух, така че да може да проговори.

— Той е истински джентълмен. Работлив, земен мъж, който реши, че не съм подходяща за него.

Той нежно я прегърна.

— И това нарани егото ти?

Тя повдигна глава и този път успя да се усмихне наистина, макар и с треперещи устни.

— Не. Струва ми се, че разби сърцето ми.

Робърт я погледна проникателно и веднага разбра изражението в сивите ѝ очи.

— Човек не се влюбва за един ден.

— Понякога точно така става. Само че той не изпитва същото, така че просто ще трябва да се науча да живея с тази мисъл.

— Може би е за добро. — Прегърнал я през рамо, той я насочи към изхода. — Проверих го... Да, да, знаей, че ме предупреди да не го правя — бързо добави той, забелязал закана в погледа. — Този мъж е тежък избор за всяка жена. Разбираема е горчивината му, след развода...

— Да, знаей. Той ми разказа всичко.

— Тогава си разбрала, че жената, която се омъжи за него, ще се нагърби да търпи брак без чувства. Все още носи твърде много гняв в себе си.

— Видях ранчото му. Има причини да е гневен.

— Бившата му съпруга и семейството ѝ буквално са го разорили. Постарах се да си получат заслуженото — съвсем предпазливо, разбира се. Човек трябва много да внимава, когато се потопи в езеро, пълно с баракуди.

— Бих искала да ги съсипеш финансово, ако може, разбира се. — Маделин изрече думите съвсем небрежно, сякаш молеше за още една чаша шампанско.

— Това няма да му върне загубеното.

— Така е, но аз съм достатъчно отмъстителна и ми се иска да си получат заслуженото.

— Точно ти изобщо не си отмъстителна.

— Напротив — с дружелюбен тон отвърна тя, от който обаче умните хора винаги отстъпваха.

Той я целуна по главата и я притисна по-плътно в прегръдките си.

— И какво ще правиш сега?

— Ще продължа напред, предполагам. — Тя повдигна рамене. — Нищо друго не ми остава.

Робърт я погледна, възхищавайки се на силата ѝ. Маделин бе смел воин; винаги продължаваше напред. Понякога имаше нужда от патерица за известно време, но в крайна сметка се изправяше и продължаваше. Рийс Дънкан трябва да е истински мъж, за да я плени така.

Две седмици по-късно Рийс се качи в пикапа си, след като изпрати до автобуса последната си гостенка, Джулиет Джонсън. Изруга на глас, удари с юмрук по волана, след което си запали цигара и нервно започна да пуши.

Това се оказа пълна загуба на време и пари. Учителката, Дейл Куилан веднага отбеляза колко е отдалечено ранчото и учтиво му обясни, че не проявява интерес. Госпожица Джонсън, пък заяви, че е готова да приеме предложението му, но той за нищо на света не можеше да се съгласи. Това бе най-мрачната жена, която някога бе срещал, без абсолютно никакво чувство за хумор и постоянно недоволна от всичко. Беше си я представял като подходяща за създаване на семейство, след като бе жертвала младините си в грижи за болната си майка, но сега вече бе убеден, че тази жена е била по-скоро тежък кръст, отколкото благословия за женицата. Кисело му заяви, че няма нищо против да изпълнява задълженията си на съпруга, след като бъдат обявени за съпруг и съпруга пред Господ, но се надявала, че той няма да изисква от нея никакви лигавщини, защото изобщо не ѝ допадат. Също толкова кисело, Рийс ѝ отвърна, че може да разчита на това.

Три кандидатки. Една, която той не желаше, друга, която не желаше него и трета, която бе напълно неподходяща за целите му.

Маделин. Дълги, изящни крака. Копринена, руса коса и изразителни, сиви очи. Сочни устни с вкус на мед. Какво общо имаше животът в ранчото с някой толкова елегантен и неподготвен?

Само че през последните две седмици нощем се въртеше като луд в леглото си, защото цялото тяло го болеше от желание, а когато най-сетне успееше да заспи, отново сънуваше само нея. Обладан от физическо желание, той постоянно бе в лошо настроение и пушеше два пъти повече от обичайното. По дяволите, какво да направи, като тя бе два пъти повече от това, което му трябва или може да си позволи?

Тя бе отвърнала на целувката му със същата огнена страст, от която цяла нощ след това не мигна, но си тръгна, без дори да се обърне назад. Ако го бе направила, може би нямаше да издържи и щеше да я помоли да остане. Дори му пожела късмет в търсенето на съпруга. Очевидно изобщо не се засегна, задето той я отхвърли.

А можеше да я задържи. Влудяваше го мисълта, че тя можеше да е тук и вече дори да е негова съпруга, ако той ѝ бе предложил да остане. Всяка нощ щеше да лежи под него и леглото му пак щеше да е в неразбория, но не от гняв.

Не. Тя бе същата като Ейприл. Ако се оставеше да попадне в лапите ѝ, щеше да пострада дори повече, защото дори в самото начало не бе проявявал такава страст към Ейприл, каквото го обзе към Маделин. Тя бе свикнала с живота в града и макар на пръв поглед да хареса Монтана и ранчото му, истинският тест тук бе да преживееш една зима. А тя никога не би успяла.

Загаси цигарата и веднага запали втора. Димът изгори гърлото и дробовете му.

Обзе го безумна ярост. Слезе от пикапа и забързано се отправи към близкия монетен телефон. Първо ще позвъни на Информация, за да научи номера ѝ. Вероятно отново само си губеше времето, защото по това време тя би трябвало да е на работа, но просто не можеше да се спре.

Набра номера ѝ и чу гласът на операторката, която му съобщи колко пари дължи. Претърси джобовете си за монети и изруга, като видя, че няма достатъчно.

— Господине, моля платете необходимата сума.

— Само секунда. — Извади портфейла си и претърси всички отделения, докато откри картата си и издиктува номера ѝ. Не я беше ползвал от седем години, затова сега се помоли все още да е валидна.

Очевидно така и беше, защото операторката каза:

— Благодаря — след което чу сигнала за прехвърляне.

След третото позвъняване, от другата страна вдигнаха слушалката и той чу топлия ѝ, леко дрезгав глас.

— Ало.

— Маделин?

Последва тишина, след което:

— Да. Рийс, ти ли си?

— Да. — Той замълча, изчака един шумен пикап да отmine и продължи: — Дойде и видя какво е. Съгласна ли си да се омъжиш за мен?

Този път последва по-дълга пауза и той стисна слушалката с такава сила, че за миг се притесни да не би пластмасата да пропука в дланта му. Най-сетне тя проговори.

— Другите две ти отказаха?

— Да. Какъв е твоят отговор?

— Да — спокойно отвърна тя.

Той затвори очи от облекчение. Божичко, сигурно правеше същата грешка за втори път, но той просто трябваше да я притежава.

— Ще се наложи да подпишеш предбрачно споразумение, с което се отказваш от всякакви претенции към земята ми. Съгласни ли си?

— Да. И за двама ни е изгодно — твоето си остава твое, моето — мое.

Обзе го раздразнение.

— Разбира се.

— Добре.

— Държа на медицинско удостоверение от лекаря ти, че си в добро здраве.

— Ще го имаш. Аз също искам удостоверение от твоя лекар, че и ти си напълно здрав.

Раздразнението му за малко да прерасне в гняв, но той успя да запази самообладание. Щом той имаше право да го иска, значи и тя имаше. Заболяванията, предавани по полов път, не спираха на

границата с Монта, пък СПИН не бе единственото, от което човек да се тревожи.

— Искам сватбата да се състои след седмица. Ще успееш ли дотогава?

— Колко дни се чака за разрешение?

— Мисля, че пет. Трябва да проверя. Ще можеш ли да бъдеш тук другата седмица?

— Най-вероятно. Дай ми номера си и аз ще ти позвъня.

Той ѝ продиктува номера. Последва мълчание, най-сетне Рийс каза:

— Значи ще се видим след седмица.

Още една пауза.

— Да, дотогава. Чао!

Той затвори слушалката, след което се облегна на телефонната кабина със затворени очи. Направи го. Предложи ѝ да се омъжи за него, противно на здравия разум, но този път щеше да направи всичко възможно, за да предпази себе си и ранчото. Тя ще бъде негова, но преди това Маделин ще трябва да подпише редица документи, които след това ще заключи в сейфа на ранчото.

Запали още една цигара и се закашля, щом острият дим проряза пресъхналото му гърло. Спомни си невярващото ѝ изражение, когато го попита „Ти пушиш!?“. Извади цигарата от устата си и я погледна; от години пушеше и досега му доставяше удоволствие, но напоследък прекаляваше.

Ти пушиш?!

Отново изруга и загаси цигарата. Докато крачеше към пикапа, мина покрай кошче за боклук и без да се замисля, извади пакета цигари от джоба си и го изхвърли. Все още ругаеше, когато се качи в пикапа и го запали. През следващите няколко дни щеше да е дружелюбен като мечка-гризли и перспективата изобщо не го радваше.

Маделин бавно затвори слушалката, вцепенена от шока. Не можеше да повярва, че той ѝ се обади. Не можеше да повярва, че прие да се омъжи за него. Изобщо не можеше да повярва, че разговорът помежду им се състоя наистина. Това със сигурност беше най-

неромантичното, делово, обидно предложение за брак. И въпреки това тя каза „да“. Да! Хиляда пъти „Да“!

Трябваше да кацне в Монтана след седмица. А имаше да свърши милион неща — да си опакова нещата, да освободи апартамента, да се сбогува с приятелите си... И да отиде на лекар, разбира се. Сега обаче бе в състояние единствено да седне и да се опита да подреди обърканите си мисли.

Трябваше да постъпи практично. Очевидно Рийс не залагаше големи надежди на брака им, макар че явно си имаше причини да рискува. Почуди се с какво ли другите две се оказаха неподходящи, след като той бе категоричен, че тя не става за негова съпруга? Знаеше, че той я желае, разбра го от страстната му целувка на летището и бе сигурна, че и тя го желае. Никога не бе предполагала, че може да изпитва толкова силно желание към мъж, но дали това бе достатъчно за брак и за ежедневните проблеми, които съвместният живот неминуемо предполагаше? Дали все още щеше да го обича, когато той е в лошо настроение, държи се хладно или ѝ се развика за нещо, за което не е виновна? Дали той щеше все още да я желае, когато я види да се разхожда сутрин, току-що станала, без грим, несресана или когато самата тя е в лошо настроение?

От практична гледна точка, Маделин реши, че ще трябва да помоли лекарят да ѝ предпише хапчета против забременяване. Ако нещата потръгнат и те решат да имат деца, нищо не пречеше да спре таблетите, но каква каша би настанала, ако тя забременее веднага и след това отношенията им се влошат? Това бе въпрос, който вече щеше да е обсъдила с Рийс, ако връзката им беше нормална, но нищо в тази ситуация не можеше да се нарече нормално.

Маделин предприемаше пълна промяна в живота си — от града към живота в ранчото, от необвързана към омъжена жена и то почти без да познава мъжа, който щеше да стане неин съпруг. Не знаеше нито любимата му храна или цвят, нито настроенията му, нито как би реагирал в определена ситуация. Знаеше, само че той притежава разностранни познания, които можеха да се съперничат на нейните и че изпитваше неописуемо силно физическо желание към него, което никога досега не ѝ се бе случвало. Този път изцяло следваше сърцето си, а не главата.

Рийс със сигурност би предпочел да се оженият без никакъв шум, но тя бе твърдо решена, че Робърт ще присъства, както и приятелката ѝ Кристин. Те щяха да са свидетели на брака им.

Както и очакваше, Робърт остана почти ужасен, когато му съобщи новината.

— Зная, че си влюбена, но не е ли по-добре да изчакаш? Срещнала си се с него само веднъж. Успя ли наистина да го опознаеш за толкова малко време?

— Казах ти вече, той се държа като перфектния джентълмен.

— Да, но дали ти си перфектната дама?

— Бива ме в това, което правя, но никога не съм твърдяла, че съм съвършена.

Той премигна, след което се пресегна и погали лицето ѝ.

— Значи си твърдо решена да го имаш, така ли?

— Той ми дава тази възможност и аз ще се възползвам, преди да е променил решението си. О, да, ще се омъжа за него, дори и да се наложи да го отвлека.

— Май го чака голяма изненада — отбеляза Робърт. — Дали е запознат с ината на булдог, който криеш зад мързеливата си походка?

— Разбира се, че не. Моля те, гласувай ми повече доверие. Съвсем скоро обаче ще го открие, малко след като се оженим. — Тя мило се усмихна.

— Е, аз кога ще се запозная с него?

— В деня на сватбата ни, най-вероятно. Не ме интересува какви ангажименти имаш, ще зарежеш всичко и ще долетиш.

— Не бих я пропуснал за нищо на света.

Кристин реагира дори по-обезкуражаващо.

— Какво знаеш ти за живота в ранчо? — с пророчески тон попита тя. — Нищо. Няма филми, няма съседи, може дори да няма телевизия. Никакви пиеси, опери, концерти.

— Няма замърсяване, не е нужно да заключа шест брави, преди да изляза, няма опасност да ме нападнат на улицата, докато си пазарувам.

— Никога не са те нападали на улицата.

— Но винаги има опасност да се случи. Познавам хора, които са били нападани неведнъж.

— Винаги има вероятност нещо да се случи. Възможно е дори един ден и да се омъжа, но не съм затаила дъх в очакване. Не в това е проблемът. Ти наистина нямаш идея какво представлява животът в ранчо. Аз поне имам идея. Това е тежък, самотен начин на живот, а ти не си такъв тип човек.

— Напротив, скъпа моя. Чувствам се прекрасно както, когато съм сама, така и сред много хора. Ако се наложи да живея в покрайнините на Монголия, за да бъда с него, и на това съм готова.

Кристин я погледна учудено.

— Мили боже! — промълви тя. — Ти си влюбена.

Маделин кимна.

— Разбира се. Защо иначе ще се омъжвам за него?

— Е, това обяснява внезапната лудост. И той ли изпитва същото?

— Все още не. Но ще направя всичко възможно.

— Дали няма да е загуба на време да отбележа, че обикновено любовта идва преди брака?

Прехапала устни, Маделин се замисли за момент, след което отвърна:

— Няма да е загуба на време, но и никой няма да те чуе. Аз ще се омъжа. И се надявам ти да си сред гостите.

— Разбира се, че ще дойда. И да не искаш, пак ще съм там. Трябва да се запозная с този образец на мъжките добродетели.

— Никога не съм казала, че е пълен с добродетели.

Кристин безпогрешно разбра думите на приятелката си; двете се спогледаха и се усмигнаха.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ожениха се в Билингс дванадесет дни по-късно. На самата сватба, състояла се в кабинета на местния съдия, Маделин бе напълно изтощена. Откакто Рийс ѝ позвъни по телефона, тя беше спала едва по няколко часа на денонощие. През останалото време опаковаше багажа си, преценяваше кое ще остави и с кое не може да се раздели. Изпълни изискването му да си направи пълни медицински изследвания, след което му изпрати резултатите по пощата. Изобщо не се учуди, когато същия ден получи неговите.

Вече бе изпратила многобройните кутии с книги, албуми, касети, компактдискове, уредбата и зимните дрехи, чудейки се как ли Рийс възприемаше личните ѝ вещи да заемат място къщата му. Но през двата кратки разговора, които проведеха по телефона, той не спомена нищо. Преди да се опомни, вече летеше към Билингс, но този път нямаше да има обратен полет.

Рийс не я целуна, когато я посрещна на летището и тя остана доволна. Маделин бе уморена, изнервена, обзета от съмнения и колебания. Помнеше изражението на лицето му, докато я целуваше предния път, а сега изобщо не бе подготвена за това. И все пак, сърцето ѝ учести ритъма си, щом го видя, сякаш за да я увери отново, че постъпва правилно.

Планираше да отседне в мотел в Билингс през останалите пет дни до сватбата; Рийс изръмжа недоволено, когато тя му съобщи намеренията си.

— Няма смисъл да плащаш за мотел, когато можеш да живееш в ранчото.

— Напротив, има. Първо, повечето от дрехите ми са напълно неподходящи за времето тук. Трябва да си купя нови джинси, ботуши, всичко останало. Защо пак да идвам, като така или иначе сега съм тук? Освен това, не искам да оставам насаме с теб и ти прекрасно знаеш защо.

Той обгърна талията с ръце и я притисна към себе си. Зелените му очи я гледаха напрегнато.

— Защото ще те пожелаая, веднага щом останем само двамата в къщата.

Тя бавно преглътна и постави нежните си ръце върху гърдите му. Можеше да усети ударите на сърцето му под дланите си, мощният ритъм, който ѝ подсказваше силата на желанието му.

— Да, а аз не се чувствам готова да започна тази част от връзката ни още сега. Уморена съм, напрегната, освен това още не се познаваме достатъчно добре...

— Ние се женим след пет дни! И тогава няма да се познаваме достатъчно добре, скъпа, но нямам намерение да прекарам първата си брачна нощ сам заради това!

— Няма да си сам — промълви тя.

— Значи за да те имам в леглото си, първо трябва да ти сложа халка на ръката? — Тонът му ставаше все по-рязък.

Ядосваше се, а не това целеше Маделин; очакваше просто да я разбере. Затова спокойно обясни:

— Не става въпрос за това. Ако оставаха още два месеца, или дори още един, до сватбата, разбира се, че щяхме... Щяхме да правим любов преди церемонията. Сега те моля просто да ми дадеш още малко време да си почина и да се съвзема.

Той впери поглед в лицето ѝ. Забеляза, че кожата ѝ е необичайно бледа, а под очите ѝ се виждаха сенки. Тя бе отпуснала тялото си и се подпираше изцяло на неговото. Въпреки силното си желание към нея, Рийс трябваше да признае, че тя наистина изглежда преуморена. Само за една седмица изцяло бе променила живота си, а емоционалното напрежение бе не по-малко от физическото.

— Тогава си почини — дрезгаво отговори той. — Спи и събирай сили, защото ще ти трябват. Аз мога да изчакам още пет дни — но само толкова!

Въпреки опитите ѝ да си почине, обаче, емоционалното напрежение ѝ дойде в повече. Все пак след пет дни се омъжваше; позволено ѝ бе да е напрегната.

Подписването на предбрачен договор в кабинета на адвоката бе поредното стресиращо събитие. Рийс бе в лошо настроение, когато дойде да я вземе от мотела и реагираше остро на всяка нейна дума,

поради което тя накрая реши да мълчи. Мислеше си, че това едва ли предвещаваще щастлив семеен живот.

Предбрачният договор бе лаконичен и написан на разбираем език. В случай на развод, двамата запазваха собствеността си от преди брака, а Маделин се отказваше от правото на издръжка под каквато и да е форма. Тя обаче се запъна на условието, че той получава попечителски права над децата, ако има такива.

— Не — категорично заяви тя. — Няма да се откажа от децата си.

Рийс се облегна в стола си и впери поглед в нея, който би разтопил и желязо.

— Няма да ти позволя да ми отнемеш децата.

— Успокойте се — намеси се адвокатът. — И двамата говорите, сякаш разводът неизбежно ще се случи, а ако наистина мислите така, моят съвет е изобщо да не се жените. Според статистиката, половината от браковете завършват с развод, но това още означава, че другата половина са щастливи. Може да си останете женени до края на живота, а и освен това, може да нямате деца.

Маделин изобщо не му обърна внимание. Тя не откъсваше поглед от Рийс.

— Нямам намерение да ти отнемам децата, но още по-малко съм готова да се откажа от тях. Според мен и двамата трябва да имаме попечителски права, защото децата се нуждаят от двама родители. Не ме карай аз да плащам заради онова, което Ейприл ти е причинила — предупреди го тя.

— Но ти ще искаш те да живеят при теб.

— Да, както и ти ще искаш да живеят при теб. Нищо няма да постигнем с приказки. Ако се стигне до развод, аз никога няма да се опитам да настроя децата ни срещу теб, нито да ги отведа далеч отук, но това ще трябва да го приемеш на доверие, защото не възнамерявам да подпиша документ, че се отказвам от децата си.

Имаше случаи, мислено отбеляза Рийс, когато мързеливият поглед в очите ѝ като че се изостряше и избистряше. Очевидно съществуваха теми, които бяха достатъчно сериозни за нея, та да я изкарат от обичайната мързелива развеселеност. Подейства му доста окуражително, че темата за децата им, макар и все още хипотетични, бе една от тях. Ако двамата с Ейприл имаха дете, тя щеше да настоява

за права над него, само за да го нарани, а не защото наистина искаше детето. Ейприл никога не бе искала да има деца — нещо, за което сега Рийс ѝ бе безкрайно благодарен. Маделин изглежда не просто искаше деца — тя бе готова да се бори за тях, дори преди да са се родили.

— Добре — обърна се той към адвоката. — Задраскайте тази клауза от договора. Ако се стигне до развод, тогава ще му мислим.

Маделин напусна кабинета, чувствайки се изцедена. До този момент не си бе дала сметка колко много горчивина таи в себе си Рийс. Той бе толкова твърдо решен никога повече да не допусне жена до себе си, че тя едва ли изобщо щеше да успее да го опознае. Мина ѝ през ума, че вероятно се хвърля в бой за вече загубена кауза.

— Кога пристигат брат ти и приятелката ти? — рязко попита той.

Не му бе харесала новината, че ги е поканила. Сега вече Маделин разбираше защо. Ако на церемонията присъстваха приятели и роднини, цялото събитие щеше да изглежда като истинска сватба, не като бизнес договор. А той точно това желаше — бизнес договор с регламентирано право да спи с партньора си.

— В деня преди сватбата. Няма да могат да останат след това, затова решихме да отидем на вечеря предната вечер. Ще дойдеш, нали?

— Няма да мога. Няма кой да прибере животните и да ми свърши работата. Дори и да реша да тръгна след като приключа в ранчото, пътят ми е поне три часа, така че няма никакъв смисъл.

Маделин се изчерви. Трябваше да се сети за дългия път и работата, която чака само него. Сега си даде сметка още колко ѝ остава да научи за живота в ранчото.

— Съжалявам, трябваше да се сетя по-рано. Ще се обадя на Робърт...

Той я прекъсна.

— Няма смисъл да отлагаш уговорката, само защото аз няма да мога да присъствам. Излез с приятелите си и се позабавлявай. И без това като се оженим няма да ни се случва често да вечеряме навън.

Ако бе очаквал, че тя ще се ужаси от думите му, сега остана разочарован. Вече и сама бе стигнала до този извод и изобщо не ѝ пукаше. Единствената ѝ цел бе да му помогне да съживят ранчото; може би, когато бизнесът им потръгне, част от горчивината му ще

изчезне. С удоволствие щеше да жертва вечерите в ресторанти в името на тази цел.

— Ако си сигурен...

— Щом го казах! — процеди той.

Маделин скръсти ръце на талията.

— Много ми се иска да разбера точно какъв ти е проблемът? Виждала съм мъже с проблеми с простатата и жени с постоянен предменструален синдром, но и те не са били толкова сприхави, колкото си ти. Какво ти има?

— Ще ти кажа! — изръмжа той. — Опитвам се да спра цигарите.

— След което гневно закричи към пикапа, като я остави сама зад себе си.

Тя премигна, а на устните ѝ бавно се появи усмивка. Маделин бързо се качи в пикапа.

— И сега какво? Имаш склонност към убийства или си раздразнителен като ранен бик?

— По малко и от двете — през зъби процеди той.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Очите му я гледаха напрегнато.

— Не е само заради цигарите. Искан ми се да си чисто гола и да обгърнеш кръста ми с бедрата си.

Маделин не искаше да му отказва. Харесваше го и знаеше, че той има нужда от нея, макар и само в сексуално отношение. От друга страна, не желаше първия път да стане набързо в непозната мотелска стая, когато тя е напрегната от стреса, а той е изнервен от липсата на никотин. Съмняваше се, че нещата ще се променят до деня на сватбата, но се надяваше, че тогава поне ще е по-спокойна.

Той прочете отговора в очите ѝ и изруга, като прокара ръка през врата си.

— Остават още само два проклети дни.

— И за двама ни. — Тя погледна през прозореца. — Признавам си, че се опитвам да го отложам. И че съм притеснена.

— Защо? Аз не съм грубиянин. Ако не съм в състояние да се контролирам първия път, ще го направя при втория. Няма да те нараня, Мади, и ще се постарая да ти доставя удоволствие.

— Зная — нежно отвърна тя. — Проблемът е, че за мен ти все още си непознат.

— Много жени си лягат с мъже, които току-що са срещнали в бара.

— Не и аз.

— Очевидно не си лягаш и с мъжа, за когото ще се омъжиш.

— Това изобщо не беше честно — погледна го ядосано Маделин — и много добре го знаеш, защото ние не се женим при нормални обстоятелства. Ако смяташ през цялото време да ми говориш троснато и да ме пришпорваш, може би е по-добре да не се виждаме преди сватбата.

— Звучи ми дяволски добре — през зъби процеди той.

И така тя прекара оставащите два дни до сватбата сама, до пристигането на Кристин и Робърт. Не бе очаквала от Рийс всеки ден да пътува до Билингс, но сега я тревожеше фактът, че се бяха скарали още преди сватбата. Ако този брак изобщо оцелееше, със сигурност щеше да е доста размирнен.

Когато посрещна Кристин и Робърт на летището, приятелката ѝ нетърпеливо се огледа.

— Е, къде е той?

— В ранчото е, има работа. Няма кой да се грижи за животните, затова няма да дойде довечера.

Кристин се намръщи, но за изненада на Маделин, Робърт го прие съвсем нормално. Трябваше ѝ секунда време, за да си припомни, че ако Робърт проявява разбиране към нещо, то това е принципът работата преди всичко останало.

Тя ги прегърна и двамата.

— Толкова се радвам, че сте тук. Как мина полетът?

— Вълнуващо — отвърна Кристин. — Досега никога не съм летяла с шефа. Знаеш ли, че навсякъде се отнасят към него като към величайша особа?

— Изтощително за мен — обади се Робърт. — Тя постоянно подмяташе хитроумни реплики, точно като теб. Щом се доближеше някоя стюардеса и Кристин започваше да подмята закачки.

— Те не просто се доближаваха — обясни Кристин. — Спираха, лигавеха се, кикотеха се.

Маделин кимна.

— Познато ми е.

Остана доволна, че Кристин не изпитва страхопочитание към Робърт, както повечето хора. Тя никога не би си позволила да се държи толкова фамилиарно с него в службата; всъщност, Маделин се съмняваше дали изобщо двамата са се срещали, но сега той бе братът на булката, а тя — най-добрата ѝ приятелка, и тя се отнасяше към него като към равен. Това ѝ говореше и за възпитанието на брат ѝ — ако решеше, той можеше да смрази човек само с поглед.

Сега се надяваше двамата ѝ най-любими хора на света да харесат мъжът, в когото бе влюбена. Дано Рийс да се възстанови от никотиновия глад до сутринта!

Взеха такси до мотела, в който бе отседнала и Робърт си нае отделна стая, но Маделин настоя Кристин да спи в нейната. През последната вечер като неомъжена жена, Маделин усещаше нервите си опънати и ѝ се искаше да има някой, с когото да си поговори, в случай, че не успее да заспи. В крайна сметка, за какво са приятелите, ако не да успокоят тревогата ти?

Вечерта прекараха чудесно, но Маделин съжаляваше, че Рийс не е с тях. В десет вечерта Кристин вече неприкрито се прозяваше и отбеляза, че в Ню Йорк е дванадесет вечерта. Робърт поиска сметката; той изглеждаше напълно свеж, но по принцип бе свикнал да работи до късно, пък и спеше само по четири часа на денонощие.

— Ще успееш ли да поспиш тази нощ? — попита я той, когато стигнаха в мотела и той забеляза уморените ѝ очи.

— Вероятно не, но според мен така или иначе младоженките никога не спят в нощта преди сватбата.

— Скъпа, предполага се, че няма да спиш в нощта след сватбата. Тя сбърчи нос.

— Значи няма да спя и двете. Уморена съм, но в същото време съм прекалено нервна и развълнувана, за да заспя. Така е, откакто той се обади.

— И нямаш никакви колебания?

— Напротив, пълна съм с такива, но просто не мога да си позволя да пропусна този шанс.

— Винаги можеш да отложиш сватбата.

Маделин си спомни колко е нетърпелив Рийс и дяволито се усмихна.

— Не, не мога. Нито с ден дори.

Той я прегърна нежно и отпусна глава до нейната.

— Тогава дай всичко от себе си, скъпа, и той така и никога няма да разбере точно какво го е сполетяло. Ако обаче не потръгне, не се самоизмъчвай. Ела си вкъщи.

— Досега не съм чувала нещо толкова песимистично — пошегува се Маделин. — Благодаря ти за загрижеността. Обичам те.

Когато влезе в стаята си, Кристин вече си лягаше. Маделин измъкна възглавницата си и удари приятелката си с нея.

— Не можеш да спиш тази нощ. Трябва да ми държиш ръката и да ме успокояваш.

Кристин се прозя.

— Купи си бира, напий се и си легни да поспиш.

— И тогава на сватбата си ще съм с махмурлук. Нужно ми е разбиране, не алкохол.

— Единственото, което мога да ти предложа, са два аспирина. Прекалено съм уморена, за да ти предложа разбиране. Освен това, не виждам защо си нервна? Ти искаш да се омъжиш за него, нали така?

— Много. Изчакай само да го видиш, и тогава ще разбереш защо.

Кристин отвори едното си око.

— Интересно!

— Той е толкова... Мъжествен.

— А-ха!

— Красноречив отговор!

— А ти какво очакваш в... — Тя замълча, докато погледне часовника си. — В един през нощта? Шекспиров сонет?

— Тук е едва единадесет!

— Тялото ми може да е в Монтана, но духът ми е още в Ню Йорк. Лека нощ или добро утро, което си избираш.

Смеейки се, Маделин остави Кристин да заспи, след което самата тя си легна. Остана будна почти до зазоряване, с опънати до скъсване нерви.

Роклята, която си бе купила за сватбата, бе старомодна като модел, дълга почти до глезените, с бродирана дантела около подгъва и деколтето. Прибра косата си на кок, закачи си бял воал и обу бели обувки. Макар че церемонията щеше да е само в кметството, тя бе

твърдо решена, да изглежда като истинска булка. Сега вече, когато денят най-сетне бе настъпил, тя се чувстваше необичайно спокойна и ръката ѝ не потрепери, докато нанасяше грима си. Може би вече бе прекалено уморена за притеснения.

— Изглеждаш невероятно — възхити се Кристин, която също изглеждаше много добре в светлосинята рокля на фона на матовата ѝ кожа. — Хладна, старомодна, крехка!

Маделин никога не бе използвала думата крехка, за да опише себе си и сега невярващо погледна приятелката си.

— Не съм казала, че си крехка, казах само, че изглеждаш такава. И точно това се очаква от теб в деня на сватбата ти.

— Хрумват ти странни идеи. Чувала съм, че булката трябва да има нещо чуждо, нещо синьо, че трябва да сияе и така нататък, но никога не съм чувала, че трябва да изглежда крехка.

— Глупости. Най-лесно е да сияеш. Става с няколко мацвания с ружа. Много по-сложно е да усъвършенстваш крехък вид. Обзалагам се, че цяла нощ си тренирала.

Маделин въздъхна и се погледна в огледалото.

— Не мислих, че си личи.

— Спа ли изобщо?

— За около час.

— Личи си.

Когато Рийс почука на вратата, Маделин замръзна на мястото си. Сигурна беше, че е Рийс, а не Робърт. Сърцето ѝ започна да бие все по-бързо, докато прекосяваше стаята, за да отвори.

Изпълни почти цялата рамка на вратата, Рийс я изгледа от глава до пети. Зад гърба си Маделин чу приятелката ѝ да затаява дъх, но Рийс изобщо не я и погледна. Той не откъсваше очи от Маделин.

— Готова ли си?

— Да — тихо отвърна тя. — Багажът ми е събран.

— Ще сваля куфарите в колата.

Той бе облечен в катранен раиран костюм с безупречно чиста бяла риза. Маделин веднага забеляза, че и платът и изработката са скъпи и реши, че вероятно има този костюм от преди развода.

Наистина изглеждаше смайващо в него. Погледна към Кристин, която още едва дишаше.

— Кристин, запознай се с Рийс Дънкан. Рийс, това е най-добрата ми приятелка, Кристин Ризото.

Рийс ѝ се усмихна с половин уста и докосна ръба на шапката си.

— Приятно ми е, госпожице.

Тя все още го гледаше невярващо, но успя да отговори:

— И на мен, господин Дънкан.

Той взе двата куфара на Маделин, кимна към Кристин и излезе от стаята. Едва сега приятелката ѝ си изпусна въздуха от дробовете.

— Той е толкова... мъжествен — задъхано проговори тя. — Сега вече те разбирам.

Маделин прекрасно разбираше какво изпитва Кристин и прокара пръсти по перлената огърлица. Нервността ѝ отново се възвърна.

Бледите очи на Робърт излъчваха хлад, когато двамата се запознаха. Рийс обаче не изпита и грам притеснение от това. Държаха се учтиво един към друг. Маделин изобщо не бе и очаквала друго. И двамата бяха с достатъчно силни характери, за да си позволят бързо и лесно сприятеляване.

Чак след като напуснаха мотела, Маделин осъзна какво бе казал той и сега го погледна невярващо.

— Ти каза, че ще занесеш куфарите в колата. Но ти нямаш кола.

— Вече имам. Ще ти е нужна, когато съм излязъл с пикала. Не е нова, но може да се разчита на нея.

Тя остана зашеметена и в гърлото ѝ заседна буца. Колата бе бял форд комби, практична кола за живот в ранчо. Тя караше кола, докато учеше в колежа във Вирджиния, но след това, в Ню Йорк, изобщо не ѝ бе нужна. Знаеше колко е притеснен финансово и затова жестът му бе два пъти по-трогателен. Ако се беше сетила по-рано, можеше и сама да си купи кола, но изобщо не ѝ бе минало през ума.

Съдията ги чакаше в кабинета. Маделин отвори чантата си и извади пръстена, който бе купила за Рийс, след което сви дланта си в юмрук, сякаш за да го скрие. Съдията я забеляза и ѝ се усмихна. Кристин взе чантата ѝ и след секунди церемонията започна.

Ръцете ѝ бяха леденостудени. Рийс обгърна едната ѝ длан със своята и като усети, че тя цялата трепери, я прегърна през кръста. Повтори брачната клетва с дълбокия си, плътен глас. Маделин научи, че второто му име и Гидеон, нещо, което до този момент не знаеше, тъй като не ѝ бе хрумвало да го попита. Когато дойде нейният ред, тя се изненада от равния си, спокоен глас. Той постави изчистена златна халка на пръстта ѝ, след което съдията продължи церемонията, вече видял, че и Маделин се е приготвила. Рийс се сепна, че тя се е сетила за халка, която се оказа същата, като нейната. Никога досега не бе носил бижута. Сватбеният пръстен изглеждаше странно на ръката му, тънка златна ивица, която вече известяваше, че той е женен мъж.

След това я целуна. Лек допир до устните ѝ, продължил само секунда, защото не искаше да я целува истински. Сега се чувстваше под контрол и искаше така да продължи. Всичко приключи. Вече бяха съпрузи.

Маделин мълча по пътя обратно към летището. Вече викаха пътниците от полета на Робърт и Кристин, така че не им остана време за нищо повече от сърдечна прегръдка. Рийс стисна ръката на Робърт и двамата си размениха чисто мъжкарски погледи. Маделин примигна, за да скрие сълзите си, когато брат ѝ и най-добрата ѝ приятелка махнаха за последно и се скриха от погледа ѝ.

Сега вече бяха съвсем сами. Рийс задържа ръката си на кръста ѝ, докато напускаха летището.

— Изглеждаш така сякаш всеки момент ще припаднеш — сърдито отбеляза той.

Маделин наистина се чувстваше доста немошно.

— Много е вероятно. Никога досега не съм била омъжена. Доста изнервяща процедура.

Той ѝ помогна да се качи в колата.

— Яла ли си нещо днес?

Тя поклати глава.

Той ругаеше под нос, когато седна зад волана.

— Нищо чудно, че цялата трепериш. Ще спрем някъде да хапнеш.

— Не, не още. Може да се отбием някъде по-близо до ранчото. Все още съм прекалено изнервена, за да ям.

В крайна сметка, спряха направо в ранчото. Рийс качи куфарите й в спалнята.

— Има голям дрешник — обясни той и отвори вратата, която водеше до помещение, колкото малка стая, пълно със закачалки от всички страни. — Не започвай веднага да си разопаковаш багажа. Първо трябва да хапнеш.

Тя посочи дрехите си.

— Ще се наложи преди това да се преоблека. Не мога да готвя облечена така.

— Аз ще сготвя — рязко отвърна той.

Обядът се състоеше в супа и сандвичи. Маделин се насили да изяде половин филия и една купа супа. Всичко й се струваше нереално. Вече бе омъжена. И това тук бе нейният дом.

Рийс се качи в спалнята и се преоблече в работни дрехи. Независимо че днес бе денят на сватбата им, той имаше задачи. Маделин почисти кухнята, след което се качи да разопакова багажа си. Неговата спалня бе доста по-голяма от онази, в която спа при предишното си посещение, със самостоятелна баня, в която имаше вана и душ-кабина. Леглото бе с най-големия размер, който човек можеше да намери в магазините. Представи си, че всяка вечер ще си ляга тук с него и й се зави свят. Вече бе късен следобед.

Отново бе слязла в кухнята, този път облечена по-подходящо в джинси и блуза с къси ръкави, когато той се върна уморен и мръсен.

— Гладен ли си вече? — попита го тя. — Мога да ти приготвя нещо набързо.

— Не, ще ям пак сандвичи — отговори той. — Точно сега не ми е до ядене. — Рийс разкопчаваше копчетата на ризата, докато изкачваше стъпалата.

Маделин приготви сандвичи и седна с него на масата, като отпиваше от чашата мляко, докато той се хранеше. Досега нямаше представа колко яде мъж, отдаден на физическа работа, но забеляза, че ще се налага да готви два пъти повече, отколкото бе предполагала.

— Трябва да довърша едни документи — обясни той, след като се наяде и остави чинията в мивката. — Няма да се забавя.

Тя го разбра. След като изми чиниите, се качи горе и си взе дълга вана. Излизаше от банята, със зачервена от горещата вода кожа, когато той влезе в спалнята.

Тя спря на място и прехапа устни, когато забеляза пронизващия му поглед, плъзнал се от разрешената ѝ коса до босите крака, сякаш можеше да я види през бялата, памучна нощница. Рийс седна на ръба на леглото, събу ботушите си, след което отново се изправи и измъкна ризата от джинсите. Не сваляше поглед от нея, докато разкопчаваше дрехата и накрая я свали. Беше широкоплещест, с мускулести гърди, а кожата му бе загоряла от слънцето.

След това започна да разкопчава панталона си.

Маделин си пое дълбоко въздух и повдигна глава.

— Има нещо, което трябва да знаеш.

Той спря и я погледна напрегнато. Тя стоеше дръзко изправена, а светлата ѝ коса се бе разпиляла по раменете. Широка ѝ нощница без ръкави нямаше нищо общо с копринените халати, които носеше Ейприл, но Маделин нямаше нужда от коприна, за да изглежда съблазнителна. Зърната на гърдите ѝ се очертава под тънката материя и това му поддейства достатъчно възбуждащо. Какво имаше да му каже, от което бе толкова напрегната?

— Не ми казвай, че си решила да изчакаме още няколко нощи, защото няма да се съглася — нежно отговори той. — Защо си толкова напрегната?

Тя посочи леглото.

— Никога досега не съм го правила.

Очевидно не я чу правилно. Стъписан, той свали ципа си.

— Никога досега не си правила секс?

— Да, и ако трябва да бъда честна, не изгарям от желание да опитам. Желая те и искам да съм с теб, но не очаквам да ми хареса при първия път. — Тя го гледаше право в очите.

Обзе го необясним гняв.

— По дяволите, Маделин, щом като си девствена, защо изобщо ходи на медицински преглед?

Маделин стоеше невъзмутима като кралица.

— Първо, защото тогава още не бяхме женени. До тази сутрин, когато стана мой съпруг, това изобщо не ти влизаше в работата. Освен това, ти нямаше да ми повярваш. Сега ми вярваш, защото няма смисъл да те лъжа, като сам ще разбереш истината само след няколко минути. — Тя говореше с хладно достойнство и вирната брадичка.

— Но ние вече планирахме да се женим.

— Така е, но можеше всичко да се провали.

Рийс мълчаливо се втрени в нея. Една част от него бе стъписана и екзалтирана. Никой друг не я бе докосвал досега; тя бе изцяло негова. А той бе достатъчно голям егоист, достатъчно мъж и достатъчно примитивен, за да се ласкае при мисълта, че първото проникване в нея ще е негово право. От друга страна обаче остана и малко разочарован, защото се налагаше да се откаже от нощта, прекарана в жадни ласки, както си бе представял. Трябваше да е истински кучи син, за да постъпи така безчувствено спрямо нея. Болката и неминуемото разраняване нямаше да ѝ позволят да се наслади.

А може би така бе по-добре, щеше да е нежен и внимателен, но за нищо на света нямаше да си позволи да изгуби контрол над себе си, докато се люби с нея. Нямаше да допусне да стане зависим от нея; ще да консумира брака си редовно, но дистанцията помежду им щеше да остане. Не искаше да се отдаде на желанието, което го изгаряше отвътре; очакваше просто да изпита удоволствие и да я задържи в онази роля, която ѝ бе определил от самото начало. Желалаше я прекалено силно — за него тя бе истинска заплаха, макар че се бе зарекъл никога да не допуска тази грешка втори път. Докато успяваше да държи копнежа си към нея под контрол, тя не би могла да пробие защитите му. Затова нямаше да превърне нощите си с нея в празненство, както му се искаше.

Маделин се стегна, за да не потрепери, когато той се приближи до нея. Каза самата истина, когато му сподели, че изобщо не изгаря от нетърпение да спи с него. Заради вродената си романтичност, мечтаеше за нощ изпълнена с удоволствия. В действителност обаче очакваше много по-малко. Досега се бяха целунали само веднъж, а Рийс бе сексуално неудовлетворен, самоконтролът му вероятно бе на изчерпване. Тя щеше да предостави тялото си на един непознат и напълно оправдано бе притеснена.

Той забеляза, че тя се стегна, когато я доближи и плъзна ръка по косата ѝ.

— Няма от какво да се плашиш — промълви Рийс. — Няма да ти причиня болка. — Очите му бяха наситенозелени, никога досега не ги бе виждала такива. — Ще направя всичко възможно, за да ти хареса, скъпа.

Тя преглътна с усилие.

— Предпочитам да не се опитваш, поне не този път. Прекалено съм изнервена, може би нищо няма да се получи и след това ще остана разочарована. Просто го направи по-бързо и да приключваме.

На устните му се появи едва забележима усмивка.

— Това е последното нещо, което една жена трябва да каже на мъжа. — По думите ѝ можеше да прецени колко уплашена е тя. — Колкото по-бавно го правя, толкова по-добре ще стане.

— Освен ако не изпадна в нервна криза по средата.

Маделин не се шегуваше. Той прокара палеца си по горната ѝ устна, наслаждавайки се на мекотата на кожата. Сега започна да разбира всичко. Жена, която бе стигнала двадесет и осем години все още девствена, очевидно бе резервирана към интимността с мъж. Начинът, по който го целуна, го възпламени, но явно тя трудно се решаваше на последната стъпка. Предпочиташе бавно да открива тайнството на близостта между двама души, вместо да се хвърля необмислено в търсене на забавления.

Той я вдигна на ръце и я занесе до леглото, след което изключи всички лампи, с изключение на една. Маделин предпочиташе пълен мрак, но не каза нищо. Не можеше да свали поглед от него, докато той събуваше джинсите си и легна до нея. И преди беше виждала голи мъже — от бебета и малки момчета до модели в списания. Знаеше как реагира мъжкото тяло. Никога досега обаче не бе виждала на живо възбуден мъж, а Рийс бе сто процента такъв. Вече не се надяваше, че всичко ще мине неусетно.

А той наистина бе едър мъж. Легна върху нея и тя се почувства като джудже под едрите му рамене и гръден кош. Тя едва дишаше, а въздухът излизаше на чести, кратки вопли. Но Маделин сама се бе поставила в това положение — по нейна воля и собствено желание се бе оказала в леглото с почти непознат мъж.

Той плъзна ръка под нощницата ѝ, по бедрата, и топлата му длан сякаш опари голата кожа. С това той оголи част от тялото ѝ и постепенно нощницата се оказа събрана около талията ѝ, разкривайки тялото ѝ пред него. Маделин стисна очи от притеснение. Не знаеше дали ще има сили да издържи всичко това.

Рийс свали дрехата напълно. Тя потрепери, когато го усети с цялото си тяло.

— Не се плаши — промълви той и нежно я целуна. — Ще се погрижа да ти доставя удоволствие.

След което усети, че той доближава устни към зърното на гърдата ѝ; от топлината на дъха и допира Маделин изстена. Държеше очите си затворени, докато той галеше цялото ѝ тяло и почувства, че постепенно напрежението се разсейва и тя се отпуска.

Сетивата ѝ бяха изострени до краен предел. И без това бе достатъчно прекалено нервна и притеснена. Той плъзна ръка по вътрешната част на бедрата и тя подскочи, като отново се стегна цялата, въпреки че краката ѝ се раздалечиха, за да му позволи ласката.

— Спокойно, спокойно — нежно промърмори той. Пресегна се и извади лубриканта от нощното шкафче, който предварително бе приготвил. Маделин отново потрепери, когато усети хладния, мазен крем върху себе си.

Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че за момент се изплаши да не припадне. Той застана върху нея, мускулестите му бедра разтвориха нейните и тя в паника отвори очи. Потисна страха, насилвайки се до краен предел да се отпусне и успокои.

— Съжалявам — тихо изрече тя. — Знам, че си очаквал нещо по-добро.

Той прокара устни върху нейните и тя се вкопчи в него, когато усети, че тялото му се повдигна и Рийс започна да прониква в нея.

— Искане ми се само на теб да ти е хубаво — с тих, дрезгав глас отвърна той. — Харесва ми, че си девствена и аз ще съм първият ти мъж.

Маделин не можеше да спре сълзите, които се търкулнаха по слепоочията. Той наистина беше невероятно нежен и въпреки това болката от проникването бе почти непоносима, а ритмичните движения след това само добавиха към дискомфорта. Единственото нещо, което я утешаваше, бе мисълта, че е отдала тялото си на мъжа, когото обича. По примитивен, напълно естествен начин изпитва удоволствие, че е обладана от него и му доставя наслада. Отвъд болката и страха почувства топлина, която обещаваха много за бъдеще.

ПЕТА ГЛАВА

Алармата на часовника се включи в четири и половина. Тя усети, че той се размърда до нея и се пресегна, за да спре натрапчивия звук. Рийс седна в леглото, прозя се, след което светна лампата. Маделин премигна от ярката светлина.

Нехаещ за голотата си, той стана и отиде в банята. Маделин използва самотата, за да се облече по най-бързия начин. Точно обуваше джинсите си, когато той се върна в стаята. Погледът му се спря върху краката ѝ, миг преди тя да нахлузи панталона догоре.

Заобиколени от тишината и тъмнината на ранната утрин, Маделин изпита същата близост към него, както предната нощ, когато той бе проникнал в тялото ѝ. Обзе я топлина, когато осъзна колко много нюанси има интимността между двама души. Не ставаше въпрос само за секса, а за лекотата да се чувстваш добре в присъствието на другия, дори когато си гол или се обличаш пред него.

Докато се обличаше, Рийс я наблюдаваше как тя с няколко бързи движения прекара четката през косата си и възвърна обичайната ѝ форма. Нежното ѝ тяло излъчваше такава женственост, че той не можеше да откъсне поглед от нея. Спомни си я гола под него предната нощ, топлината и мекотата на кожата ѝ и въпреки волята си, изпита възбуда. Не можеше да го повтори сега, все още щеше да е прекалено болезнено. Предната нощ беше плакала и всяка нейна сълза сякаш го изгаряше. Можеше да почака известно време.

Маделин остави четката и се зае да оправя леглото. Той се приближи, за да ѝ помогне и когато тя издърпа завивките и забеляза кървавите петна, застина на мястото си.

Рийс също ги забеляза и се почуди дали и тя като него предната нощ е изпитала удоволствие или си спомня само болката. Той се наведе, измъкна долния чаршаф и започна да оправя леглото.

— Следващия път ще е по-добре — каза той и тя го погледна толкова уплашено, че му се прииска да я вземе в ръцете си и да я прегърне като малко дете. Ако беше поискала, той можеше да ѝ

достави удоволствие по други начини, но тя ясно му даде разбере, че все още не е готова за това. Почуди се дали ще има сили да се контролира, ако тя му даде пълна свобода над тялото си. Сексът миналата нощ изобщо не бе задоволил копнежа по нея и точно в това се криеше най-голямата опасност за него.

Той пусна изцапания чаршаф на пода.

— Ще свърша сутрешната работа, а ти през това време пригответи закуската.

Маделин кимна. Точно когато той излизаше от стаята, тя извика:

— Обичаш ли палачинки?

Той спря и се обърна към нея.

— Да, и то в големи количества.

От предишното посещение си спомняше, че той пие кафето си чисто. Маделин се прозя, докато слизаше към кухнята; застана по средата на помещението и се огледа. Много е трудно да сготвиш в кухня, в която не знаеш къде стоят приборите.

Започна с кафето. Поне кафе машината му беше напълно автоматична. Откри филтрите и сложи двойна доза, за да стане напитката силна, както тя обичаше.

Трябваше да отгатне колко бекон и наденички да пригответи за закуска. Той вършеше тежък физически труд по цял ден, поради което Маделин предположи, че се нуждае от доста храна, тъй като и гореше голямо количество калории. Когато из кухнята се разнесе смесеният аромат от горещо кафе и пържени наденички, тя си даде сметка, че отсега нататък готвенето ще изпълва голяма част от времето ѝ. Трябваше да си набави няколко готварски книги, защото кулинарните ѝ умения се свеждаха до най-основните ястия.

Слава богу, че намери готова смес за палачинки. Разбърка тестото, потърси плодовия сироп и подреди масата. Не знаеше още колко той ще се бави, за да прецени кога да започне да пържи палачинките.

Той се върна с кофа, пълна с мляко, а на масата вече го чакаше цяла камара пържени наденички и бекон. Щом отвори вратата, Маделин започна да сипва тестото за палачинки в тигана. Той остави млякото на плота и изми ръцете си.

— След колко време ще е готова закуската?

— След две минути — обясни тя. — Кафето вече е сварено, а палачинките стават бързо.

Той наля на себе си и се облегна на кухненския шкаф, за да я наблюдава, докато Маделин пържеше палачинките. След минути първите четири бяха готови и тя му ги подаде.

— Маслото е на масата. Започни с тези, аз ще приготвя още.

Той отнесе чинията и започна да закусва. Тъкмо приключи с първите четири палачинки, когато и следващите толкова бяха готови. Маделин прецени, че ще станат още четири палачинки, което правеше точно дузина. Колко щяха да му стигнат, за да се нахрани?

Оказа се, че десет са му достатъчни. Тя взе последните две и се отпусна на съседния стол.

— Какво ще правиш днес?

— Трябва да проверя оградата в западната част, преди да пусна добитъка там да пасе.

— Ще се прибереш ли за обяд или да ти приготвя сандвичи.

— По-добре ми направи сандвичи.

Това е всичко, помисли си тя половин час по-късно, след като той бе оседдал коня си и потегли върху него. Размениха си няколко реплики на закуска, след което той излезе, без дори да я целуне. Вярно, че го чакаше много работа, но едно потупване по рамото нямаше да му отнеме кой знае колко време.

Първият ден от брачния им живот не започна обещаващо.

И тогава се почуди какво ли е очаквала. Знаеше чувствата на Рийс и той ясно ѝ бе заявил, че не иска да се сближава с нея. Трябваше ѝ много време, докато преодолее тези бариери. Преди това можеше да се научи какво означава да си домакиня в ранчо. Не можеше да си позволи да се тръшка, че той не я целунал за добро утро.

Първо почисти кухнята, което ѝ отне цялата сутрин. Избърса пода с парцал, след това фурната, двойния хладилник и накрая пререди всички шкафове, така че да знае кое къде се намира. Прегледа хранителните запаси, с които разполагаха и направи списък какво още им е нужно. Пусна пералнята и смени чаршафите. Почисти с прахосмукачка и избърса прахта и горе, и долу, изми и трите бани, заши няколко копчета на ризите и закърпи няколко дупки по джинсите му. В крайна сметка установи, че се чувства като типична домакиня.

Бракът представляваше предимно работа, все пак. Не безспирна поредица от партита и пикници край реката.

Бракът също така предполагаше всяка вечер да поделяш леглото си с един и същ мъж, да отваряш тялото си за него, да утоляваш страстта му. Той я бе уверил, че сексът постепенно ще започне да ѝ харесва и тя усещаше, че е прав; предната вечер Маделин бе твърде уморена и напрегната, за да изпита удоволствие, каквото и да бе направил той. Случилото се през изминалата нощ донякъде я шокира. Независимо че имаше теоретична представа какво представлява секса, все пак се оказа неподготвена за проникването. Сърцето ѝ ускори пулса си, дори сега, само като си припомни изживяното.

Започна да разопакова кашоните, които бе изпратила по-рано, свърза стерео уредбата и подреди част от книгите си. Толкова бе погълната от това занимание, че като погледна часовника, навън вече се стъмваше. Рийс всеки момент щеше да се прибере, а тя дори не бе започнала да приготвя вечерята. Остави всичко и се втурна към кухнята. Нямаше дори представа какво да сготви, но поне вече бе наясно с какво разполага.

Отвори фризера и откри няколко пържоли, както и свинско нарязано за готвене. Наум добави и още месо към списъка с покупки, докато пусна свинското в микровълновата печка, за да се размрази. Добре, че поне разполагаше с микровълнова, иначе нямаше да успее да приготви нищо. Тъкмо обели внушителна камара картофи, когато задната врата се отвари. Чу го, че почиства ботушите и тежко въздъхна, като ги събу.

Рийс влезе в кухнята и спря на място, забелязал празната маса и котлон.

— Защо вечерята още не е готова? — попита той с много тих, почти застрашителен тон.

— Бях заета и не забелязах колко е часът...

— Твое задължение е да забелязваш колко е часът. Умирам от глад и умора. Работил съм дванадесет часа без почивка. Най-малкото, което мога да очаквам от теб, е да си приготвила храната навреме.

Думите му я засегнаха, но тя не прекъсна работата си нито за миг.

— Правя каквото мога. Защо не отидеш да си вземеш душ и да починеш малко?

Той бавно се изкачи по стълбите. Маделин прехапа устни, нарязва картофите и ги пусна в тенджерата с гореща вода, за да ги задуши. Ако той не изглеждаше толкова уморен, сигурно щеше да отвърне на заядливите реплики, но Рийс видимо бе смазан от работа. Явно денят му никак не е бил лек.

Отвори консерва зелен фасул, изсипа я в тигана и добави подправки. Свинското вече се печеше. Хляб. Трябваше й хляб. Не откри замразени сухари в хладилника. Не успя да си припомни рецептата за малки питки, независимо, че хиляди пъти бе наблюдавала баба Лили да ги приготвя. Отвори готварската книга и започна да преглежда съдържанието.

Когато прочете списъка с необходимите продукти, изведнъж всичко се върна в спомените й. Забърка тестото, после го омеси и накрая го разстла в кръг, както обичаше да прави като дете. Не намери формичка за рязане на тесто, затова използва гърлото на широка чаша за вода. Само след няколко минути във фурната вече се печеха дузина малки кръгли питки.

А сега, десерт. Беше забелязала няколко малки шоколадови кекса. Извади ги от хладилника заедно с консерва компот от праскови. Това щеше да свърши работа, в момента нямаше време да опече някакъв сладкиш. Отвори консервата и я изсипа в две купи.

Постла покривка на масата и точно тогава Рийс се появи отново, значително по-чист, но не и в по-добро настроение. Многозначително огледа все още празната маса и отиде в дневната.

Маделин провери картофите — вече бяха омекнали. Смеси малко мляко с брашно и го изсипа в тенджерата, за да сгъсти водата. Остави ги да се задушават още известно време, през което погледна месото и зеления фасул.

Питките вече бяха златисти на цвят и достатъчно бухнали. Дано да ставаха за ядене... Спази рецептата, така че би трябвало да са вкусни. Подреди ги в голяма чиния и склучи пръсти за късмет.

Най-сетне и свинското беше готово.

— Рийс, вечерята е готова!

— Крайно време беше!

Тя набързо подреди масата и в последния момент установи, че не е сварила нито кафе, нито чай. Извади две чаши от шкафа и ги напълни

с мляко. Знаеше, че Рийс обича мляко, вероятно нямаше да има нищо против да го пие и на вечеря.

Задушеното месо не беше най-крехкото, което някога бе яла, а пък питките бяха малко твърди, но той се хранеше без никакъв коментар. Твърди или не, дузината малки питки изчезна за съвсем кратко време, а тя бе изяла само една. Когато приключваше с третата порция задушени картофи, Маделин се изправи.

— Искаш ли десерт?

Той повдигна глава.

— Десерт?

Не успя да възпре усмивката си. Лесно можеше да отгатнеш, че този мъж е живял сам през последните седем години.

— Не е нещо особено, защото не ми остана време да изпека сладкиш.

Тя извади шоколадовия кекс, посипа го с парченца праскови и накрая го заля със сироп от консервата. Рийс я погледна учудено, когато поднесе купата пред него.

— Опитай го поне — подкани го тя. — Зная, че не е нищо особено, но е вкусно.

След минути Рийс бе изял цялата купа. Умората от лицето му като че ли бе поизчезнала.

— Стерео уредбата в дневната изглежда много добра.

— Имам я от години. Надявам се да е издържала превоза.

Той бе продал своята уредба още преди години, след като реши, се нуждае повече от пари, отколкото от музика и отдавна си бе забранил да мисли за нея. Когато се бориш да оцелееш, бързо се научаваш да определяш приоритети си. Но на Рийс му липсваше хубавата музика и с нетърпение чакаше отново да чуе любимите си класически произведения.

От цялата къща си личеше с какво се е занимавала цял ден и сега той изпита чувства на вина, задето ѝ се развика, че вечерята още не бе готова. От години подовите не са били толкова чисти, а прахта бе избърсана от всички повърхности. Домът му ухаеше на препарати за почистване, а банята блестеше от чистота. Все пак в къщата имаше десет стаи на площ от четиристотин квадратни метра — градската му съпруга очевидно знаеше какво значи работа.

Помогна ѝ да вдигнат масата и зареди миялната машина с мръсните съдове.

— Какво е това? — попита той и посочи списъка ѝ.

— Списък с продукти, които трябва да купим. Всичко е на привършване.

Той повдигна рамене.

— Обикновено бях толкова уморен, че се хранех предимно със сандвичи.

— Къде се намира най-близкият пазар? И не ми казвай, че ще се наложи да пътувам до Билингс!

— Има универсален магазин на около трийсет километра оттук. Не е голям супермаркет, но можеш да намериш най-необходимото. Ще те закарам дотам вдругиден. Утре няма да имам време — трябва да поправа оградата, преди да пусна добитъка.

— Защо не ми обясниш как да стигна сама. Не мисля, че можем да изчакаме до другиден.

— Не искам да се мотаеш сама наоколо — с равен тон отвърна той.

— Няма да се мотая наоколо. Просто ми обясни как да стигна до магазина.

— Предпочитам да изчакаш аз да те закарам. Не мисля, че можем да разчитаме на колата.

— Тогава ще взема пикапа.

— Казах, че аз ще те закарам вдругиден и повече няма какво да обсъждаме.

Изпълнена с гняв Маделин се качи горе и си взе душ. Защо, за бога, този мъж бе толкова упорит? Съдейки по реакцията му, човек би решил, че тя ще отиде в града, само и само да си намери някой бар и да прекара целия ден там. Може би пък бившата му съпруга е правила точно това. Дори и така да беше Маделин не беше длъжна цял живот да плаща за греховете на Ейприл.

Разопакова целия си багаж и прибра голяма част от дрехите си в другата стая, тъй като тук очевидно нямаше да ѝ бъдат от полза. Все още ѝ се струваше странно да дели един и същ гардероб с мъж; в колежа, разбира се, ѝ се случваше, но тогава всичко бе по-различно. Сега положението бе сериозно. И щеше да трае цял живот.

Една от последиците да станеш в четири и половина сутринта бе, че вече ѝ се спеше, а часът бе едва осем. Освен това, все още се чувстваше изтощена от напрежението през последните две седмици, както и от натоварения ден, но каквато и да бе причината, Маделин едва си държеше очите отворени.

Чу Рийс да се изкачва по стълбите, след което от тяхната спалня я повика, но гласът му прозвуча по-дрезгаво от обикновено.

— Тук съм — извика тя в отговор.

Той застана на прага и погледът му се изостри, когато забеляза купчината дрехи върху леглото.

— Какво правиш?

В позата му се забелязваше осезаемо напрежение.

— Прибирам тук дрехите, които няма да нося, за да не заемат място в нашия гардероб.

Не можеше да прецени дали си въобразява, но ѝ се стори, че той се отпусна като чу отговора ѝ.

— Готова ли си да си лягаме?

— Да, мога да довърша и утре.

Той отстъпи, за да ѝ направи път, след което загаси лампата и я последва по коридора. Маделин бе боса, облечена в друга тънка нощница, подобна на тази от предната вечер и отново се почувства като джудже, докато той се движеше зад гърба ѝ. Главата ѝ стигаше едва до брадичката ѝ, а той тежеше най-малко деветдесет килограма, при това само мускули. Лесно можеше да се почувства застрашена от него, особено като си помислеше как лежи под тялото му в огромното легло. А оттук нататък, до края на дните си, тя всяка вечер щеше да си ляга в едно легло с него. Той може и да се съмняваше в продължителността на брака им; тя обаче нямаше никакви съмнения.

Този път мина по-леко. Маделин лежеше в мускулестите му ръце и постепенно усети как тялото ѝ се разгорещява под ласките му. Сега обаче, когато не бе толкова напрегната, тя почувства, че става нещо нередно сякаш той държеше част от себе си на разстояние от нея. Галеше я, но се усещаше, че контролира всяко свое движение, като че си позволяваше само толкова удоволствие и нищо повече. А тя не желаше тези премерени ласки, Маделин искаше да се наслади на страстта му. Онази страст, на която знаеше, че е способен, но просто отказваше да ѝ я даде.

Все още я болеше, когато проникна в нея, но не чак толкова, колкото предната вечер. Рийс бе нежен, но не и любящ. По този начин би се отнасял към която и да е от двете други кандидатки за негова съпруга, мрачно си помисли тя, сякаш тя бе просто едно тяло, от което той можеше да се възползва, а не влюбена жена, която се нуждае от много повече. Това бе само секс, не любене. И той я накара да се почувства като някаква безлична непозната.

А това означаваше война. И Маделин заспа, обмисляйки своите военни действия.

— Искам да дойда с теб — заяви тя на следващата сутрин, докато закусваха.

Той изобщо не повдигна погледа си от пържените яйца.

— Още не си готова.

— Откъде знаеш? — възпротиви се тя.

Стори й се, че той се подразни от думите й.

— Защото познавам много мъже, които не са подготвени.

— Днес ще поправяш оградите, нали? Аз мога да ти помагам с телта или поне да ти правя компания.

Точно това не желаше Рийс. Ако прекарваше много време с нея, в крайна сметка щеше да се изкуши по-често да я люби — нещо, което планираше да сведе до минимум. Ако успееш да се ограничава с един път на нощ, значи всичко щеше да е под контрол.

— Ще приключа за най-много два часа, след което ще докарам пикапа дотук и ще отида да преместя стадото с някой от конете.

— Нали ти казах, че мога да яздя?

Той нетърпеливо поклати глава.

— Кога за последен път си се качвала на кон? И вероятно си се упражнявала с някое обучено животно под наем. Това тук е наистина, а моите коне са тренирани да пазят стада.

— Прав си, за последен път съм яздила преди около година, но все пак знам техниката. Освен това, постепенно ще се науча.

— Само ще ми се пречкаш. Стой си вкъщи и се постарай тази вечер да приготвиш вечерята навреме.

Маделин присви очи и постави ръце върху кръста си.

— Рийс Дънкан, днес идвам с теб и това е!

Той се изправи до масата.

— Най-добре е да разбереш, че това е моето ранчо и тук става само онова, което аз реша. А това се отнася и за теб. Приказките на местния съдия не ти дават право да ми се бъркаш в работата. Аз ще се грижа за ранчото, а ти — за къщата. Искам за вечеря да ми приготвиш пържено пиле, така че по-добре се захващай за работа!

— Нямаме пилешко месо във фризера — сопна се тя. — И понеже не ми разрешаваш сама да отида на пазар, ще се наложи да промениш поръчката си.

— В двора има предостатъчно кокошки, градското ми момиче — отвърна той и посочи с ръка през прозореца. — Месото невинаги пристига опаковано в найлон.

Маделин рядко избухваше, също както и почти никога не се забързваше, но този път чашата на търпението ѝ преля.

— Искаш сама да уловя пилето? — попита тя с присвити устни. — Мислиш, че няма да успея, нали? И точно заради това го каза. Опитваш се да ми докажеш, че не разбирам нищо от живота в ранчото. Е, ще получиш проклетото пиле за вечеря, дори и ако се наложи да ти го натъпча в гърлото заедно с перата.

Обърна се рязко и с бясна скорост се изкачи по стълбите. Рийс остана стъписан на мястото си. Не беше подозирал, че тя може да се движи толкова бързо.

Преди да успее да натовари пикапа и да потегли, тя отново слезе. Носеше предпазни наколенки и надлакътници върху дрехите и си бе обула спортни обувки. Все още изглеждаше бясна и дори не го погледна. Рийс прокара палци през гайките на колана си и се облегна на колата, за да види тази сцена.

Ибра си една от кокошките и се приближи до нея, като я подмами с трохи. Впечатлен, Рийс повдигна вежди. Само че твърде скоро пристъпи към птицата; кокошката изкудкудака и побягна, следвана от Маделин.

Тя се впусна след нея и се просна на земята по корем, но полудялата кокошка успя да се измъкне на косъм. Рийс премигна и цялото му тяло се стегна при мисълта какви поражения щяха да оставят калта и камъчетата върху нежната ѝ кожа, но Маделин бързо стана и отново се насочи към животното. Птицата търчеше в кръг из двора, след което се стрелна под пикапа. Маделин се опита да ѝ препречи пътя, но отново не ѝ стигнаха няколко сантиметра.

— Виж, най-добре забрави за пиле... — започна Рийс, но тя вече се отдалечаваше.

Кокошката направи опит да политне и успя да кацне върху един от по-ниските клонове на близкото дърво, което все пак бе по-високо от Маделин. Тя присви очи, наведе се и събра няколко камъка от земята. Опитва веднъж, камъкът мина малко над главата на птицата, която се присви, а очите ѝ лудо святкаха. При следващия опит уцели съседния клон; птицата отново изкудкуда и се премести встрани. Третият камък обаче я удари и тя отново политна.

Този път обаче Маделин изрядно премери скока си. Плъзна се върху камъчетата и прахта с цяло тяло и успя да хване единия крак на кокошката. Птицата съвсем полудя, размахваше с криле и се опитваше да изкълве хваналата я ръка. Борбата продължи още малко, след което Маделин се изправи, сграбчила здраво птицата за краката. Ръката ѝ бе обляна в кръв на местата, където кокошката бе успяла да я накълве.

— По-бърза съм и от стрела — с нотка на помрачен триумф произнесе тя.

Рийс я изгледа в пълно мълчание, когато тя мина покрай него. Косата ѝ бе разрошена и влизаше в очите. По лицето ѝ се виждаше кал, ризата ѝ бе мръсна и разкъсана, а джинсите ѝ бяха окаяни. Едната накованка се бе откопчала и се размяташе около крака ѝ. Погледът в сивите ѝ очи обаче го спря да не се разсмее. Не посмя дори да се усмихне.

Кокошката се стовари върху гърдите му и той я сграбчи секунди, преди тя да отлети на свобода.

— Ето ти проклетото пилешко — през зъби процеди тя. — Надявам се, че ще сте много щастливи заедно. — След което се прибра в къщата.

Рийс погледна животното и си спомни кръвта по ръцете на Маделин. Изви врата ѝ само с едно заучено движение. Вече изобщо не му бе до смях.

Внесе мъртвата кокошка вътре и я пусна върху пода. Маделин стоеше пред мивката и си миеше ръцете.

— Дай да погледна — изрече той, застана зад гърба ѝ, взе ръцете ѝ в своите, като едновременно с това я притисна към шкафа. Кокошката бе успяла да пробие кожата ѝ на няколко места, които бяха

посинели по края. Самият той на няколко пъти бе получавал такива рани и знаеше колко лесно могат да се инфектират.

Пресегна се, за да вземе кърпата и да увие дланите ѝ.

— Ела в банята горе, за да ги намажа с дезинфектант.

Маделин изобщо не помръдна от мястото си.

— Това са ръцете ми, все пак, не гърба. Мога и сама да се справя. Така че, много ти благодаря, но нямам нужда от помощта ти.

Мускулестите му ръце я обгръщаха като стоманени летви; силните му длани я държаха нежно. Маделин се оказа залепена към мивката, а едрото му тяло я притискаше. Почувства се изцяло обградена от него и за миг ѝ мина през ума, че не биваше да се омъжва за човек, който е почти половин метър по-висок от нея. Чувстваше се в доста неизгодна позиция.

Той се наведе, пхна дясната си ръка под коленете и с обидна лекота я вдигна във въздуха. Маделин се вкопчи в рамото му, за да запази равновесие.

— Кокошката ме ухапа по ръката, не по краката — жлъчно изстреля тя.

Рийс я изгледа предупредително и тръгна по стълбите към горния етаж.

— Мъжете, които използват силата си срещу жени, са пълни нищожества.

Усети, че ръцете му се стегнаха около тялото ѝ, но въпреки това успя да въздържи гнева си. Занесе я до банята, където я пусна на земята. Когато отвори шкафа с лекарства, Маделин се насочи към вратата, но Рийс я хвана с една ръка и я върна обратно. Тя яростно се задърпа, опитвайки се да се освободи.

— Казах, че сама ще се справя — бясно заяви тя.

Рийс смъкна капака на тоалетната чиния, седна отгоре и я придърпа в скута си.

— Стой спокойно и ме остави да почистя ръцете ти. Ако все още искаш да се биеш с мен, след като приключа, с удоволствие ще ти се подчиня.

Бясна, Маделин остана в скута му, докато той проми раните с антисептик, който ужасно щипеше, след това ги намаза с антибиотичен крем и накрая превърза двете най-дълбоки рани. Ръцете му все още я обгръщаха — държеше я както родител държи детето си, за да го

успокои и облекчи болката му. Не ѝ хареса сравнението, макар и да си беше нейно. Нервно се премести и почувства стегнатите му бедра под себе си.

Лицето му бе съвсем близо до нейното. Можеше да види всички различни точкици в зениците му — най-много в синьо и зелено, тук-там напръскани с бели и черни и съвсем нарядко по няколко блестящи златисти капки. Макар че предната вечер се бе обръснал, на лицето му вече се забелязваше набола брада. Бръчките около устните му подчертаваха красивата им извивка; неочаквано Маделин си спомни същите тези устни, обгърнали зърната ѝ; тя цялата потрепери и усети как тялото ѝ се отпусна.

Рийс затвори кутията с лекарства, остави я настрана, след което плъзна ръката си по бедрото ѝ, докато напрегнато се взираше в очите ѝ.

— Лицето ти е мръсно.

— Тогава ме пусни да стана и да се измия.

Вместо това обаче той сам го изми, като плъзгаше влажната кърпа по кожата ѝ почти като ласка. Избърса устните ѝ толкова нежно, че тя едва усети докосването и за момент Рийс задържа материята върху изцялата ѝ долна устна. Маделин отпусна глава назад и затвори очи. Той плъзна кърпата по шията, погали разголеното деколте, след което ръката му продължи под дрехата ѝ.

Маделин затаи дъх щом усети влажната материя върху гърдите си. Рийс бавно започна да гали зърната. Усети, че гърдите ѝ започнаха да пулсират и неволно изви гръб, отдавайки се изцяло на удоволствието. Усети неговата възбуда и кръвта ѝ бясно забушува във вените.

Той остави кърпата в мивката и свали шапката си, като я пусна на пода. Ръката му зад гърба ѝ се стегна, той я придърпа към себе си, наведе глава над нея и устните му се сляха с нейните.

Този път я целуваше по същия начин както на летището. Устните му бяха настойчиви, страстни и жадни. Езикът му срещна нейния и тя му отвърна със същото желание.

Маделин изцяло се отдаде на удоволствието и отпусна глава върху рамото му. Рийс се възползва от положението, отново долепи устните си до нейните, плъзна ръка под блузата и обгърна гърдата ѝ. Нежно започна да гали стегната ѝ кожа, след което прокара дланта си по зърното ѝ, докато Маделин изстена от сладката болка. Тя се извърна

към него и обгърна врата му с ръка. В стомаха ѝ се разля наслада, всеки мускул по тялото ѝ се стегна и усети възбудата си.

С дрезгав стон Рийс рязко свали блузата и оголи гърдите ѝ. Топлият му дъх се плъзна по тях, когато се наведе над нея. Първо погали едното ѝ зърно с език, докато усети как то набъбна в устните му, после се премести на другата гърда и ѝ достави същото удоволствие.

— Рийс! — тихо простена Маделин и вкопчи пръсти в раменете му. Цялото ѝ същество се нуждаеше от него. Точно като кипящата магия, която бе усетила у него от самото начало, неговата мощна чувственост. Това беше и страстното обещание, което всяка нощ чувстваше, докато лежеше под него и искаше още и още.

Рийс засмука зърното ѝ и тя се изви в ръцете му, като инстинктивно притисна бедрата си. Отпусната в скута му, Маделин се чувстваше сякаш тялото ѝ е десерта, а той се наслаждаваше на всяка хапка от него.

— Рийс! — отново прошепна тя, а гласът ѝ бе натезал от желание. Цялото му мъжко същество откликваше на чисто женския ѝ вопъл, който го призоваваше да проникне дълбоко в нея и да облекчи до болка пулсиращото ѝ тяло. Неговото също изгаряше от желание. Тя се нуждаеше от него точно толкова, колкото и той от нея. Двата пъти, когато се бяха любили, и той умишлено се контролираше, изобщо не бяха достатъчни, за да задоволят страстта му.

Ако обаче се отдадеше изцяло на желанието си, имаше опасност никога повече да не успее да възвърне контрола над себе си. Ейприл го бе научила на един много горчив урок, който той всеки ден преговаряше, докато обработваше малкото останала земя или наблюдаваше лющещата се боя на къщата. Маделин може би никога нямаше да го предаде, но той не можеше да си позволи да рискува и да свали гарда.

С огромно усилие отмести устните си от влудяващо сладките ѝ гърди и я изправи на крака. Тя се олюля, погледът ѝ бе премрежен от желание, а блузата ѝ, навита на руло, разкриваше стегнатите гърди. Тя не разбра какво прави той и протегна ръце към него, сякаш за да му предложи онази чувственост, която обаче той не можеше да си позволи да приеме.

Рийс хвана китките ѝ и също се изправи, така че телата им се долепиха едно до друго. Чу я отново да изстене от желание, когато Маделин отпусна глава върху гърдите му и той мислено прокле ризата, превърнала се в бариера между двамата.

Ако сега не тръгнеш, изобщо нямаше да го направи.

— Имам много работа. — Гласът му бе дрезгав от напрежение. Тя не се помръдна. Вместо това нежно се долепи до него, а на Рийс му се стори, че всеки момент ще избухне от желание. — Спри, Маделин. Трябва да вървя.

— Добре — промълви тя, изправи се на пръсти и докосна устни до врата му.

Инстинктивно Рийс сграбчи бедрата ѝ и я притисна към себе си, сякаш всеки момент щеше да проникне в нея, след което я избута от себе си. Взе шапката си от земята и излезе от банята, преди тя да успее да го спре, защото добре знаеше, че този път няма да устои.

Маделин остана загледана след него, объркана от внезапното му тръгване. Олюля се за момент, след което осъзна какво е направил той и дрезгаво изстена, едновременно от болка и гняв, и се вкопчи в мивката, за да не падне на колене.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Докара я до трескаво желание, след което я остави сама и незадоволена. Знаеше, че той я желае, бе усетила напрежение във всеки мускул от тялото му. Можеше да я занесе до леглото или да я люби точно тук и тя щеше да тържествува от удоволствие, но вместо той, той просто я отблъсна.

Рийс бе твърде близо до момента, в който щеше да изгуби контрол над себе си. Маделин бе усетила какво се случи, разбираше, че в последния миг той трябваше да си докаже, че все още може да се овладее и да си тръгне от нея, че не я желае чак толкова силно, та да загуби здравия си разум. Неговата сексуалност бе толкова силна, че вече бе на път за изгори стените, които той бе построил около себе си. Но той се бореше с всички сили и досега успяваше.

Маделин бавно заслиза по стълбите, докато стискаше парапета, защото коленете ѝ все още трепереха. Ако искаше да го спечели, трябваше да измисли начин, по който да разбие железния му самоконтрол, но не бе сигурна дали ще ѝ стигнат силите.

Рийс вече бе тръгнал нанякъде и пикапа му го нямаше. Тя се огледа невиждащо, все още неспособна дори да мисли и тогава

забеляза мъртвата птица на пода в кухнята.

— Ще ти го върна за това — с мрачно обещание в гласа изрече тя и се захвана с неприятната задача да сготви кокошката.

ШЕСТА ГЛАВА

Тази вечер, когато Рийс се прибра вкъщи, Маделин дори не вдигна поглед от купата с картофи, които бъркаше на пюре. Очевидно влагаше далеч повече сила, отколкото бе необходимо, което издаваше, че е бясна. Само един поглед върху лицето ѝ му подсказа, че вероятно си представя как използва миксера върху него. Той изглеждаше замислен. Очакваше да я завари спокойна, дори леко обидена, но далеч не предполагаше, че все още ще е ядосана; изискваше се голяма енергия, за да поддържа гнева си с часове. Очевидно на нея ѝ бе еднакво трудно както да се вбеси, така и да се успокои след това.

— Ще ми трябват петнадесет минути да се изкъпя — започна той.

— Вечерята ще е готова след десет — заяви тя, отново, без да го погледне.

От интонацията ѝ стана ясно, че няма да го изчака. Лицето му бе още по-замислено, докато изкачваше стъпалата към втория етаж.

Рийс си взе душ за рекордно кратко време и дори се замисли дали да пропусне бръсненето, но понеже не искаше да одраска нежната ѝ кожа, пое риска да се пореже заради скоростта, с която плъзгаше бръснача по лицето си. С боси крака и разкопчан, той заслиза надолу по стълбите.

Маделин точно сервираше чашите чай с лед и двамата едновременно седнаха на масата. Платото с пържено пиле бе поставено точно пред неговата чиния. Очевидно се налагаше да го изяде цялото, реши той.

Отрупа чинията си с пиле, картофено пюре и сос, като междувременно любопитно разглеждаше храната, приготвена от нея. Отхапа първата хапка и едва се въздържа да не изръмжи доволно. Пилето бе съвсем крехко, с хрупкава и пикантна коричка. Маделин се оказа по-добра готвачка, отколкото очакваше. Останалите парчета пиле обаче изглеждаха... Странно.

— Коя част е това? — попита той и посочи едно от парчетата в платото пред него.

— Нямам представа — отвърна тя, без дори да го поглежда. — Досега никога не съм почиствала и обезкостявала храната сама.

Рийс прехапа устни да не се усмихне. Ако допуснеше грешката сега да се разсмее, най-вероятно тя щеше да обърне купата със соса върху главата му.

Вечерята мина в напрегнато мълчание. Ако той направеше някакъв коментар, тя му отговаряше, но иначе не полагаше никакви усилия да поддържа разговор. Тя опита от почти всяко парче, макар и в миниатюрни порции. Щом приключи с пилето, отнесе чинията си в мивката и се върна с порция черешов пай.

Малко неща от живота можеха да развалят апетита на Рийс и тази вечер не бе изключение от правилото. Докато Маделин приключи с пая, той вече бе унищожил по-голямата част от пилето, цялото картофено пюре, соса и на масата бяха останали само две хлебчета. Чувстваше се напълно доволен, когато Маделин поднесе и на него чиния с черешов пай. Бърз поглед на леденото ѝ лице обаче му подсказа, че храната няма същия магически ефект върху нея.

— Как се научи да готвиш толкова вкусно?

— Намерих готварски книги в шкафа. А мога и да чета.

Толкова за словесната битка.

Тя се качи на втория етаж, веднага щом почисти кухнята. Рийс се затвори в кабинета си, за да навакса с писането на документи, които като че никога не свършваха, но очевидно не успяваше да си събере мислите и към осем часа се почуди дали Маделин е готова да си лягат. Преди малко чу течащата струя на душа и се възбуди, като си я представи гола под горещата вода. Понякога сексуалното желание при мъжа можеше да му причини доста неудобства и това бе един от тези моменти. И без това почти цял ден бе прекарал възбуден, докато хем се проклинаше, че тази сутрин не я люби, хем в същото време знаеше, че би допуснал огромна грешка.

Хвърли химикалката върху бюрото и затвори тетрадката, след което се изправи рязко с едва сдържана ярост. По дяволите, нуждаеше се от нея и повече не можеше да чака.

По пътя изгаси навсякъде лампите, докато целенасочено вървеше към спалнята им. В ума му се бе загнездил онзи незаличим миг, когато

проникваше в нея и усещаше стегната ѝ женственост, която постепенно го обгръщаше и всичко у него изгаряше. Костваше му страшно много да си напомня, че тя все още е много нежна и трябва да се контролира.

Вратата на спалнята бе отворена. Той влезе и я завари седнала на леглото да си лакира ноктите на краката, а бедрата ѝ бяха разголени и извити в онази поза, която сякаш само жените владееха, а мъжете откачаха само щом я зърнат. Цялото му тяло се стегна и той усети, че е възбуден до болка. Тя бе облечена в тъмнорозова сатенена нощница дълга до началото на бедрата, а отдолу се подаваха бикини в същия цвят. Нежната материя се плъзгаше върху гърдите ѝ подчертаваше тяхната заобленост и нежните им зърна. Русата ѝ коса бе отметната на една страна, а кожата все още бе леко зачервена от топлата вода. Изражението на лицето ѝ бе сериозно и напрегнато, издавайки, че е изцяло отдадена на заниманието си да лакира ноктите в същия пурпурен цвят.

— Хайде да си лягаме — с дрезгав глас изрече той, докато сваляше ризата си.

Тя дори не го погледна.

— Не мога. Лакът ми все още не е изсъхнал.

Изобщо не го бе грижа за това. И без това щеше да държи краката ѝ нависоко достатъчно дълго и лакът така или иначе щеше да изсъхне, докато той свърши.

Тя затвори шишенцето, остави го настрани и грациозно се наведе към краката си. Рийс свали ципа на джинсите си.

— Нищо.

Тя го погледна нетърпеливо и стана от леглото.

— Ти си лягай, аз ще сляза долу да почета.

Той протегна ръка, за да препречи пътя ѝ и я хвана за рамото.

— Забрави за четенето — измърмори той и я издърпа към себе си.

Маделин се отдръпна и го погледна яростно.

— Не мога да повярвам! Наистина ли смяташ, че сега ще се любя с теб?

Той я погледна напрегнато и мушна палците си в гайките на джинсите.

— А защо не? — много бавно я попита Рийс.

— Поради една много основателна причина — ядосана съм! Постъпката ти беше отвратителна и не възнамерявам в скоро време да ти простя. — Самата му поза, с ръце окачени на джинсите, разкопчан цип и типичното излъчване на мъжка арогантност, толкова я вбеси, че тя едва изговори думите.

— Най-добре е да се разберем в леглото.

— Така си мислят всички мъже — жлъчно отвърна тя. — Нека да ти обясня нещо — никоя жена не желае да се люби с мъж, докато все още си мисли колко забавно би било, ако той се беше задавил с пилешка кост. — При тези думи тя рязко се извърна и босите ѝ крака зашляпаха навън от спалнята.

Рийс започна да ругае. Обзе го безумна ярост и в следващия миг той тръгна след нея. Стигна до врата, но спря и с всичка сила удари с юмрук по рамката. По дяволите!

На следващата сутрин, докато я караше до близкия град, за да напазаруват, помежду им цареше ледено мълчание. Макар вече да не беше чак толкова ядосана, Маделин бе твърдо решена да не отстъпва. Не можеше да я отхвърли веднъж и после да очаква, че тя ще го приеме, без да задава никакви въпроси. Ако това бе неговата представа за брак, значи ги очакваха тежки времена.

Да наречеш Крук град означаваше да му направиш голям комплимент. Имаше няколко къщи тук-там, разпръснати без никакъв ред, бензиностанция, бакалия, универсален магазин и кафене, пред което бяха паркирани обичайните пикапи. Маделин се почуди какво толкова страшно виждаше Рийс в идеята тя сама да дойде в този град. Може би се плашеше тя да не откачи и да подкара по тротоарите, които и без това имаха вид сякаш някой вече го бе направил.

— Нека първо да изпием по кафе — предложи Рийс и тя се съгласи. Стори ѝ се добра идея да изпие чаша кафе, което не се налага да долее с вода, за да става за пиене.

Пред бара в кафенето имаше пет въртящи се високи столове. Трите кръгли маси бяха заобиколени от по четири стола, а отляво бяха разположени три сепарета. Четири от високите столове бяха заети, най-вероятно от собствениците на четирите пикапа, паркирани отпред. Макар и различни, всички те носеха еднакво износени шапки, джинси

и ботуши, а лицата им издаваха, че прекарват голяма част от времето си на открито. Рийс им кимна, те отвърнаха на поздрава му и отново се върнаха към кафето и пая си.

Той я поведе към едно от сепаретата и двамата се настаниха в пластмасовите столове. Сервитьорката зад бара ги изглежда кисело.

— Ще ядете ли нещо или да ви донеса само кафе?

— Само кафе — отговори Рийс.

Тя заобиколи бара и почти тръшна чашите пред тях. След това се върна за каната, като през цялото време изражението ѝ не само че не се промени, ами дори вече ги гледаше гневно.

— Чашата струва петдесет цента — заяви тя, сякаш те бяха лично виновни за това, след което отново зае мястото си.

Маделин въздъхна, като видя гъстата, черна течност. Една малка глътка я увери, че и това кафе бе твърде силно за нея.

Един от мъжете на високите столове стана и се отправи към джубокса в дъното на заведението. Сервитьорката насочи поглед към него.

— Ще изключа това нещо от тока, ако пуснеш някоя от онези протяжни любовни песни — предупреди го тя, като и тонът, и изражението ѝ издаваха раздразнение.

— И тогава ще ми дължиш четвърт долар.

— Не пускай също и онези ужасни рок парчета. Не харесвам музика, изпълнявана от певци, които сякаш са скопени.

Маделин ококори очи и за малко да се задави с кафето си. Изненадана, тя се вгледа любопитно в сервитьорката.

— Аз пък изобщо не знам нещо, което ти да харесваш, Флорис — измърмори каубоят. — Затова най-добре си запуши ушите и не слушай.

— Веднага ще ти кажа какво харесвам — процеди тя. — Обичам тишина и спокойствие.

— Тогава си намери работа в някоя библиотека. — Той пхна монетата от четвърт долара в процепа и предизвикателно започна да натиска копчетата.

Из кафенето се разнесе весела кънтри песен. Флорис започна да тропа с чашите, чиниите и приборите. Маделин се почуди колко ли плащаше за счупен инвентар в края на всеки месец, ако реагираше така щом някой пуснеше монета в джубокса. Мъжът я изглежда гневно,

но Флорис продължи да вдига още повече шум. Той се приближи към машината и пусна още четвърт долар, но както често се случваше, тя прие монетата, но отказа да изпълни избраната от него песен. Той изръмжа и я удари с юмрук. Иглата се плъзна с влудяващ звук по плочата и след като стигна до края, автоматично се върна в начална позиция и в заведението се възцари тишина.

С победоносен поглед Флорис се мушна през двукрилата врата към кухнята.

— Сервитьорката от ада — със страхопочитание в гласа прошепна Маделин, загледана в люлеещата се врата.

Рийс се задави и се наложи да изплюе кафето си обратно в чашата. Тя хем не искаше да го гледа, хем не можеше да се въздържи. Без да си извърта главата, го погледна косо и забеляза, че той я наблюдава напрегнато, а лицето му е необичайно сериозно. Обърна се към него, той също се взря в очите ѝ и двамата едновременно започнаха да се кикотят. Рийс опита да се въздържи и на един дъх изпи кафето си, но Маделин все още се подхилваше, когато той извади портфейла си. Остави долар и няколко монети на масата, грабна я за ръката и бързо я поведе към изхода. Вратата на заведението още не се бе затворила зад гърба им, когато той я пусна, облегна длани върху коленете си и избухна в див смях. Маделин се отпусна над гърба му, припомни се безпомощното, изумено лице на каубоя и триумфа в очите на Флорис и също се разсмя от сърце.

След дните на лошо настроение, сега се почувства невероятно добре. Още повече я зарадва звука от смяха на Рийс и тя се сепна, че за първи път го чува да се смее. Той рядко дори се усмихваше, а сега направо се давеше и от очите му се стичаха сълзи. Маделин бе на крачка да се разплаче, но успя да се въздържи.

Напрежението помежду им доста намаля, докато пазаруваха в супермаркета. Рийс се оказа прав — в универсалния магазин можеше да се намерят само най-основните хранителни продукти, но Маделин вече бе изучила готварските книги и знаеше какво може да приготви с наличните съставки. Слава богу, че Рийс не бе капризен по отношение на храната ѝ.

На касата ги обслужи засмяна жена, с внушителен бюст, която междувременно подхвана неангажиращ разговор с Рийс. Въпросително огледа Маделин и погледът ѝ се спря върху халката на

лявата ѝ ръка. Рийс проследи очите ѝ и се подготви за любопитството, което знаеше, че ще последва.

— Глена, това е съпругата ми — Маделин.

Глена го погледна изумено, след което впери очи в неговата ръка. Златната халка върху загорелия му пръст видимо я изненада. Рийс продължи с представянето, за да подмине неприкритата ѝ реакция.

— Мади, запознай се с Глена Кинеърд. С нея бяхме съученици.

Глена успя бързо да се съвземе и сърдечно протегна ръка.

— Не мога да повярвам! Поздравления! Най-накрая си се оженил, след толкова много време. Чакай само да кажа на Бумър. Всъщност, не сме били съученици — приятелски се обърна тя към Маделин. — Аз съм десет години по-голяма от него, така че завърших, когато той бе в трети клас. Но го познавам, откакто се помня. Как успя да го хванеш? Аз се кълнях, че повече няма се ожени, след като... След... — Гласът ѝ заглъхна и тя притеснено погледна Рийс.

— Няма нищо — усмихна се Маделин. — Знам за Ейприл. А що се отнася до това как съм успяла да го хвана... Ами истината е, че не аз го хванах, а той мен.

Лицето на Глена просветна от задоволство.

— Само я погледна и забрави, че искаш да остане ерген, а?

— Нещо такова — лаконично се съгласи Рийс. Погледнах я и се възбудих, помисли си той, но крайт на историята е същият — дългокраката блондинка с мързелива, съблазнителна походка наистина сега бе неговата съпруга.

Двамата излязоха от магазина, а Глена още продължаваше да им маха с ръка за довиждане. Докато подреждаха покупки в багажника, Рийс се замисли, че Глена не хареса Ейприл от пръв поглед, докато сега се държеше дружелюбно и свободно с Маделин. Макар Мади да бе облечена далеч по-добре от бившата му жена, тя умееше да предразполага хората и Глена веднага бе откликнала. Дрехите на Маделин не бяха толкова скъпи, колкото тези на Ейприл, но тя ги носеше със стил, сякаш цяла сутрин бе нагласяла яката на блузата си или точната дължина на ръкавите си. Винаги привличаше погледите на хората, но не будеше у другите жени враждебност, както ставаше с Ейприл.

Стил. Той погледна жена си и си припомни как изглеждаше тя предния ден, със смъкната до глезена наколенка и разрошена коса.

Товага не бе посмял да ѝ се присмее, но сега се закикоти при спомена. Дори когато преследваше кокошки, го правеше със стил.

Маделин прекара цялата сутрин навън, в лющене на остарялата боя от стените на къщата. След като подреди и почисти дома си отвътре, сега се зае да оправи и фасадата. Времето бе чудесно и тя се чувстваше невероятно, въпреки тежката работа. Вече приближаваше обяд и температурите се покачваха. Дрехите ѝ започнаха да се лепят по тялото и тя реши, че за днес е свършила достатъчно, слезе от стълбата и влезе да си вземе душ.

Малко по-късно, докато слизаше по стълбите, Маделин забеляза чантата с обяда на Рийс, оставена върху единия шкаф. Днес бе казал, че ще оправя оградата и нямаше да се прибере преди вечеря, а бе забравил храната и термоса с чай.

Тя погледна часовника. Рийс сигурно вече умираше от глад. Бързо изпразни термоса, наля му нов чай и още лед, взе ключовете от колата и забързана излезе с обяда му. По случайност знаеше къде ще работи днес Рийс, защото през последните две седмици я развеждаше наоколо и тази сутрин ѝ спомена къде отива. Това бе и предпазна мярка, някой да знае точно къде се намира. Маделин сбърчи чело като се замисли за всичките години, през които никой не бе знаел нито къде е Рийс, нито колко дълго го няма. Ако му се бе случило нещо товага, можеше с дни да лежи и да го открият, когато вече е твърде късно.

Макар да бе омъжена едва от три седмици, Маделин почти бе забравила предишния си начин на живот. Сега бе далеч по-заета, откогато и да било в миналото, макар че с удоволствие би зарязала домакинската работа, за да язди наоколо с Рийс, но той отказваше дори да чуе за подобно нещо. Тя бе сигурна, че ако някой отгърне речника на думата „инатлив“, отстрани вместо дефиниция, ще стои снимката на Рийс Дънкан. Той бе предрешил точно какво място тя ще заеме в живота му и категорично забраняваше жена му да напуска тези граници.

Нощем, докато се любеха, тя усещаше страстта му, но той никога не се отпускате докрай, не показваше неутолимата си жажда, поради което и тя не се отдаваше изцяло. Сексът вече не я караше да се чувства неудобно и тя отчаяно го желаше, но разтърсващото

удоволствие го нямаше. Той се контролираше, отказваше насладата, която двамата можеха да изпитат и по този начин опазваше стените, здраво изградил вътре в себе си. А Маделин не знаеше още колко дълго ще може да издържи, преди да започне да си търси извинения, за да му обръща гръб в леглото.

Тя шофираше бавно, потънала в тези мисли, докато оглеждаше наоколо за пикапа му. Като всички собственици на ранчо, Рийс не обръщаше внимание на пътищата — той просто караше през земята. Пикапът му служеше като инструмент, а не беше безценен и обгрижен атрибут. Дори и да имаше ролс-ройс, и него щеше приема по същия начин, защото единствената ценност на превозното средство бе доколко то му служеше да си върши работата. Макар да знаеше къде да го търси, районът покриваше огромна площ и той можеше да е навсякъде. Не го виждаше, но забеляза пресните следи от гуми и подкара по тях, като заобикаляше неравностите, понеже колата бе далеч по-ниска от пикапа и нямаше да се справи със същия маршрут.

Отне ѝ почти четиридесет и пет минути да го намери. Зърна пикапа под едно дърво, което отчасти го скриваше. По случайност телта, която опъваше покрай оградата, проблесна на слънцето и това привлече погледа ѝ.

Рийс я забеляза да приближава, но не прекъсна работата си. Маделин усети как гърлото ѝ се сви. Той бе захвърлил ризата си върху вратата на пикапа и потта по мускулестото му тяло блестеше на слънцето. Знаеше, че е силен и устата ѝ пресъхваше всеки път, щом го видеше, но за първи път сега наблюдаваше движенията на здравите му мускули. Рийс се движеше плавно и грациозно, което още повече подчертаваше силата му. Бицепсите и трицепсите му се стягаха при всяко движение, докато забиваше скобата в стълба, за да опъне телта.

Когато приключи, той пусна чука върху сака с материали, свали шапката и избърса мокрото си чело.

— Какво правиш тук? — попита я той, без изобщо да звучи доволен, че я вижда.

Маделин излезе от колата, с термоса и сандвичите в ръце.

— Забрави си обяда.

Той се приближи, взе термоса, развъртя капачката и започна да пие направо от гърлото. Силните мускули на гърлото му ритмично се движеха, докато поглъщаше студената течност. Цяла сутрин бе

работил, без да пие нищо, осъзна тя. Една капчица се плъзна от устните му и тръгна надолу. Тя я наблюдаваше като омагьосана и ѝ завидя, че се търкаля по горещата му кожа. Толкова често бе желала да обсипе същия път с целувки, но се спираше, защото той не обичаше този вид интимности. Единственото, което Рийс търсеше, бе облекчение в чистия секс, а не проявата на любов в чувствените ласки.

Остави термоса на капака на пикапа, взе ризата си и с нея избърса потта от лицето, раменете, лицето и гърдите. Захвърли отново дрехата на седалката, облегна се на возилото и взе сандвичите от ръцете ѝ.

— Колата не е предназначена да я караш из ранчото — каза той, докато разопаковаше обяда си.

Маделин сви устни.

— Не исках да те оставя цял ден без храна и вода, освен това бях изключително внимателна.

— Как ме намери?

— Карах по следите от гуми.

Той изръмжа и се зае с първия сандвич. Изяде още един, без да пророни нито дума. Маделин повдигна косата от врата си, така че лекият ветреца да охлади горещата ѝ кожа. Обикновено ходеше с вързана опашка, но сега я бе оставила пусната, както излезе от банята и забрави да я прибере, преди да тръгне в търсене на Рийс.

Рийс проследи с поглед движението и усети как сърцето му ускори пулса си. Тя носеше набрана в кръста бяла памучна пола, една от любимите ѝ бели блузи и сандали, които бяха на съвсем ниска подметка, само с няколко каишки отгоре. Изглеждаше свежа и ухаеше приятно, докато той бе потен и загорял. Това показваше различния начин, по който прекарваха деня си. След като оправи къщата, очевидно вече не ѝ отнемаше толкова много време да я поддържа подредена.

Вятърът отмести кичур от косата върху лицето ѝ. Тя наведе глава на една страна и го върна на мястото му.

Всяко движение, което правеше, излъчваше съблазън. В отговор кръвта му забушува из вените и той усети как му става още по-горещо. Беше му все по-трудно да стои на разстояние от нея през деня и да не я пожелава още и още нощем. Обзе го гняв към самия него, задето не можеше да ѝ устоява, и към нея, за това че само влошаваше нещата.

— Защо дойде тук? — рязко попита той. — Щях да свърша с работата си след около час-два и да се прибера. И преди съм изкарвал по цял ден без храна и вода, и за в бъдеще ще ми се случва. Затова ми кажи защо наистина дойде?

Маделин присви очи и бавно извърна глава към него. Не отвърна нищо и гнева му, примесен със сексуално желание, се удвои.

— Да не би да очакваш, че ще оставя работата си, за да се забавлявам с теб? Не можеш ли да изтърпиш цял ден без мъжко внимание? Вероятно си мислела, че ще изкараш един секси пикник на открито?

Тя се извърна напълно с лице към него и очите ѝ се впериха в неговите. Изрече думите си съвсем бавно:

— Защо да си правя труда? Ако питаш мен, сексът не си струва и разходка из двора, камо ли да обикалям ранчото. Имам и по-интересни занимания, за да запълвам времето си.

Рийс безпогрешно разбра словесната атака върху егото му и изведнъж всичко това му дойде в повече — да я желае, а да я няма, да се нуждае от нея, а да не я получава. Пред погледа му сякаш избухна червен взрив, цялото му тяло изгаряше и не виждаше нищо, когато се пресегна, сграбчи ръцете ѝ и я извърна към себе си.

Маделин не бе подготвена за светкавичната бързина на движенията му. Нямаше време дори да отстъпи назад. С рязко замахване той до болка стисна ръцете ѝ и я долепи до тялото си, при което почти изкара въздуха от дробовете ѝ. Устните му се приближиха, страстни и настоятелни, без да чакат съгласието ѝ, а готови направо да го получат. Зъбите му се плъзнаха по долната ѝ устна и когато тя издаде задавен стон на... Задоволство?... Протест? Той се възползва от възможността да проникне в нея с език.

Сърцето ѝ бясно заби в гърдите, когато Маделин осъзна, че той е извън контрол. Ръцете му я стискаха с все сила, държеше я повдигната над земята, а устните му желязяха нейните със стряскаща сила. Заля я вълна от наслада, обгърна врата му с длани и отвърна на целувката му.

Повдигна я върху багажника на пикапа, взе ризата си и я постла под нея. С едно движение я намести удобно и се наведе над нея.

Сред цялата мъглявина в мислите ѝ, Маделин си даде сметка, че веднъж като е пуснала тигъра от клетката, много трудно можеш да го върнеш обратно. Тя, разбира се, изобщо не бе сигурна, че иска това да

се случи. Слънчевите лъчи падаха през листата на дървото и отразяваха влажните капчици по кожата му, а погледът му излъчваше примитивност, когато разтвори бедрата ѝ. Изглеждаше подивял и в същото време неустоим. Тя изстена от желание и се пресегна към него.

Рийс разкъса дрехите ѝ, но тя изобщо не се възпротиви. Шевът на блузата не издържа под жадните му пръсти, разпори се и разкри гърдите ѝ пред него. Той засмука едното зърно, като пъхна ръце под полата и после под бикините ѝ. Въпреки че тя се повдигна, за да го улесни, той скъса и тях и ги хвърли отстрани. Рийс се премести върху другата ѝ гърда, докато разкопчаваше ципа на панталоните си. Изръмжа когато се освободи от дрехите и с едно движение ги смъкна около глезените си.

Проникна в нея бързо и силно. Тялото ѝ потрепери от усещането и тя повдигна ханша си. Рийс изстена, когато нейната женственост го обгърна и превърна непоносимата болка в непоносимо удоволствие.

Маделин вкопчи пръсти в гърба му и се изви под него, обляна от избухналата топлина. Цялото ѝ тяло се напрегна, докато тя помисли, че ще полудее, стенеше от удоволствие, обгърнала го с крака. Ако той бе полудял от страст, то със сигурност и тя беше в същото състояние. Проникваше бързо в нея и тя го поемаше. Рийс държеше бедрата ѝ, така че да я усеща възможно най-дълбоко.

Сякаш огромна вълна заля сетивата ѝ, без никакво предупреждение. Маделин извика и разцепи тишината наоколо. Той продължи да се движи в нея и усещането се повтори отново, толкова скоро, че тя още не бе успяла да си поеме въздух, и този път бе много по-мощно. Тя ухапа рамото му, усети как той забърза, след което цялото му тяло се разтресе. Рийс отметна глава назад с гърлен звук, който сякаш излизаше направо от гърдите му и се остави на последните спазми на оргазма.

Тишината след това превърна всичко в сън. Маделин усещаше слънчевите лъчи върху кожата си, топлината на металната повърхност под себе си, ризата му, подложена под главата ѝ като възглавница. Някъде пееше птичка, а бризът си играеше с листата и тревата. Чуваше се жуженето на пчела, заедно с дишането на Рийс.

Лежаха един до друг, тежката му ръка бе отпусната върху стомаха ѝ. Маделин се унесе, докато вятърът охлаждаше мокрите им

тела. Много по-късно, или може би само няколко минути, тя се извърна и долепи устни до неговите.

Този път Рийс свали обувките и джинсите си. Както и преди малко, и сега го обзе примитивна, влудяваща страст. Толкова дълго бе потискал желанието си, че сега то като придошла река срути стените и стана неконтролируемо. Той разкопча полата ѝ и я смъкна надолу. Маделин разтвори крака, приканвайки го, и той не можеше да чака и миг повече. Гледката на дългите ѝ бедра, тръпнещи от желание към него често бе обсебвала сънищата му. Рийс възнамеряваше този път да е по-нежен, но щом проникна в нея, тя изстена с гърлен звук, повдигна ханша си и отново го обзе луда страст.

Този път, след като свърши, Рийс не се отдръпна от нея, а остана отгоре ѝ.

— Рийс — прошепна тя и прокара пръсти през влажната му коса.

Той плъзна палци под брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ към своето и се отдаде на удоволствието от целувките им. Отново се възбуди, но тъй като така или иначе беше вътре в нея, това бе просто постепенно нарастваща наслада.

И двамата бяха като опиянени. Той си играеше с гърдите ѝ, като ту ги галеше, ту ги целуваше. Нежните ѝ длани като коприна се спускаха по тялото му — от едрите рамене, през стегнатите мускули на гърба и надолу. Рийс се повдигна на лакти и започна бавно да се движи. Тя също се повдигна, като целуваше врата и гърдите му. Когато екстазът ѝ приближи, тя започна да се мята върху дрехите, постлани под нея, а той с наслада забеляза как кожата ѝ поруменя и зърната ѝ набъбнаха. Повдигна я, започна да прониква все по-дълбоко и когато тялото ѝ се разтресе в конвулсии, той така се възбуди, че свърши преди нея.

Горещите следобедни часове се изнизаха, докато двамата се наслаждаваха на телата си. Нищо друго не съществуваше, освен любопитство и чувствена наслада. Той я обсипа с целувки от главата до пръстите на краката, опиянен от сладкия аромат на тялото ѝ, доволен от реакцията при всяка негова ласка. Когато гърбът я заболя от търкането, Маделин застана върху него и той наблюдаваше удоволствието, с което тя налагаше своя собствен ритъм.

Рийс смяташе, че трябва да е напълно изчерпан и въпреки това не можеше да спре. Не знаеше дали някога ще успее да го направи.

Екстазите му вече не бяха толкова разтърсващи, а по-скоро бавни, силни талази, които сякаш траеха вечно.

Маделин се притискаше в него и нито можеше, нито искаше да мисли. Точно това бе магията, която бе желала — изгарящата чувственост, която от първия миг бе доловила в Рийс. Нямахше частица от тялото ѝ, която да не бе погалена и целуната. Накрая изтощението си каза думата и изпълнени със задоволство, в някакъв момент и двамата бяха заспали.

Слънцето бе доста ниско, когато се събудиха, и вече се усещаше захладняване. Рийс я придърпа в топлината на прегръдката си и отмести косата от лицето ѝ.

— Добре ли си? — промърмори той, когато с притеснение си спомни страстта им.

Маделин отърка нос в кожата му и обви ръка около врата му.

— Да — едва изрече тя и отново затвори очи. Изобщо не ѝ се помръдваше.

Той прокара ръка по бедрото ѝ, по тялото и накрая обгърна гърдата ѝ.

— Събуди се, скъпа.

— Будна съм. — Думите бяха изречени бавно и приглушено.

— Слънцето залязва вече. Трябва да се прибираме.

— Можем да спим тук. — Тя се помести по-близо, сякаш се опитваше да се слее с кожата му и ръката ѝ се плъзна от врата му. Маделин прокара устни по неговите. — Люби ме пак, Рийс. Моля те.

— Не се тревожи за това — тихо отвърна той. След като бе открил нейната страст, вече нямаше начин да се възпре. Със смесица от гняв и отчаяние, той си даде сметка, че оттук нататък нямаше да има сили да се откъсне от нея. Температурата обаче падаше с всяка следваща минута, а слънцето вече се криеше зад хоризонта; макар да се изкушаваше да остане тук с нея, Рийс не искаше тя да измръзне.

Той се изправи и издърпа и нея.

— Да вървим вкъщи. — Тонът му бе строг. — И без това коленете ми не могат да издържат повече. Следващия път искам да бъде в легло.

Очите ѝ бяха сънени, а устните подуты от целувките му.

— Само да е по-скоро — промълви тя и за миг ѝ се стори, че ще се разплаче, толкова много го обичаше.

СЕДМА ГЛАВА

Маделин го желаше, но тялото ѝ плачеше за сън. Тази нощ тя спа в прегръдките му, сгушена в рамото му, отпуснала крак върху него. Рийс я остави да заспи така, изпълнен със задоволство. Ако Маделин беше съблазнителна преди, то сега бе два пъти по-привлекателна. Явно тя също се бе възпирала през цялото време. Всеки път, щом минаваше покрай него тази вечер, тя не пропускаше да го докосне — да плъзне ръка по гърдите му, нежно да докосне пръстите му, да погали косата му, да погъделичка ухото му, да го целуне по брадичката. След като толкова дълго време се бе възпирал, сега Рийс също не можеше да откъсне ръце от нея. Като си взе душ, вечеряха и починаха около час, разменените ласки се превърнаха в силно, неустойчиво желание. Тази нощ тя изцяло му се отдаде в леглото и нежно се любиха, а Маделин заспа, още преди той да е излязъл от нея.

Рийс дълго остана така, наслаждавайки се на интимността помежду им. Когато понечи да се отмести, тя измърмори неясен протест и се прилепи отново към тялото му. Затова той обгърна бедрата ѝ, прегърна я и спа по-добре, от когато и да било преди.

Той лежеше по гръб, а тя се бе отпуснала отгоре му, когато алармата на часовника се включи. Рийс се пресегна да я спре, а тя се погали в гърдите му като котка.

— Време е да ставаме — каза той и прокара ръка по гръба ѝ.

Гласът му сутрин бе дрезгав и приглушен. Маделин се намести върху рамото му.

— Знаеше ли — сънено започна тя, — че най-много думи в повечето езици започват с буквата „с“.

— Моля те, не сега — измърмори той. — Не и преди кафето.

— Сойка!

— Не ми се говори за проклети сойки! — Рийс също се мъчеше да се разсъни. — Суматра е сред най-големите острови.

— Сърцето на синия кит бие едва с девет удара в минута — продължи тя.

— На мястото на фамилната къща на Робърт Е. Лий сега е построено националното гробище Арлингтън.

— Мона Лиза няма вежди и истинското име на картината е „Джокондата“.

— Плаващите пясъци са по-подвижни от водата.

Тя се прозя и замълча, заслушана в ритъма на сърцето му. След малко ударите се ускориха и тя повдигна глава, за да го погледне. Очите му я наблюдаваха напрегнато, изпълнени с желание. Рийс я прегърна и се претърколи, така че тя се оказа под него, а той се намести между краката ѝ. Този път Маделин изцяло се отдаде на насладата, когато той започна да я люби.

— Какво ще правиш днес? — попита го тя на закуска.

— Ще преместя част от стадото на друго място заради пасбищата.

— Аз ще дойда с теб.

Рийс автоматично понечи да ѝ откаже, но тя го погледна строго.

— Не ми казвай „не“ — предупреди го Маделин. — Пържолите за вечеря са накиснати в марината и са прибрани в хладилника. Като се върна, трябва само да задуша картофите, докато пека месото. Няма причина цял ден да седя тук, след като мога да съм с теб.

— Само се чудя дали изобщо ще свърша някаква работа — измърмори той. — Добре, Мади, ще оседлая един от конете за теб. Но те предупреждавам — ако не можеш да яздиш достатъчно добре, повече няма да те взимам с мен.

Половин час по-късно тя се появи в плевнята, облечена в джинси, боти за езда и една от дънковите му работни ризи, с навити ръкави и двата края, завързани на възел около талията ѝ. Дългата ѝ коса бе сплетена на плитка, която падаше по средата на гърба, носеше кожени ръкавици и изглеждаше толкова шик, сякаш отиваше да позира за списание, а не да събира стадото. Носеше и сламена шапка в ръка и внимателно я намести на главата си, докато се приближи към коня, който Рийс бе оседлал за нея.

Той я наблюдаваше, докато тя даде на животното малко време да я опознае — позволи му да зарови муцуна в ръцете ѝ, след това го погали зад ушите. Маделин определено не се боеше от конете. Ейприл

изпитваше ужас от тях, стряскаше се, когато се приближаха към нея, в резултат на което и животните също бяха напрегнати в нейно присъствие. Маделин потупа коня по гърба, разхлаби юздите, постави единия си крак в стремето и с отработено движение се качи върху седлото. Рийс се увери, че е уцелил дължината на стремената и също се качи върху своя жребец.

Той я наблюдаваше внимателно, докато прекосяваха полето. Маделин имаше добра стойка и здраво държеше юздите, макар да не излъчваше неговото спокойствие, но пък той яздеше откакто бе проходил. Усмивката на лицето ѝ излъчваше такова удоволствие, че той изпита вина, задето по-рано не я бе взел със себе си.

Той наложи по-бавно темпо, защото не искаше да я натоварва още от първия път. Когато стигнаха до стадото, Рийс ѝ обясни какво да прави. Животните вече бяха разделени на три групи, всяка от които пасеше в отделни райони; цялото стадо бе твърде голямо и той не можеше да го придвижва сам. Голяма част от времето му минаваше в това да мести добитъка към места с по-свежа трева, като по този начин спасяваше и растителността. Посочи ѝ онази група, която днес трябваше да закарат на друго място и ѝ подаде намотано на кълбо въже.

— Просто го омотай около раменете на коня с рязко движение и го остави той да си свърши работата, ако някоя от кравите реши да тръгне в друга посока. От теб се иска само здраво да седиш на седлото.

Да седи здраво на седлото се оказа доста лесна задача. След като се бе учила на тесните и малки седла на изток, сега западняшките размери ѝ се сториха безкрайно удобни. Изпробва няколко пъти движението с въжето, само за да се увери, че конят няма се подплаши. Той обаче го прие като нещо напълно нормално, каквото си и беше за него.

Работата ѝ хареса. Обичаше да е на открито и ѝ действаше невероятно успокояващо да язди около стадото, при това така добре трениран кон, от време на време да замята с въжето и да слуша ръмженето на животните. А най-много от всичко ѝ хареса да наблюдава Рийс. Той сякаш бе роден да върши точно това, което личеше във всяко движение и звук, които извършваше. Яздеше като че бе част от коня, предварваше всяка промяна в посоката, подвикваше и свиркаше на стадото, което очевидно им действаше успокояващо.

Маделин се чувстваше направо опиянена от удоволствие, изпълнена с емоции. Това усещане я обзе още вчера следобед, когато той изгуби контрола над себе си и я пожела без никакви прегради. Тялото ѝ бе напълно задоволено, а освен това вече можеше да даде свобода на любовта си към него и без притеснение да го окъпе в ласки. Маделин не си правеше илюзии, че е спечелила войната, но първите малки победи бяха вече факт; до вчера той никога не би ѝ позволил да го погали небрежно и не би се върнал в леглото, за да правят любов отново. Лицето му все още излъчваше суровост и строгост, но бе малко по-отпуснато от преди. Съдейки по последните двайсет и четири часа, трябва да му е било ужасно трудно да контролира сексуалните си желания. Маделин се усмихна.

Спряха, за да обядват, като оставиха животните да пият вода от едно естествено езерце. След като се погрижи за конете, Рийс се отпусна до нея на малкото възвишение, което тя бе избрала за обяда им. Свали шапката си и я остави на тревата до него.

— Харесва ли ти засега?

— Много — отвърна тя и се усмихна, докато му подаваше сандвича. — Тук е толкова спокойно — няма коли, няма телефони, никакъв смог. Сутрин може да ти е малко трудно, докато ме изкараш от леглото, но определено си струва усилията.

— Довечера ще те разтрия с мехлем — изрече той и очите му проблеснаха. — След това.

Това му изказване бе наградено с целувка, след което Маделин също разопакова своя сандвич.

— Как се справям? Личи ли си, че съм абсолютен аматьор?

— Справяш се чудесно. Единствено се притеснявам конят да не те изхвърли от седлото и да те прегازی. Досега не съм имал помощници жени.

Рийс притежаваше характерното за мъжете тук патриархално отношение към жените, но тя нямаше нищо против, щом като не я спираше да прави онова, което иска. А понеже той постоянно се опитваше, така нямаше опасност животът им заедно да стане прекалено самодоволен.

Рийс се подпря на лакът и изтегна крака, докато отхапваше от втория сандвич. Заля я топлина, само докато го наблюдаваше; макар да бе облечен в най-обикновени кафяви джинси, с бяла риза и окаяните

му каубойски ботуши, той изглеждаше далеч по-добре от моделите по списанията. Първата му съпруга трябва да е била президент на Клуба по глупост, макар че тя определено трябваше да си получи заслуженото заради онова, което му е причинила. Маделин никога не бе считала себе си за отмъстителна, но изпитваше точно това към всеки, който бе наранил Рийс. Ако някога срещнеше Ейприл, със сигурност щеше да ѝ зашлеви силен шамар.

Той намери бисквитите, които тя бе приготвила, и ги изяде заедно с последния чай. Да изхраниш този мъж изискваше усилия като за пълен работен ден, с нежност си помисли тя. Ако децата му наследят същия апетит, тя нямаше да може да излезе от кухнята.

Мисълта за неговите деца я възпламени още повече, но ѝ напомни и за нещо, което отдавна възнамеряваше да обсъди с него. Обърна лице към Рийс и преплете крака.

— Искам да говоря за нещо с теб.

— Какво? — попита той, отпусна се по гръб и покри лицето си с шапката.

— Децата.

Рийс отвори очи и впери поглед в нея, след което махна шапката.

— Да не би да си бременна?

— Не, но дори и да съм, няма начин да знам отсега, защото очаквам цикъла си скоро. Не сме го обсъждали, преди да се оженим, затова не знаех дали искаш да изчакаме известно време или предпочиташ веднага да забременея. Когато ми се обади, бе точно моментът да започна да взимам хапчета против забременяване, затова отидох при лекаря си и той ми предписа.

Той се изправи, а погледът му бе станал по-суров.

— Значи вземаш хапчета?

— Да, само от месец. Ако искаш да имаме деца, веднага мога да ги спра.

— Трябваше да ми кажеш по-рано. Или и това е една от онези теми, както и твоята девственост, които смяташ, че не ми влизат в работата?

Тя му хвърли кос поглед.

— Нещо такова. Не те познавах и не ми беше удобно да обсъждам подобни теми с теб.

Той я изгледа за момент, след което се пресегна, взе ръката ѝ в своята и погали дланта с палец.

— А ти искаш ли веднага да забременееш?

— Нямам нищо против. Аз искам да имам дете от теб. Но ако решиш, може и да изчакаме. Ще те помоля обаче да не е повече от година. На двайсет и осем години съм и не ми се иска да ставам майка в средата на трийсетте.

Той се замисли над думите ѝ, докато изучаваше контраста между нейната нежна, бяла ръка и неговата. Сега, след като вече се бе отдал на мощното сексуално привличане към нея, не му се искаше твърде скоро да се лиши от удоволствието. Предпочиташе известно време да се остави на насладата, преди бременността ѝ да постави естествените си ограничения. Приблужи дланта ѝ към устните си и нежно я целуна.

— Продължи да взимаш хапчетата още няколко месеца — предложи Рийс. — Ще говорим отново за това наесен.

Тя потрепери и погледът ѝ се премрежи от ласката му. Докато той я придърпваше върху тревата, Маделин попита:

— Този път ще успееш ли да си свалиш ботушите?

— Съмнявам се — отговори Рийс.

Не го направи, но за нея нямаше абсолютно никакво значение.

Маделин започна често да излиза с него. Помагаше му да местят стадото, да ваксинират животните, да закачат скоби на ушите им. След като той окоси и струпа тревата, тя обикаляше с пикапа, а той товареше купчините отгоре. За тази работа наистина им трябваше и трети човек, но пък така бе далеч по-лесно от времето, когато Рийс бе вършил всичко сам. Когато не прекарваше дните с него, Маделин продължаваше да се занимава с изстъргване на старата боя от къщата.

Той най-накрая забеляза разликата, а посипаните парчета бяла боя му бяха достатъчни, за да разбере какво става.

Рийс се облегна на кухненския шкаф и скръсти ръце пред гърдите си.

— Ти сваляш старата боя от къщата ли?

— Да.

— Искам да престанеш да го правиш!

— Но не можем да боядисаме стените наново, преди да свалим старата боя — с желязна логика отговори тя.

— Така или иначе не мога да си позволя да купя боя сега. Освен това, не искам да се катериш по високата стълба. Ами ако паднеш, докато ме няма?

— Ами ако ти се нараниш, докато си сам на полето? — отвърна му тя. — Внимавам какво правя и досега не съм имала неприятности. Пък и не остана още много.

— Не — тихо повтори той. — Не мога да си позволя боята сега, а дори и да можех, не искам ти да се занимаваш с това.

— А кой друг предлагаш да го свърши, след като ти нямаш никакво време?

— За трети път ти повтарям, че сега не мога да си позволя боята. — Рийс вече викаше. — Какво трябва да направя, за да го проумееш?

— Това е също нещо, за което никога не сме говорили. А защо смяташ, че ние не можем да си позволим боята? Не забравяй, че преди да се омъжа, аз работех и сама се издържах. — Маделин постави ръце на кръста си и се обърна с лице към него. — Имам и чекова и депозитна сметка, които съм прехвърлила в банката в Билингс. Освен това имам и попечителски фонд, оставен ми от баба Лили. Далеч не може да се каже, че притежавам състояние, но със сигурност имам достатъчно, за да платя няколко кофи боя.

Лицето на Рийс придоби каменно изражение.

— Не! Забравила ли си предбрачното споразумение? Всичко твое си е твое и всичко мое си е мое! Ако похарчиш свои пари за ранчото, после с години ще спорим, в случай че се стигне до подялба.

Тя забодя пръст в гърдите му.

— Първо на първо, Рийс Дънкан, изобщо не планирам да се развеждам с теб, така че не ме интересува какво съдържа безценното ти предбрачно споразумение. Освен това, колко може да струва боята за къщата? Сто долара? Двеста?

— Около двеста и, по дяволите, ти няма да я платиш!

— Не само, че ще я купя, а и сама ще боядисам къщата. Ако толкова се притесняваш, че целя да ти отнема ранчото, можем да сключим допълнително споразумение, в което ще се разберем, че ще ми върнеш парите за боята — и за труда ми — в случай, че проявя претенции. Но както знаеш, и аз живея тук и искам къщата ми отвън да

е също толкова хубава, колкото и отвътре. Догодина напролет възнамерявам да засадя цветя отпред, така че ако имаш нещо против, можем отсега да го започнем да спорим и за това. Единственият избор, с който разполагаш в момента, е цветът на боята и двете ти възможности са бял и бял. — Когато приключи, Маделин вече викаше, а лицето ѝ бе поруменяло от гняв.

Той бе по-бесен от когато и да било.

— Прави каквото искаш — през зъби процеди Рийс и изфуча от кухнята.

Маделин така и постъпи. При следващото им слизване до града, тя купи боя и четки и плати със собствения си чек, докато го гледаше изпитателно, сякаш само го чакаше да започне отново. С видима неприязън, Рийс натовари кофите в пикапа. Върховата точка на деня настъпи, когато се отбиха за по кафе в заведението на Флорис и трябваше да изслушат ругатните ѝ спрямо клиентите.

Към средата на август Маделин вече бе боядисала цялата къща, поради което разви силно уважение към хората, които си изкарваха хляба с това. Боядисването бе една от най-тежките задачи, които някога бе вършила и по цели вечери ръцете и рамене я боляха от натоварването. Най-много време ѝ отне да боядиса безбройните перила на верандата, а най-уморително ѝ бе докато покриваше втория етаж, защото едновременно трябваше да внимава за себе си. Но когато всичко приключи, къщата блестеше като бижу, а капациите на прозорците светеха от новия лак, Маделин се почувства по-горда от всякога.

Дори Рийс неохотно призна, че така къщата изглежда далеч по-добре и тя е свършила превъзходна работа, но все още не можеше да се примири с факта, че сама трябваше да направи всичко. Може би от чисто мъжка гордост, но не искаше да приеме съпругата му да плати нещо, което той сам не можеше да си позволи.

Съпругата му. Само за двата месеца, откакто бяха женени, Маделин толкова изцяло бе навлязла в живота му, че сега нямаше кътче, където тя да не присъства. Дори бе препоръчала шкафа му с бельо. Понякога се чудеше как успява да свърши толкова много неща,

при условие че никога нямаше вид на забързан човек, но истината бе, че успяваше. По свой собствен начин, тя работеше не по-малко от него.

Една топла сутрин към края на август, Маделин забеляза, че брашното им е на привършване. Рийс вече бе излязъл и нямаше да се прибира за обяд, затова тя се качи на втория етаж и се приготви за излизане. Така или иначе бе време да купуват хранителни продукти, затова взе и списъка с всичко необходимо със себе си. Щеше да напазарува продуктите закуп и нямаше да се налага втори път да слизат до града. Обичаше да слуша разказите на Флорис, затова се отби в заведението ѝ и си поръча кафе и пай. След като Флорис изпрати поредния клиент, ругаейки го, тя се приближи към масата на Маделин и седна на съседния стол.

— Къде е твоят мъж?

— В ранчото. Свърши ми брашното и слязох да напазарувам.

Флорис кимна с одобрение, макар лицето ѝ да не го излъчваше.

— Първата му съпруга никога не пазаруваше продукти. Предполагам, че и представа си нямаше от готвене, но тогава, разбира се, Рийс поддържаше готвач. Срамота е какво се случи с ранчото му. Навремето бе толкова преуспяващо.

— И пак ще стане — уверено заяви Маделин. — Рийс много упорито се труди, за да го изправи на крака.

— Едно нещо е сигурно за него — този мъж не се бои от работа. Не е като повечето тук — добави тя и погледна към вратата, сякаш там все още можеше да види последния клиент.

След като изслуша монолога на Флорис, дружелюбността на Глена ѝ се стори шокираща. Побъбри и с нея, след което натовари продуктите и подкара към ранчото. Още бе ранен следобед, така че имаше достатъчно време да приготви кейка, който планираше.

За нейна изненада, пикапът на Рийс бе паркиран в двора. Той се появи иззад къщата, с кофа вода в ръце, но щом я видя, тръгна към нея. Лицето му издаваше гнева, а очите сякаш хвърляха зелени искри.

— Къде, по дяволите, беше? — изрева той.

Не ѝ хареса тона му, но въпреки това спокойно обясни:

— Нямах достатъчно брашно, за да сготвя и слязох до супермаркета.

— По дяволите, никога не излизай, без да си ме предупредила!

Тя успя да запази спокойствие, макар да ѝ бе непосилно трудно.

— А как да ти кажа, като теб те няма?

— Можеше да ми оставиш бележка.

— А защо да ти оставям бележка, при условие, че не съм очаквала да се върнеш преди вечеря? Между другото, какво правиш тук?

— Един от маркучите се спуска. Дойдох да взема нов. — Поради каквато и да е причина, Рийс бе решил да продължи по темата. — Ако не се бях върнал изненадващо, нямаше да разбера, че се разхождаш из града, нали? Откога продължава това?

— Пазаруването на продукти ли? От няколко века, предполагам.

Съвсем бавно, той остави кофата на земята. Когато се изправи, Маделин забеляза погледа в очите му — Рийс не просто бе ядосан или нервиран, беше бесен. Не го бе виждала в подобно състояние, дори и за боядисването на къщата.

— Така облечена ли ходи да купуваш продукти? — през зъби процеди той.

Тя огледа дрехите си. Носеше тясна розова пола, която свършваше над коленете и бяла копринена блуза с навити ръкави. Краката ѝ бяха голи и бе обути в сандали.

— Да, точно с тези дрехи отидох до магазина. Ако не си забелязал, навън е доста горещо. Не исках да обувам джинси, защото в пола ми е доста по-прохладно.

— И приятно ли ти е, когато мъжете ти зяпат краката?

— Доколкото забелязах, никой не ми е зяпал краката. Веднъж ти казах — нямам намерение да изплащам греховете на Ейприл и съм напълно сериозна. А сега, ако обичаш, трябва да прибера нещата в хладилника.

Той хвана ръката ѝ, точно когато тя се отмести и рязко я извърна с лице към неговото.

— Не смей да тръгваш, докато ти говоря.

— О, извинете ме, Ваше Величество!

Рийс хвана и другата ѝ ръка и я задържа пред себе си.

— Ако искаш да слезеш до града — с леден тон започна той, — аз ще те закарам. В противен случай, по-добре да си държиш дупето вкъщи и никога, никога, недей да излизаш, без да си ме уведомила къде си.

Разтреперана от гняв, Маделин се изправи на пръсти.

— Искам да ти кажа няколко неща и е в твой интерес да ме чуеш. Аз съм ти съпруга, а не военнопленник. Няма да ти искам разрешение, за да отида на пазар и отказвам да ме държиш заключена тук, сякаш съм престъпник. Ако скриеш ключовете от колата или й направиш нещо, за да не се движи, ще вървя пеш и можеш да заложиш ранчото си, че ще го направя. Аз не съм Ейприл, разбираш ли? Не съм Ейприл!

Той пусна ръцете й и двамата останаха като замръзнали на местата си — никой не отстъпи и милиметър. Съвсем преднамерено Маделин се наведе, повдигна кофата и я обърна върху него. Водата се блъсна в главата му, от там върху раменете и гърдите и накрая се събра в локва около краката.

— Ако това не ти е достатъчно, за да се охладиш, мога да донеса още една — с ледено учтив тон предложи тя.

Неговите движения бяха също толкова премерени, когато той свали шапката си, изтръска водата и я пусна на земята. Маделин видя, че той стисна зъби, след което с бързината на змия, се пресегна и я сграбчи около кръста. С един замах я вдигна и я постави върху капака на колата.

Ръцете му стискаха тялото й, а предмишниците му трепереха от силата, която му бе нужна, за да успокои гнева си. Косата бе залепнала по черепа, струйки вода се стичаха и по лицето, а очите му представляваха два зелени пламъка.

Дилемата сякаш го разкъсваше на две. Целият трепереше от бяс, но не можеше нищо да направи. Съпругата му не отстъпваше пред никого, нито дори и пред него, но по-скоро би отрязал собствените си ръце, отколкото да я нарани. Единственото, което му остана, бе да седи така и да се опита да възстанови контрола над себе си.

В пълно мълчание двамата се взираха един в друг за около минута, той все още я държеше на капака на автомобила. Тя повдигна брадичка, а погледът й го предизвикваше да поднови спора. Рийс погледна надолу към краката й и през тялото му премина ток. Когато вдигна очи към нея, в тях вече нямаше гняв.

Зелените му очи се бяха вперили нейните. Той хвана края на полата и я набра на горе, като едновременно с това разтвори бедрата й и се намести между тях. Тя прокара пръсти през мократа му коса и устните й се долепиха в неговите в целувка, изпълнена с гняв и желание накуп.

— Мади — с дрезгав тон простена той, разкъса бикините ѝ, след което се зае да разкопчае колана на джинсите си.

Този път се любиха точно както преди месеци, в каросерията на пикапа. Приливът на страстта бе мощен, бърз, неустоим. Той повдигна бедрата ѝ, а тя обви тялото му с крака, като държеше главата си изправена, така че продължаваха да се гледат очи в очи.

— Обичам те — яростно изрече тя. — Обичам те, по дяволите.

Думите ѝ му се стовариха като гръм от ясно небе, но очите ѝ го гледаха открито, а той губеше себе си в дълбините ѝ. Онова, което започна неочаквано и лудо сега се превърна в бавно, страстно и нежно любене. Той обгърна главата ѝ с ръка, тя изви гърба си и устните му започнаха да целуват нежната ѝ шия. Започна да се движи в нея, да прониква бавно и дълбоко.

— Мади — повтори той, но този път гласът му трепереше.

Тя изгаряше от страст и цялата бе само негова. Изгаряше за него и с него, а мощната ѝ чувственост идеално допълваше неговата. Двамата бяха прилепени плътно един до друг, вкусувайки кипящата страст, която след малко щеше да отслабне, но не сега. Не точно сега.

Той разкопча блузата ѝ, после и тя неговата риза. Когато свали сутиена ѝ, бавно долепи тялото си до нея и започна да се движи наляво и надясно, така че зърната ѝ се галеха в кожата ѝ, при което Маделин се изви в ръцете му.

— Господи, не мога да ти се наситя — простена той.

— Не искам и да го правиш. — Страстта бе потъмнила очите ѝ и сега те бяха натежали и унесени. Той долепи устни с нейните и все още я целуваше, когато тялото ѝ се разтресе от тласъците на удоволствието. Той остана дълбоко в нея, наслаждавайки се на топлината ѝ. Никога нямаше да изпита толкова силна възбуда с друга жена, мрачно си помисли Рийс. Само с Мади.

Маделин се отпусна върху капака на колата, дишаше тежко, а очите ѝ бяха затворени. Рийс сграбчи бедрата ѝ и започна да прониква дълбоко и бързо в нея, изпълнен с желание да ѝ се наслади докрай. Тя бавно отвори очи и стисна китките на ръцете му.

— Обичам те — повтори тя.

Едва когато чу тези думи за втори път, Рийс осъзна колко много се е нуждаел от тях, колко ги е чакал. Тя бе негова от мига, в който прекоси летището. Той изстена и тялото му потрепери; удоволствието

заля и него като вълна и той дълго не можеше да мисли. Единствено успяваше да чувства и се отпусна в прегръдките ѝ.

Същата вечер в леглото Рийс нежно прокара пръсти по извивката на раменете ѝ.

— Извинявай за днес — промълви той. — Не бях на себе си.

Тя сънено го целуна по брадичката.

— Мисля, че вече някои неща са ми ясни. А Ейприл...?

— Дали спеше с други мъже? Да.

— Глупачка — измърмори тя и плъзна ръката си надолу.

Той повдигна главата ѝ към себе си.

— Не съм светец, Мади. Понякога е много трудно да се живее с мен.

Тя подигравателно ококори очи и издаде невярващ звук. Той се засмя, после въздъхна и разтвори краката си. Това, което тя вършеше в момента, бе толкова приятно, че чак се плашеше. А тя бе истинска жена и ласката ѝ щеше да приключи само по един възможен начин, но Рийс искаше да го отложи колкото може повече.

— Права си, опитвам се да те държа тук като затворник. Повече няма да се повтори днешната сцена.

— Аз няма да избягам — шепнейки го увери тя. — Всичко, което искам, е тук. А ти беше прав за едно нещо.

— Какво?

— Най-добрият начин да се сдобрим е като се любим.

ОСМА ГЛАВА

Рийс продаде стадото за повече, отколкото се бе надявал. Благодарение на диетата с ниско съдържание на холестерол, която сам беше разработил, месото им все още бе крехко, така че трудът му се възнагради. С мрачно задоволство погаси вноските по ипотеката, защото все пак му останаха пари да увеличи добитъка си и да влее малко свежа кръв, което отдавна се опитваше направи. Така вече щеше да успее и да оправи машините, а не да ги трупва за старо желязо и да се справя без тях. Можеше дори да води Маделин на вечеря от време на време. Мъчеше го, че единственото им развлечение бе понякога да пият кафе или да хапнат парче пай в кафенето на Флорис. Искаше да има възможност да кани Маделин на хубави заведения, да я глези, да ѝ купува нови дрехи и бижута — всички онези неща, които навремето приемаше за даденост в живота си. Ранчото далеч не бе толкова доходно, колкото в миналото, но той бавно си проправяше път. Щеше да успее, по дяволите! Скоро щеше да е на чисто.

Маделин го придружи до Билингс, докато той преговаряше с банкера си. Рийс бе очаквал, че тя ще обиколи магазините. Макар с всеки ден да се убеждаваше, че Маделин е напълно различна от Ейприл, все пак подозираше, че и тя е почитателка на хубавите дрехи. Личеше си, че обича да е добре облечена от начина, по който подбираше облеклото си, дори когато работеше в ранчото. Можеше да е само с джинси и блуза, но джинсите със сигурност ѝ се седяха така, че кръвта му кипваше, а блузата бе толкова стилна, сякаш е пристигнала директно от Париж. Това, което наистина го подлудяваше, бе навикът ѝ да облича някоя от неговите ризи, без да закопчава нито едно копче, а просто да завърже двата ѝ края на възел. А отдолу да е без сутиен. И Маделин много добре съзнаваше, че така е едновременно стилна и секси, а той няма да успее да ѝ устои. Първо ръката му ще се плъзне под ризата, след това дрехата ще е свалена и те ще се любят, където и да се намират.

А тя наистина бе пазарувала, но и този път го изненада. Бе купила бельо и нови джинси за него; и вече бе готова да се прибират у дома.

— Не мога да си обясня как съм издържала в град като Ню Йорк — разсеяно каза тя, докато оглеждаше движението по улиците. — Даже и тук ми се струва твърде шумно.

В Билингс живееха около седемдесет хиляди души и уличните кавги бяха най-стряскащото събитие. Не, Мади наистина изобщо не беше като Ейприл, която смяташе, че Билингс е едно бласто. За Ейприл, единствено градове като Ню Йорк, Лондон, Париж, Лос Анджелис и Хонконг бяха достатъчно изискани и можеха да ѝ осигурят нужните развлечения.

А Маделин наистина се радваше, че се връща в ранчото. Вече си даваше сметка, че там се чувства най-щастлива. Заради тишината и спокойствието, които те изпълват само, когато си близо до земята и природата. Пък и това вече бе нейният дом.

Прибраха се следобед и Рийс веднага се преоблече, за да се захване с неговите си задачи. Тъй като все още бе рано за вечеря, Маделин излезе на верандата и се настани в люлката. Вече бе ранна есен и дните не бяха така горещи. Рийс ѝ бе споменал, че е възможно да завали сняг дори и през октомври, затова да използва последните дни, през които ще може да си почива на верандата. А Маделин с нетърпение очакваше зимата, независимо колко тежка би могла да бъде тук. Тогава дните бяха по-къси, а нощите по-дълги. Тя се усмихна само при мисълта за дълги нощи.

Преоблечен, Рийс се появи на верандата. Работата можеше и да почака, реши той, и седна до нея на люлката. Прегърна я и я привлече до себе си, така че тя отпусна глава на рамото му.

— Мислих си, че скоро ще дойде зимата — сподели тя.

— По-скоро, отколкото очакваш.

— И Коледа е близо. Мога ли да покана Робърт?

— Разбира се. Той е твоето семейство.

— Така е — усмихна се тя. — Само че на сватбата не забелязах никаква топлина помежду ви.

— А ти какво си очаквала, имайки предвид обстоятелствата? Мъжете си бранят територията. Той не искаше да се откаже от теб, а аз бях твърдо решен да те имам, каквото и да ми коства. — Рийс повдигна

брадичката ѝ с палец и бавно я целуна. — Освен това, бях един напълно непознат, който същата вечер щеше да отведе сестра му в леглото си.

След малко остана само звука от люлката. Той отново я целуна, а после само я прегръщаше. Досега не знаеше, че бракът може да е и това, с изненада си помисли Рийс. Едновременно страст и задоволство.

— Хайде да си имаме бебе — тихо изрече той.

Тя замълча за момент, след което отвърна:

— Тогава ще спра да вземам хапчета. — Маделин взе ръката му и я допря до лицето си.

Жестът ѝ излъчваше такава нежност, че Рийс чак изпита болка. Повдигна лицето ѝ и я настани в скута си, така че да вижда изражението ѝ.

— Това ли искаш?

Неговото лице изглеждаше сякаш огряно от вътрешна светлина.

— Знаеш, че отговорът е „да“. — Тя се наведе, докосна устните му със своите, след което неочаквано се засмя, обгърна врата му с ръце и силно го прегърна. — В рода ви имате ли близнаци?

— Не! — изстреля той, отдръпна се малко и я погледна подозрително. — А в твоя?

— Всъщност, да. Баба Лили имаше близначка.

Дори самата мисъл за близнаци му дойде твърде много. Рийс поклати глава, сякаш за да прогони тази възможност.

— По-добре да я караме едно по едно. Без удвояване.

Погали бедрата ѝ, след това плъзна ръцете си под полата ѝ.

— До Коледа може и да си бременна.

— Харесва ми тази идея.

— Аз ще се постарая — обеща той, а очите му блестяха.

— Може да отнеме и повече време.

— Значи ще трябва да се старая повече.

Устните на Маделин се разтегнаха в усмивка.

— Мен ме устройва — доволно отвърна тя.

Първият сняг наистина падна още през октомври — шест сантиметра чист, пухкав слой. Маделин разбра, че снегът не само не спираше работата в ранчото — дори напротив, тя се увеличаваше,

макар че шест сантиметра не бяха повод за тревога. Дори и в разгара на зимата Рийс щеше да носи сено на добитъка и да троши лед, за да могат животните да пият вода. Щеше да му се налага да търси загубени телета, преди да умрат от замръзване и да мести стадото в по-закътани райони.

И за първи път Маделин изпита тревога от зимата.

— Ами ако настане снежна буря? — една вечер го попита тя.

— Тогава се надяваме, да мине бързо — спокойно отвърна той. — Ще загубя някои от младите животни, но ако бурята не трае дълго, по-голямата част от стадото ще оцелее. Опасно е само, ако продължи с дни, защото животните започват да измръзват до смърт, а и аз не мога да им занеса храна. За къщата и плевнята съм закачил куки. Когато бурята е особено тежка, опъвам статична линия, така че мога да се придвижвам по нея.

Маделин го погледна напрегнато и се замисли за всичките ужасни години, през които Рийс се бе справял съвсем сам, въпреки огромната опасност. Фактът, че все още бе жив, доказваше силата и интелигентността му, както и упорития му характер.

Подготовката за зимата започна и далеч не бе лека. Рийс премести стадото до по-близки пасбища, където добитъкът щеше да презимува. Струпа дърва за огрев до задната врата, зареди килера с батерии и свещи и почисти двете керосинови печки, в случай че им потрябват. Смени антифриза и акумулаторите на колата и пикапа и започна да ги паркира в гаража, за да не остават отвън на силния вятър. През октомври температурите постепенно започнаха да спадат и единственото по обяд се задържаха над нулата.

— И цели шест месеца температурата ще е под нулата, така ли? — попита го тя.

— Не, понякога има и затопляне — засмя се той. — Може през януари да се качат над нулата, но ако скове студ, тогава става опасно. Затова се подготвяме за страшното, а се надяваме, че няма да ни сполети.

Сякаш някой чу думите му и температурата леко се покачи до малко над нулата. Маделин се почувства по-сигурна, защото Рийс се подготвяше като че ги очакват шест месеца мрак. Точно по този начин той бе оцелял през последните седем години — с предпазливост и добра подготовка за всяка ситуация. И все пак, по собствените му думи

зимата тук можеше да означава истински ад. Тя само трябваше да е нащрек, че той няма да се излага на опасност.

Робърт пристигна преди Коледа и остана три дни при тях. При посрещането, той напрегнато я погледна, но каквото и да откри в лицето ѝ, трябва да го е успокоило, защото се отпусна и се оказа много приятен гост. Маделин остана изумена от начина, по който двамата с Рийс общуваха, тъй като и двамата много си приличаха — ярки личности със силен характер. Разговорите им се състояха от отделни изречения, сякаш само подмятаха случайни коментари, но очевидно се чувстваха напълно удобно един с друг. Маделин се удиви и от приликата помежду им. Робърт бе космополитен човек, но поведението на Рийс издаваше, че преди развода това ранчо му е носело много пари. Единствената разлика бе, че тя никога не беше виждала Робърт да изпуска нервите си, докато Рийс притежаваше вулканичен нрав.

Робърт бе изненадващо заинтересуван от работата по ранчото и всеки ден излизаше да язди с Рийс. Двамата прекарваха доста време в разговори за акции и сделки, съотношението консумирана храна към килограм говеждо месо, лихвени проценти, инфлация и правителствени субсидии. Робърт изглеждаше искрено погълнат, сякаш премисляше всяка дума, казана от Рийс.

В деня, преди да си замине, Робърт се приближи до Маделин. Тя се излежаваше в огромния фотьойл, слушаше музика със затворени очи, а единият ѝ крак отмерваше ритъма.

— Никога не тичай, ако можеш да ходиш, никога не ходи, ако можеш да стоиш на едно място, никога не стой прав, ако можеш да седиш и никога не стой, ако можеш да лежиш — развеселено подхвърли той.

— И никога не говори, ако можеш да слушаш — добави тя, без да отваря очи.

— Тогава ти ме слушай, а аз ще говоря.

— Това вече звучи сериозно. Да не би да искаш да ми кажеш, че си се влюбил и обмисляш да се ожениш?

— Не, за бога! — още по-развеселено отрече той.

— Има ли нова жена на хоризонта?

— Даже по-близо.

— Защо не я доведе? Аз познавам ли я?

— Това е семейна Коледа — обясни той и Маделин разбра, че и тази жена не го е докоснала по-дълбоко от всички останали преди това.

— Казва се Натали Ван Уейн.

— Не я познавам.

— От теб се очаква да ме слушаш, а не да задаваш въпроси относно любовния ми живот. — Робърт издърпа една дебела възглавница, седна отгоре ѝ и се усмихна, щом забеляза, че Маделин все още не бе отворила очи.

— Тогава говори.

— Никога досега не съм срещал човек с толкова трезв ум за бизнес. Освен себе си, разбира се — с насмешка добави той.

— Да, естествено.

— Слушай, а недей да говориш. Рийс знае какво трябва да се свърши и го прави, независимо от трудностите. Притежава оная решителност, заради която няма да се откаже, колкото и да е трудно. Той наистина ще съживи ранчото. Ще се бори до смърт, но отново ще успее.

Маделин отвори едно око.

— И целта на това встъпление е?

— Аз съм бизнесмен. А той ми се струва далеч по-надежден от повечето хора, в които съм инвестирал. Не е нужно да чака още дълго, за да възстанови това място. Вместо това може да приеме външна инвестиция и да започне веднага.

— А инвеститорът, разбира се, ще си ти.

Робърт кимна.

— Точно така — аз търся печалба, а той ще успее да я постигне. При това смятам да инвестирам лични пари, а не да замесвам „Кенън Къмпаниз“.

— Говори ли вече с него за това?

— Не, първо исках да чуя твоето мнение. Ти си му съпруга и го познаваш по-добре от мен. Смяташ ли, че ще приеме или само ще си загубя времето?

— Не мога да ти кажа нито едното, нито другото. Трябва сам да прецениш. Както каза, той познава бизнеса си, затова нека той реши, независимо дали аз съм се изказала за или против.

— Но това е и твоят дом.

— Така е. Аз все още се уча да помагам в работата тук, но далеч не съм толкова запозната, че да мога да взема правилно решение. Пък и моят дом е там, където е съпругът ми, а не там, където живеем. Бих отишла навсякъде, стига да сме заедно и ще бъда напълно доволна.

Той я погледна ѝ в сивите му очите проблесна непозната нежност.

— Ти наистина си влюбена в този мъж, нали?

— От самото начало. Иначе не бих се омъжила за него.

Той огледа лицето ѝ, точно както когато пристигна, сякаш изпитваше истинско удоволствие от истината в думите ѝ. След това рязко кимна и се изправи.

— Тогава ще отправя предложението си направо към Рийс и ще видим той какво мисли.

Рийс отхвърли предложението, както Маделин очакваше, че ще постъпи. Ранчото бе лично негово; можеше да му отнеме повече време и да е по-трудно, но всяко дърво и песъчинка му принадлежаха и той не искаше да ги излага на риск с външен инвеститор. Робърт прие отказа му с чувство за хумор, защото това бе просто бизнес, в който той влагаше точно толкова емоции, колкото и в отношенията си с жените.

Същата вечер Рийс сподели за разговора си с Робърт, докато тя лежеше до него, отпуснала глава върху рамото му.

— Робърт ми предложи сделка днес. Ако приема неговата инвестиция, ще мога да удвоя капацитета на ранчото, да наема помощници и вероятно до пет години ще възвърна предишните му размери.

— Зная, той спомена нещо такова.

Рийс се стегна.

— И ти какво му каза?

— Да говори с теб. Това е твоето ранчо и ти най-добре знаеш как да го управляваш.

— А би ли предпочела да приема предложението му?

— Защо смяташ, че трябва да взема страна?

— Заради парите — лаконично отговори той.

— И сега не се оплаквам — отвърна тя и в гласа ѝ се долови едновременно смях и топлина.

— Но можеш да имаш много повече.

— Така е, но можех да имам и много по-малко. Аз съм щастлива, Рийс, и това не зависи от решението ти да приемеш или да отхвърлиш предложението му.

— Той ми каза, че ти няма да вземеш ничия страна.

— Така е, няма да го направя. И в двата случая не печеля нищо, затова не възнамерявам да си хабя силите за това.

Рийс остана буден дълго, след като тя спокойно заспа в прегръдките му. Можеше да получи мигновена финансова сигурност, но това означаваше да направи онова, което се бе заклел никога да не допусне — да рискува собствеността си върху ранчото. Вече имаше една ипотека, но засега успяваше да си погасява вноските. Ако приемеше пари от външен инвеститор, щеше да изплати дълга си към банката, но пък не знаеше на каква цена. А най-много го изкушаваше мисълта, че ако се съгласи, ще може да осигури на Маделин онзи лукс, който преди не би бил проблем.

За да се грижи за съпругата си, както му се искаше, трябваше да рискува ранчото. Рийс прекрасно си даваше сметка за иронията на тази ситуация.

В деня, преди Робърт да си замине, от Канада нахлу студена вълна и започна да вали сняг. От начало просто натрупваше, но без спиране. Температурите рязко спаднаха и започна да духа силен вятър. Рийс наблюдаваше мрачно обстановката навън, а метеорологичните прогнози предвещаваха влошаване. Докато все още бе възможно, той премести стадото на завет и им занесе още сено, макар да не бе убеден, че то ще им е достатъчно.

На връщане към плевнята започна да вали толкова силно, че видимостта падна под три метра, а вятърът натрупваше снежни преспи и променяше пейзажа. Собственото му ранчо се превърна в непознато за него място, без нито един признак, който да му помогне. Единственото, което му оставаше, бе да продължи да язди и да не се пребори с чувството на дезориентация. Конят предпазливо се придвижваше, като внимаваше при всяка крачка, за да избегне опасността да падне в дупка и вероятно да счупи крак. На носа на животното се появиха висулки от топлия дъх, който замръзваше на

мига. Рийс покри лицето си с ръкавица и усети ледени кристалчета върху кожата си.

Пътят обратно, който обикновено му отнемаше двадесет минути, сега се проточи цял час. Той започна да се чуди дали не е подминал плевнята, когато най-неочаквано тя се появи пред погледа му и то само благодарение на факта, че вратата ѝ бе отворена, а вътре се забелязваше светлина. На челото му се появи дълбока бръчка — Рийс бе убеден, че е затворил врата и със сигурност не бе оставил нищо включено. И въпреки това, в този момент можеше да изпита само благодарност — още половин час и едва ли щеше да се прибере.

Рийс мушна глава между раменете си и влезе в плевнята. С крайчеца на окото си долови движение и едва тогава забеляза, че Маделин го чака, буквално с лампа на прозореца. Тя се опита да се пребори със силния вятър и успя да затвори тежката врата. Кравата жално виеше, а котките се опитваха да се покачат нависоко. Рийс слезе от седлото и ѝ помогна с вратата.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — с рязък тон попита той и я притисна към себе си. — По дяволите, Мади, можеше да се изгубиш от къщата дотук, когато вали така силно.

— Следвах възето — обясни тя и се притисна в него. — Как успя да се върнеш? Навън нищо не се вижда.

Рийс усети паниката в гласа ѝ, защото само допреди малко и той бе изпитал същото. Ако бе кривнал от пътя само с няколко метра, нямаше да види светлината.

— Чист късмет — мрачно отговори той.

Маделин погледна лицето, покрито с ледени кристалчета.

— Трябва да се стоплиш, преди кожата ти да измръзне.

— Първо да се погрижа за коня.

— Аз ще свърша това. — Тя посочи към помещението, където складираха сеното. — Пуснала съм печката там. Влез да се стоплиш.

След студа навън и в плевнята му се стори доста топло; от дишането на животните, температурата бе над нулата, което за момента бе напълно достатъчно. И все пак влезе в стаята и веднага усети как топлината го обгърна. Рийс не се опита да изчисти леда от лицето си — остави го сам да се разтопи, така че да не увреди кожата му. Кристалчетата бяха предпазили лицето от вятъра, но ако се

задържаха прекалено дълго, кожата щеше да започне да измръзва. Преди му се беше случвало и знаеше колко е неприятно.

Маделин разседла коня и го изчетка. Едрото животно изпръхтя от удоволствие, почти като човек. После тя го зави с топло одеяло, даде му вода и храна и с възхищение го потупа по врата. Беше си заслужил грижите.

Маделин бързо се отправи към Рийс и го завари да сваля бучките сняг от тежката, овча шуба. Леденият слой върху лицето му бе изчезнал и той имаше вид на човек напълно възвърнал силите си — сякаш случилото се изобщо не беше нещо необичайно. Откакто започна силният вятър Маделин кръстосваше нервно къщата, в опити да не се разплаче и най-накрая тръгна към плевнята, за да му помогне, когато той се завърне. Сърцето ѝ все още биеше лудо. Нямахте нужда Рийс да ѝ казва, че за малко нямаше да успее да намери пътя обратно.

— Няма да е лесно да стигнем до къщата — мрачно изрече той. — Вятърът може би е стигнал двадесет и пет километра в час. И двамата ще се закачим за металното въже, но за по-сигурно и теб ще те завържа към моето тяло.

Той завърза въже около кръста си, след което направи примка и прокара единия край на въжето около нея, с разстояние от метър помежду им.

— Искам да си близо до мен. Ще се опитам да те придържам към себе си.

Рийс облече палтото си и сложи шапката на главата си, след което строго погледна Маделин.

— Нямах ли шапка?

Тя извади дебел вълнен шал от джоба си, който омота върху главата си, а краищата завърза на възел около врата. И двамата имаха найлонова корда с тежки метални закопчалки, едната от които закопчаха за коланите си, а другата оставиха закачена на металното въже. Излязоха от плевнята през малката странична врата; макар че въжето бе окачено точно отстрани на рамката, Рийс трябваше да сграбчи Маделин, за да не я преобърне силният вятър. Докато все още я притискаше към себе си, закачи първо нейната корда към въжето, после и своята.

Оказа се почти невъзможно да се придвижат напред. На всеки три крачки, които успяваха да направят с огромни усилия, вятърът ги

върщаше поне две назад. Виелицата я раздели от Рийс, сякаш изрита краката ѝ във въздуха и тя остана да виси само на найлоновата корда. Рийс се впусна към нея и извика нещо, което тя не разбра, но успя да я притисне към тялото си. Стана ясно, че тя няма да може да се задържи на краката си. Той силно я притисна отстрани към него и изкара въздуха от дробовете ѝ. Тя се опита да си поеме дъх, но не успя. Дори и да можеше да му извика нещо, той нямаше да я чуе от бушуващата виелица. Маделин увисна в ръцете му като парцалена кукла и погледът ѝ се замъгли.

Рийс с усилие изкачи стъпалата, след това прекоси верандата. Къщата спираше част от вятъра, той успя да отвори задната врата и се пресегна, за да ги откачи от металното въже. Втурна се през вратата и двамата се строполиха на пода, но в последния момент Рийс се извъртя, така че тя падна върху него.

— Добре ли си? — без дъх попита той. Вятърът се бе усилил с пъти, откакто той се бе добрал до плевнята.

Тя не отговори нищо и изведнъж го обзе панически страх. Рийс коленичи до нея. Очите ѝ бяха затворени, а устните — посинели. Той я сграбчи за раменете и започна да вика:

— Мади! Маделин! Какво ти е? Боли ли те някъде? По дяволите, събуди се и ми отговори!

Тя се изкашля, след това простена и се опита да се свие на кълбо, като повдигна ръце, за да ги увие около тялото си. Последва силен пристъп на кашлица и даване, а тя цялата започна да се гърчи. Рийс я повдигна в ръцете си и я притисна към себе си, с пребледняло лице.

Най-сетне тя успя да прошепне:

— Затвори вратата.

И той я изрита с такава сила, че рамката се разтrese.

Развърза шала около врата ѝ и започна да разкопчава якето. Въжето все още ги държеше един за друг и той бързо го развърза.

— Боли ли те някъде? — отново попита той, а лицето му представляваше мрачна маска.

За момент кашлицата бе възвърнала цвета на лицето ѝ, но сега то отново придоби мъртвешка бледност.

— Добре съм — изрече тя с толкова дрезгав глас, че една се чуваше. — Не можех да дишам.

Едва тогава Рийс осъзна какво се бе случило. Той почти я бе задушил, докато с всичка сила я придържаше към себе си. С мрачно лице, ругаейки между стиснати зъби, той плавно я постави върху пода и протегна крака си, така че да извади ножа от джоба на панталоните. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато забеляза острието, което прерязва вълнения пуловер под палтото. Отдолу носеше блуза с копчета, които я спасиха от разрязване. Когато я съблече, Рийс внимателно започна да изследва ребрата ѝ, като не откъсваше поглед от очите ѝ, за да забележи и най-малкото потреперване от болка. Тя на няколко пъти премигна, но нямаше нищо счупено. Синините вече започнаха да се появяват по нежната ѝ кожа.

— Едва не те убих — рязко изрече той, взе я в прегръдките си и се изправи на крака.

— Не беше чак толкова страшно — успя да отговори тя.

— Ти беше в безсъзнание — с гневен поглед натърти той.

Занесе я на ръце до спалнята на втория етаж, където нежно я постави върху леглото. Свали палтото си и го остави да падне на пода; след това много внимателно я съблече цялата и я прегледа от главата до пръстите на краката. С изключение на синините около ребрата, нищо ѝ нямаше. Рийс се наведе и докосна с устни натъртванията, сякаш така щеше да поеме болката ѝ.

Маделин прокара пръсти през тъмната му коса.

— Рийс, добре съм. Честна дума.

Той се изправи на крака.

— Ще ти донеса студени компреси, за да спрем отоците.

Тя издаде невярващ звук.

— Повярвай ми, няма да лежа тук с ледени торбички по тялото. Знаеш колко е неприятно, а и без това ми е ужасно студено. По-скоро бих изпила чаша топъл шоколад или кафе.

Силата на гласа ѝ го успокои, а критичният ѝ поглед го увери, че се е съвзела. Маделин се изправи, поставила ръка върху болезнените отоци и го погледна въпросително.

— Ти си вир-вода от язденето в тази виелица. Първо се преоблечи и после ще си приготвим нещо топло за пиене.

Тя извади сухи дрехи и за двамата и започна да се облича, докато Рийс попиваше водата от тялото си с хавлиена кърпа. Маделин

невярващо погледна срязания си пуловер, след което го хвърли в кофата за боклук. Рийс забеляза изражението на лицето ѝ и се усмихна.

— Не исках да те местя, докато не проверя точно какво ти е — обясни той, докато търкаше раменете си.

— Всъщност, доста си отдъхнах, когато се уверих, че ще срежеш само дрехата. За миг се уплаших, че ще ми направиш трахеотомия.

— Ти говореше и дишаше, затова не се наложи. В миналото ми се е налагало да го направя.

— Наистина си извадил джобния си нож и си прерязал дупка в гърлото на някого? — невярващо попита тя.

— Трябваше да го сторя. Един от помощниците ми получи ритник в гърлото и се давеше до смърт. Разрязах трахеята и задържах отвора с пръст, докато ми донесат сламка за пиене, през която той да диша. След това го закарахме в болницата, където остана няколко дни, докато отокът спадне и започне да диша нормално.

— Откъде знаеш как се прави?

— Всеки фермер притежава основни медицински умения. Намествал съм счупени кости, правил съм шевове, поставял съм инжекции. Животът тук е доста суров, скъпа. — Лицето му помръкна при последните думи. За нея за малко да се окаже прекалено суров. Толкова лесно можеше да счупи ребрата ѝ.

Рийс си облече пуловера и джинсите, които тя му приготви, докато я наблюдаваше как тя разресва косата си, след което с отработено движение я хвана на опашка. Всяко нейно движение бе грациозно, като в балет. Как можеше да изглежда толкова елегантна, след всичко, което само преди малко бе преживяла? Как можеше да го приема толкова спокойно? Самият той все още трепереше.

Когато Маделин мина покрай него на път за стълбите, той я прегърна и дълго я задържа в ръцете си, облегнал брадичка на копrienената ѝ коса. Маделин обгърна кръста му с ръце и се отдаде на близостта им; той се бе прибрал вкъщи и беше добре. Не си казаха нищо, защото нямаше нужда от думи. Напълно достатъчно бе просто да останат прегърнати.

Този ден Рийс кръстосваше из къщата като разярено животно, като периодично поглеждаше през прозореца, за да провери времето

навън. Опита да намери някоя радиостанция, но не успя. Привечер електричеството спря, затова той засили огъня в камината и донесе керосиновата печка. Маделин запали свещи и благодари на звездите, че бойлерът и готварската печка работеха на газ.

Вечеряха супа и сандвичи на свещи, след което свалиха одеяла и възглавници, за да спят пред камината. Седяха в леглото от завивки, подпрели гърбове в дивана, с опънати крака към топлината от огъня. Маделин бе отпуснала глава върху рамото му. Той почти чуваше мислите в мозъка ѝ и реши да започне пръв.

— Флаг с лястовича опашка на края се нарича триъгълен.

Тя го погледна със задоволство.

— А малкият флаг, който се носи отпред или вдясно при маршируване се нарича пътеводен.

— Искаш да играем на флагове? Добре. Науката за изучаване на флагове се нарича вексикология.

— Знамето на Съединените щати има седем червени и шест бели райета.

— Това беше толкова просто, че не се брои.

— Фактът си е факт. Ти си на ред.

— Бамбукът е най-бързо растящото растение в света.

— Клеопатра е била македонка, а не египтянка.

Продължиха с тази игра още известно време, като периодично избухваха в смях от безумните факти, които им хрумваха. После взеха тесте карти и се спряха на стрийп покер, което изобщо не бе предизвикателство, тъй като тя бе облечена само с една негова риза и чорапи, а той — само с джинси. След като го съблече чисто гол, Маделин заряза картите и се отдаде на по-приятни занимания. Пламъкът от камината танцуваше върху телата им и за дълго те забравиха за снежната буря, която ги обгръщаше.

На следващата сутрин виелицата бе утихнала, макар че вятърът бе навял огромни преспи сняг. Електричеството се възстанови, а прогнозата за времето обещавахе температурите да се нормализират. Рийс провери стадото и установи, че добитъкът бе оцелял и се намираше в добро състояние. Беше загубил само едно малко теле, което се бе отделило от майка си. Откри го до една преспа, докато кравата жално ревеше, за да го повика.

Този път имаха късмет. Погледна сивото небе, по което тук-там се подаваха сини късчета. Трябваше му мека зима или поне се надяваше застудяването да не трае толкова дълго, че да застраши животните.

Вече бе започнал да си прокарва пътя от блатото на дълговете, но една печеливша година далеч не означаваше, че положението е розово. Трябваше да изплати ипотеката, да увеличи стадото и имаше нужда от още пари, за да наеме помощници. Щом натрупаше достатъчно капитал, който да вложи в други области, така че да не зависи изцяло от времето и пазара на говеждо месо, щеше да се почувства сигурен за бъдещето им.

Следващите няколко години нямаше да бъдат леки. Маделин още не бе бременна, но когато и това се случи, трябваше да покриват медицинските сметки, както и да покриват разходите за бебето. Може би бе по-добре да приеме предложението на Робърт, въпреки че се беше зарекъл никога да не допусне друг човек да притежава някаква власт над ранчото му. Така щеше да получи необходимия първоначален план, който щеше да му помогне по-скоро да развие идеите си, както и да е в състояние да се грижи за Маделин и детето или децата им.

Само че вече бе преживял твърде много и беше положил огромни усилия, за да промени решението си сега. Ранчото бе само негово, като част от кръвта и костите му.

По-скоро би жертвал собствения си живот, отколкото земята си. Обичаше всеки сантиметър от това ранчо с онази страст, която бе задържала предците му тук, въпреки нападенията на индианците, лошото време или болестите. Рийс бе отраснал със слънцето върху кожата си и уханието на добитък в ноздрите си, с пурпурните планини по залез и безкрайното синьо небе.

— Ще успея — на глас се закани той на белия, утихнал пейзаж. Не беше в природата му да се отказва, защото тази земя имаше нужда от мъже като него. Тя убиваше по-слабите, а тези, които оцеляваха, ставаха по-силни и твърди от останалите. Тази земя се нуждаеше и от силни жени, и ако Маделин не бе точно онова, което бе планирал за своя съпруга, то той щеше да се погрижи за нея.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В края на януари втора студена вълна нахлу от север и този път положението изглеждаше още по-страшно. Два дни преди застудяването, двамата упорито работиха, за да подготвят всичко и да спасят добитъка. Температурите започнаха да падат през нощта, а когато на сутринта се събудиха, навън бе около десет градуса под нулата, валеше тежък сняг, но поне вятърът не бе много силен.

Рийс на няколко пъти излезе от къщата, за да натроши лед в хранилките на животните, че поне да имат вода за пиене, докато Маделин умираше от страх да не му се случи нещо. Навън наистина бе убийствено студено, а метеорологичните прогнози съобщаваха, че положението ще се влошава.

Така и стана. Температурите падаха постоянно и привечер вече бе двадесет и три градуса под нулата.

А на сутринта термометърът показваше тридесет под нулата в комбинация с леден вятър.

Ако до този момент Рийс беше притеснен, то сега вече се държеше като диво животно, затворено в клетка. Дори и в къщата стояха дебело облечени, а Рийс постоянно поддържаше огъня в камината, макар че все още имаха електричество. Пиеха топло кафе и шоколад, за да поддържат температурата на телата си и се преместиха да спят в дневната, пред камината.

На третия ден той само седеше с празен поглед, зад който прозираше стаен гняв. Стадото му измираще отвън, а той не можеше да направи нищо, за да ги спаси — виелицата и снегът навън го спираха. Смразяващият студ щеше да го убие по-бързо от добитъка. Температурата на вятъра бе четиридесет и пет градуса под нулата.

Докато лежаха пред камината същата вечер Маделин прокара длан по гърдите му и усети колко стегнат е всеки мускул у него. Рийс бе вперил поглед в тавана. Тя се подпря на лакът до него.

— Независимо какво се случи — тихо изрече тя, — ще се справим някак.

— Не можем да се справим без добитък — с дрезгав глас отвърна той.

— Значи просто се отказваш?

В погледа, който Рийс ѝ хвърли, се четеше истински гняв. Той не знаеше какво значи да се предадеш — дори думата му бе чужда.

— Ще работим по-упорито — продължи тя. — Миналата пролет мен ме е нямало и никой не ти е помагал. Двамата можем да се справим.

Лицето му омекна, той взе ръката ѝ в своята и като я повдигна срещу светлината от камината, започна да изучава нежната, женствена длан. Тя бе готова да се захване с всякаква работа, независимо колко тежка или мръсна, а той не смееше да ѝ признае, че когато е около нея, толкова се притеснява да не ѝ се случи нещо, че губи повече време да я предпазва. Маделин нямаше да го разбере; бяха женени от седем месеца и досега тя не се бе уплашила от нищо. Със сигурност не се беше уплашила от него. Споменът за някои от караниците им го накара да се усмихне; а други мигновено го възбуждаха. Изминалите седем месеца със сигурност не бяха скучни.

— Права си — съгласи се той и допря ръката ѝ към лицето си. — Ще трябва да работим по-упорито.

Едва на четвъртия ден успяха да излязат извън къщата. Вятърът бе утихнал, а небето бе кристалносиньо, сякаш се надсмиваше на хапещия студ. Толкова беше мразовито, че двамата увиха шалове около лицата си, за да могат да дишат и с огромни усилия стигнаха до плевнята, където се погрижиха за животните. Завариха кравата в окаян вид и тя започваше да рита всеки път, щом Рийс се опиташе да я издои. Отне им повече от час и безбройни опити, докато тя най-сетне застана спокойно и му позволи да си свърши работата. Маделин междувременно се зае с конете — занесе им прясна храна и вода, почисти отделенията им и застла нова слама.

Животните изглеждаха нервни и като че се радваха да ги видят; очите ѝ се напълниха със сълзи, докато галеше любимецът на Рийс по муцуната. Конете поне бяха защитени в плевнята — не ѝ се мислеше какво ли се е случило с добитъка отвън.

Рийс успя да запали пикапа и го натовари със сено. Маделин се настани до него и дори не трепна при строгия му поглед. В никакъв случай не би го пуснала сам да обикаля ранчото в такъв студ; ако му се

случеше нещо, ако не успееше да се върне в пикапа или загуби съзнание, за минути щеше да измръзне до смърт.

Той внимателно подкара към оградения район, където бе прекарал стадото. Когато стигнаха, лицето му бе абсолютно безизразно. Там нямаше нищо — само чист, снежен пейзаж. Слънчевите лъчи блестяха върху снега и той се пресегна за тъмните си очила. Маделин също го последва.

Рийс продължи да шофира, в търсене на стадото, ако изобщо животните бяха оцелели. Снежното одеяло може би скриваше трупове им.

Най-сетне дочуха жален вой, който ги упъти до част от добитъка. Вероятно бяха тръгнали да търсят храна или убежище. Силният вятър бе навял голяма купчина сняг около дърветата и животните се бяха скрили там, на завет.

Лицето на Рийс все още бе каменно, когато слезе от пикапа и разтовари купите сено от багажника. Маделин прекрасно разбираше как се чувства той — боеше се да се надява и го бе страх, че това е единствената оцеляла част от стадото. Рийс разряза канапа от балите и разпръсна сеното, след което взе лопатата и прокопа отвор в купчината сняг. Нервните животни се струпаха около сеното. Рийс ги преброи и лицето му се стегна още повече. Маделин знаеше, че това е само част от животните, които бяха намерили скривалище тук.

Той се качи в пикапа и стисна волана.

— Щом като тези са оцелели, значи има и още — каза Маделин. — Трябва да продължим с търсенето.

Наистина намериха още около едно замръзнало езеро, но телата им лежаха на една страна, тук-там натрупани със сняг. Рийс ги преброи — тридесет и шест бяха загинали, а може би имаше други, по-малки телета, които бяха напълно покрити.

Една крава се бе омотала в храсти и тел, а малкото ѝ лежеше отстрани и с невинни, кафяви очи наблюдаваше как майка му се бореше да се освободи. Рийс я освободи и тя се изправи, но бе толкова отслабнала, че не можеше да помръдне. Телето ѝ също се изправи на люлеещи крака и се доближи до майка си. Рийс струпа пред нея купа сено и продължи с търсенето.

В едно дърво намериха още седем оцелели животни и десет трупа. Така продължи целия ден — откриваха колкото живи, толкова и

измръзнали до смърт. Той им даваше сено, с брадва пробиваше дупки в замръзналите езера и водеше точна сметка на загубите и оцелелите. Половината от стадото бе измряло и вероятно още щяха да загинат. Сериозността на ситуацията изведнъж се стовари с цялата си тежест. Беше толкова близо до успеха — и ето че това го сполетя.

На следващия ден обиколиха по-отдалечените места, за да съберат стадото. Рийс яздеше, а Маделин караше пикапа, натоварен с още сено. Температурите бяха се повишили, ако така можеха да се нарекат десет градуса под нулата, но вече нямаха никакво време за губене.

Едно младо теле отказа да се присъедини към стадото, побягна вляво, а конят веднага го последва и препречи пътя на непокорното животно, за да го върне обратно. Добичето обаче се заинати, започна да клати глава и да гледа наоколо като непослушен тийнейджър. Направи повторен опит да избяга и се насочи към близкото езеро, но точно в това Рийс бе пробил няколко дупки в леда, а не бе чак толкова студено, че покривката да стегне достатъчно, за да издържи тежестта на животното. Задният му крак проби леда и то падна назад, а очите му издаваха ужаса от случващото се.

Ругаейки, Рийс грабна въжето и се приближи до брега. Маделин изгаси пикапа и излезе.

— Не стъпвай върху леда — предупреди го тя.

— Не се притеснявай. Не съм глупав, колкото него — измърмори той, развърза въжето и няколко пъти го завъртя във въздуха. Първият път пропусна животното, защото то яростно се мяташе във водата, с което чупеше още лед около себе си и в резултат цялото потъна под водата, точно когато Рийс заметна. Рийс все още ругаеше и събра въжето, когато Маделин се приближи до него.

При втория опит примката се омота около мятащата се глава на животното и Рийс бързо омота другия край на въжето около седлото. Конят бавно започна да отстъпва назад под инструкциите и здравата ръка на Рийс и измъкна животното.

Щом го спасиха, Рийс се приближи до него и започна да развързва примката от врата му. Щом се освободи, добичето жално изрева и с всичка сила се нахвърли върху Рийс, блъсна го странично и го запрати във водата.

Маделин затаи писъка си, изтича напред и зачака той да се подаде над повърхността. Той наистина се появи, но на около три метра от брега, които трудно можеше да преодолее. Ледената вода почти мигновено парализира крайниците му. Единственото, което успя, бе да се подпре на лакти върху ръба на леда и да се държи отгоре.

Маделин грабна въжето и издърпа коня до брега, но тя не можеше да замята примката и със сигурност нямаше да успеят да го изтеглят, омотан около врата.

— Можеш ли да хванеш въжето? — уплашено извика тя и една му ръка се помръдна в знак, който тя се надяваше да е утвърдителен. Тя заметна въжето към него и той направи опит да хване другия край, но движенията му бяха бавни и тромави, затова то потъна във водата.

Маделин трябваше да го измъкне и то веднага. Две минути по-късно можеше да е твърде късно. Сърцето ѝ лудо биеше в гърдите, а лицето ѝ бе бяло като платно. Никой друг, освен нея не можеше да му помогне, а и нямаше никакво време за нерешителност. Издърпа обратно въжето и се приближи към ръба на леда.

Той повдигна глава и очите му се изпълниха с ужас, като я видя да се насочва към него.

— Не — дрезгаво изрече той.

Маделин легна по корем и започна да пълзи като змия, като се стараеше да разпределя цялата си тежест върху плътния лед, но въпреки това чуваше как той се пропуква под тялото ѝ. Три метра, само три метра, звучеше толкова близо на думи, а в действителност ѝ се струваха безкрайно далеч.

Ледът под лактите му подаде и Рийс потъна. Тя рискува сигурността си за сметка на бързината и точно когато главата му отново се появи над повърхността, Маделин успя да сграбчи яката на якето му и да го изтегли. Тежестта и на двамата пропука още части от леда, но тя успя бързо да се плъзне назад.

— Държа въжето — изрече тя, а зъбите ѝ тракаха от ужас. — Ще го увия под мишниците ти и после конят ще те изтегли. Разбра ли ме?

Той само кимна. Устните му вече бяха посинели, но все пак успя да повдигне последователно ръцете си, така че тя да го обрамчи. Маделин се протегна напред, за да стегне възела. В този момент ледът под нея рязко се пропука и тя потъна.

Студ. Никога досега не бе изпитвала подобно усещане. Водата беше толкова мразовита, че дъхът ѝ спря, а крайниците ѝ мигновено се парализираха. Очите ѝ бяха отворени и тя видя косата си, разпиляна пред лицето. Намираше се под повърхността на водата. Странно, но това изобщо не ѝ се стори важно. Над себе си виждаше бяла покривка с тъмни дупки на места и долавяше някакво движение. Рийс... Вероятно това бе той.

Мисълта за Рийс я накара да си събере мислите. Някак успя да размърда ръце, за да се изтласка над водата и се насочи към едно от тъмните петна, които представляваха дупки в леда.

Главата ѝ проби повърхността, точно когато конят издърпваше Рийс на брега. Животното бе обучено да издърпва въжето всеки път, щом усети тежест от другата страна. Тя се пресегна към ръба на леда, докато Рийс се опитваше да се изправи на крака.

— Мади! — Думите прозвучаха като дрезгав вик. Той се опитваше да се освободи от въжето, но координацията на движенията му бе много забавена.

Трябва да издържиш. Единственото, което трябваше да направи, бе да издържи така. Само преди минути се молеше Рийс да успее да го направи, сега същото се отнасяше за нея. Опитва, но не беше силна като него. Тежестта на тялото ѝ започна да я влече надолу и тя нищо не можеше да стори. Водата отново я покри цялата.

Трябваше да се пребори да стигне до повърхността, да изплува. Мислите ѝ течаха много бавно, но все пак разбираше какво да прави и точно когато смяташе, че дробовете ѝ няма да издържат повече и ще се наложи да вдиша, отново подаде глава.

— Хвани се за леда. Мади, хвани се за леда! — Рийс буквално изрева командата с тон, който я накара слепешком да протегне ръце и по случайност уцели леда до нея.

Мокрото въже замръзваше и все по-трудно се огъваше. Рийс се бореше и със студа и със собствената си тремавост, докато завързваше примката.

— Вдигни едната си ръка нагоре, така че да мога да увия въжето около нея. Мади, вдигни-едната-си-ръка-на-горе!

Нямаше сили да го направи. Твърде дълго бе престояла във водата. Единствено успя леко да повдигне ръката си, с която се

облягаше върху леда и да се надява, че той ще успее да я уцели с примката.

Той заметна въжето, точно когато главата ѝ отново изчезна под водата. Обхвана подадената ръка и с бясно движение го стегна, докато примката плътно обви тънката ѝ китка.

— Назад, назад! — извика той на коня, който потегли, усетил тежестта от другия край на въжето.

Започна да я тегли под водата и най-сетне я изкара на брега. Рийс коленичи до нея, с чист ужас в очите, докато тя започна да се дави и да плюе вода.

— Ще се справим — яростно изрече той, докато се бореше с възела, за да освободи ръката ѝ. — Само трябва да стигнем до къщи и всичко ще е наред.

И за миг не допускаше мисълта, че може и да не успеят да стигнат до къщата. Макар да не бяха толкова далеч, пътят на връщане щеше да коства всичките му сили.

Той бе напълно премръзнал, затова не можеше да я вдигне и се наложи да я изтегли по земята до пикапа. Очите на Маделин постоянно се затваряха.

— Не заспивай — рязко ѝ нареди той. — Отвори си очите! По дяволите, бори се!

Сивите ѝ очи наистина се отвориха, но го гледаха неразбиращо. За негова изненада, тя сви дланта си в юмрук и се опита да замахне към него, но въпреки това се подчини на грубата му заповед.

Рийс отвори вратата на пикапа и я избута върху седалката. Тя се отпусна, цялата вир-вода.

Конят го побутна с муцуна. Ако животното не се бе оказало толкова близо, той като нищо щеше да го забрави, но с навика на човек, който цял живот се е грижил за добитъка си, сега завърза юздите за задната броня. Нямаше да кара чак толкова бързо, че конят да не се справи, макар че единствената му мисъл бе колкото се може по-скоро да стигнат до къщата и да се стоплят.

Намести се на шофьорската седалка, запали пикапа и с усилие плъзна копчето на парното до най-високата степен. Топлият въздух веднага нахлу в купето, но Рийс бе прекалено измръзнал, за да го усети.

Трябваше да се отърват от дрехите си. Ледените материи допълнително отнемаха от температурата на телата им. Започна да смъква якето си, като нареди на Маделин да направи същото.

Тя някак успя да се изправи в седалката, но нямаше никаква координация на движенията. Беше престояла във водата дори повече от него. И на него не му беше лесно, но когато той вече бе успял да се съблече целия, тя едва бе свалила якето, по което се забелязваха ледени кристали.

Рийс се пресегна да разкопчае дрехите й.

— Хайде, скъпа, трябва да те съблечем. Ако не го направим, ще ти е още по-студено. Можеш ли да говориш? Мади, кажи нещо!

Тя бавно повдигна ръка, с всичките пръсти свити, без средния. Той се взря в неприличния, или подсказващ жест — зависи откъде го погледнеш — и въпреки тежкото им положение, от гърлото му се отрони дрезгав смях.

— Само да се стоплим, скъпа, и ще ти го върна.

В очите й проблеснаха искри, което го обнадежди.

Зъбите му започнаха да тракат и тялото му конвулсивно потреперваше. Мади изобщо не трепереше, което бе лош знак. Винаги, когато излизаше, Рийс вземаше в колата одеяло и термос с кафе, затова сега се пресегна към задната седалка и взе одеялото. Дори и най-простото движение му костваше неимоверни усилия, но най-сетне успя да го сграбчи, попи телата им и после я уви в него.

С треперещи ръце отвори термоса и отля част от топлото кафе в капачката, след което я приближи до устните й.

— Отпий, мила. Топло е и приятно.

Тя успя да преглътне малки глътки, а той допи останалото, след което отново наля. Усети как горещата течност опари стомаха му. Ако не се съвземеше бързо, така че да успее да стигне до къщата, никой от двамата нямаше да оцелее. След като изпи цялата чаша, ръцете му вече не трепереха толкова силно. Напълни я отново и накара Мади също да пие. Засега това бе всичко, което можеше да направи. Съсредоточи цялото си внимание и включи на скорост.

Движеха се много бавно. Толкова силно трепереше, че тялото му не се подчиняваше на командите от мозъка. На моменти губеше ориентация и не можеше да прецени къде се намират. Маделин най-

сетне започна да трепери, след като топлината от радиатора и от горещото кафе съживи тялото ѝ.

Къщата никога не му се бе струвала толкова хубава, както този път, когато най-накрая я забеляза и подкара към нея. Паркира възможно най-близо до задната врата и гол заобиколи пикапа, за да отвори на Маделин. Не усещаше снега под босите си крака.

Тя вече можеше да се движи, което много им помогна. Прегърнати, те едва изкачиха стъпалата на верандата и влязоха вътре. Банята на долния етаж се намираше точно срещу вратата, затова той я насочи направо натам, подпря я на стената и пусна топлата вода, за да напълни ваната. Щом започна да се вдига пара, Рийс завъртя и крана на студената. Надяваше се да уцели точната температура, иначе можеха да се опарят, но ръката му толкова премръзнала, че нищо не усещаше.

— Влизай във ваната!

Тя се отпусна на колене и Рийс я издърпа до ръба, но в крайна сметка се оказа, че и за двамата е по-лесно буквално да се претърколят вътре. Маделин седна пред него, между краката му и отпусна глава върху гърдите му. По лицето ѝ се стичаха сълзи, когато топлата вода обгърна премръзналото ѝ тяло и болезнено започна да възвръща живота в него. Рийс отпусна глава назад и стисна зъби. Трябваше да изтърпят и това, защото бе важно; тук никой друг нямаше да им помогне. Така най-бързо щяха да се стоплят, макар изобщо да не бе приятно.

Постепенно болката олекна. Когато водата се покачи толкова, че за малко щеше да прелее, той спря кранчетата и се потопи по-дълбоко, та водата да покрие и раменете му. Косата на Маделин се носеше по повърхността като мокро злато.

Той обви ръце около тялото ѝ, сякаш искаше да поеме треперенето ѝ.

— По-добре ли си?

— Да. — Гласът ѝ бе тих и по-дрезгав от обичайно. — Бяхме на ръба.

Той я обърна и я притисна към себе си с трудно сдържано отчаяние.

— Искан да запазя младото добиче за разплод — обясни той. — Кучият син обаче ще си остане обикновен вол — ако изобщо оцелее.

Маделин успя дори да се разсмее и прокара устни по врата му. Водата покри брадичката ѝ.

— Да се грижиш добре за този кон. Той ни спаси живота.

— Ще му дам най-голямата част от плевнята.

Останаха във ваната, докато водата започна да изстива; след това отвори запушалката и ѝ помогна да се изправи на крака. Тя все още изглеждаше сънена, затова Рийс я задържа до себе си, дръпна завесата и пусна душа, така че топлата вода да се стича върху главите им. Маделин стоеше, отпуснала глава върху гърдите му, както бе стояла стотици пъти досега. Сега обаче прегръдката им бе особено ценна. Този път двамата бяха надлъгали смъртта.

Водата се плъзгаше по телата им. Той повдигна лицето ѝ към себе си и допря устни до нейните, изпитвайки нужда да я вкуси, да я докосне, да се увери, че наистина вече са добре. Днес за малко щеше да я изгуби.

Когато топлата вода започна да свършва, той завъртя обратно кранчетата, взе хавлиени кърпи и уви една около косата ѝ, а с другата изсуши тялото ѝ. Макар устните и ноктите ѝ да си бяха възвърнали цвета, тя все още слабо потреперваше, затова той я задържа, докато тя прескочи ръба на ваната. Рийс взе друга кърпа и започна да подсушава себе си, като през цялото време наблюдаваше всяко нейно движение.

На Маделин вече ѝ бе топло, но се чувстваше напълно изтощена. Нямахше сили за нищо, сякаш се възстановяваше от тежко заболяване. Най-много ѝ се искаше да легне пред камината и да спи поне една седмица, но знаеше колко е опасна хипотермията и се боеше да го направи. Сега се отпусна върху тоалетната чиния и го наблюдаваше как той подсушава тялото си, омагьосана от силата му, подчертана от голотата. Той ѝ даваше сили да се бори с изтощението, както по-рано ѝ бе вдъхнал сили, за да издържи в ледената вода.

Рийс обгърна лицето ѝ в ръце, за да се увери, че не се унесла.

— Не заспивай — предупреди я той. — Стой тук, докато се кача и ти донеса халата.

— Добре — кимна тя.

— След минута се връщам.

Маделин успя да се усмихне, само за да го успокои.

— Донеси ми и четката за коса.

Рийс се върна след няколко минути с халата ѝ, затоплен в сушилнята за дрехи и тя потрепери от удоволствие, когато я обви в дрехата. Той също се бе облякъл — беше си обул чорапи, джинси, които още не бе закопчал и памучна фланела. Носеше чорапи и за нея и сега коленичи, за да ѝ ги обуе.

Обгърнал кръста ѝ, двамата тръгнаха към кухнята. Рийс изтегли един стол и я настани.

— Отвори си устатата — нареди ѝ той и когато тя се подчини, той пхна термометъра, който бе взел от банята на горния етаж, под езика ѝ. — Сега стой мирно, докато направя още кафе.

Това изобщо не ѝ бе трудно. Единственото, което искаше повече от това да седи спокойно, бе да лежи.

Когато алармата на дигиталния термометър започна да пищи, той го извади от устата ѝ и се намръщи.

— Тридесет и пет градуса и шест стотни. Искам да я качим с още един градус.

— А ти как си?

— Не съм толкова сънен, колкото си ти. Освен това съм едър, пък и бях във водата по-малко време.

Все още усещаше студа дълбоко в себе си, но парализирането на крайниците отдавна бе изчезнало. Първата чаша кафе почти успя да прогони останалото измръзване, тъй като и топлината на течността и кофеинът си свършиха работата. Рийс накара Маделин да изпие три чаши, макар че тя се съвзе достатъчно, за да отбележи гневно, че пак е приготвил кафето твърде силно и вероятно ще получи кофеинова свръх доза. С кисела физиономия, той ѝ доля вода. Когато се почувства по-сигурен за нея, Рийс я настани върху одеялата пред камината.

— Трябва пак да изляза — съобщи той и като забеляза ужаса в очите ѝ, бързо добави: — Не, не, няма да обикалям из ранчото, но се налага да прибера коня и да се погрижа и за него. Веднага се връщам.

Маделин все още се боеше да легне, за да не заспи, макар че из вените ѝ течеше толкова кафе, че едва ли тази нощ изобщо щеше да спи. Свали кърпата от главата си и започна да разресва косата.

Когато Рийс се върна, косата ѝ вече бе изсъхнала и тя я оформяше в прическа. Той спря на прага като поразен от женствеността и красотата на ритуала. Ръкавите ѝ се плъзгаха по ръцете ѝ, когато ги повдигаше към главата си и разкриваха бледите,

нежни предмишници. Стоеше, навела глава на една страна, като цвете погалено от бриз. Гърлото му пресъхна и Рийс усети как кръвта се стече в слабините му; вече седем месеца бяха женени, а той все още реагираше като жребец, подушил кобила.

— Как си? — Думите му с усилие излязоха от устата. Тя го погледна и на лицето ѝ бавно се появи усмихна, от което кръвта му закипя още повече.

— По-добре. Будна и топла. А ти как си след излизането навън?

— Добре. — Даже повече от добре. И двамата бяха живи и в нито една клетка от тялото си не усещаше студ.

Той настоя отново да премери температурата ѝ и търпеливо изчака термометърът да изпищи.

— Тридесет и шест. Добре.

— Нормалната ми температура е горе-долу толкова.

— А моята обикновено е по-висока.

— Не се учудвам. Като спи с теб, човек се чувства като във фурна.

— Оплакваш ли се?

Тя поклати глава.

— Напротив, похвалявам те.

Изведнъж усмивката изчезна от лицето ѝ, очите ѝ потъмняха до цвета на въглен и тя се пресегна, за да погали лицето му.

— Днес за малко щях да те загубя.

Рийс забеляза искрения ужас в погледа, точно преди тя да затвори очи и я придърпа към себе си с отчаяно облекчение.

— Скъпа, много по-вероятно бе аз да загубя теб, отколкото ти мен — дрезгаво изрече той, заровил устни в косата ѝ.

Маделин обви ръце около врата му. Тя не плачеше често — обикновено настроението ѝ бе добро и не се променяше без причина. Откакто бяха женени, бе плакала два пъти и то от болка — първия път, през брачната им нощ и вторият, същия ден, когато горещата вода във ваната възвръщаше живота в измръзналото ѝ тяло. Изведнъж обаче напрежението и ужаса от преживяното се стовари върху нея с буца заседна в гърлото ѝ. Тя се опита да се пребори, да запази самообладание, но тази битка бе предварително загубена. С жален стон тя зарови лице във врата му и го стисна с всичка сила, докато тялото ѝ потрепери от силното ридаене.

Рийс не просто се изненада от сълзите ѝ, той се стъписа. Неговата Мади беше боец, която му беше равна по сила и не потреперваше дори пред най-лошия му гняв. Сега обаче безутешно плачеше в ръцете му, от което сърцето му се сви. Той се наведе над нея, започна да разтрива гърба ѝ, шепнеше успокоителни думи в косите ѝ, като в същото време бавно я положи върху одеялата пред камината.

Мина доста време, преди Маделин да се успокои. Той не се опита да я спре, защото усещаше, че тя има нужда да се освободи от напрежението, както и той, подтикван от същото чувство, с всичка сили изрита една кофа от храна в плевнята, след като се бе погрижил за коня си, затова сега просто я държеше в прегръдките си, докато бурята премина, след което ѝ подаде носната си кърпичка.

Клепачите ѝ бяха подути и тя изглеждаше изтощена, но в погледа ѝ вече не се забелязваше предишното напрежение, докато се отпусна върху одеялата. Рийс се подпря на лакът до нея, развърза колана на халата ѝ и го разтвори, разкривайки голото ѝ тяло.

Прокара пръсти по врата ѝ, после по нежните ключици.

— Казвал ли съм ти някога — замислено изрече той, — че само като те погледна, се възбуждам до болка?

Когато проговори, гласът ѝ бе подрезгавял.

— Не, но на няколко пъти си ми го демонстрирал.

— Наистина ме боли и имам чувството, че ще експлодирам. И после, когато вляза в теб, тази болка се превръща в удоволствие.

Рийс плъзна ръката си към гърдата ѝ, покри я с топла длан и усети зърното ѝ. Нежно го погали с палец, докато то набъбна и потъмня; след което се наведе и започна да го целува. Дишането ѝ се промени, стана по-дълбоко, а кожата ѝ леко поруменя. Когато я погледна, видя очите ѝ, натежали от желание и изпита яростно мъжко задоволство, че е способен да я накара да изпита подобно нещо.

Преди се отричаше от чувствените наслади с нея, но вече не го правеше. Оставяше се да потъне в удоволствието, докато плъзга длани по тялото ѝ, наслаждавайки се на копринената ѝ кожа, на нежните извивки, на плътните ѝ гърди и плоския стомах, на прекрасните ѝ бедра и на сладостта между тях. Наблюдаваше със задоволство как силната му, загоряла ръка гали бялата ѝ, нежна кожа.

Обичаше да я вкусва. И сега се наслади на топлата сладост на устните ѝ и още по-дълбоко, докато езикът му правеше любов с нейния. Харесваше аромата на мляко и рози от гърдите ѝ, дълго ги обсипва с ласки, докато ръцете ѝ безпомощно мачкаха одеялото, а бедрата ѝ подканящо се повдигаха към него.

Стомахът ѝ бе студен под устните и гладък като коприна. Малкият ѝ пъп сякаш викаше за ласки и той нежно го обиколи с език. Маделин прокара ръце през косата му и силно притисна главата му, когато той разтвори краката и се настани между тях.

Дишането ѝ бе много учестено и тя се мятеше, опъната като струна. Той държеше бедрата ѝ и не спря, докато тя не извика, когато вълната на екстаза я заля.

Маделин се чувстваше напълно безсилна, много по-изтощена от преди. Лежеше неподвижно, когато той коленичи между краката ѝ, свали дрехите си и ги захвърли настрани. Тя нямаше сили да отвори очи, когато той проникна в нея и започна бавно да се движи. Както всеки път, и сега тя се изуми от насладата, която изпитваше.

Рийс лежеше върху нея с цялата си тежест. Нямаше нищо кавалерско в любенето му — единствено го водеше нуждата да проникне все по-дълбоко в нея и да я обгърне толкова плътно, че всяка частица от тялото ѝ да е негова собственост. Рийс често обичаше да доминира в секса, но тя бе достатъчно силна, за да му е равна. Този път обаче бе различен — той бе изпълнен с глад, който трябваше да бъде задоволен. Макар да внимаваше да не я нарани, тя нищо не можеше да направи, освен да лежи, да го приеме и да се остави на страстта, бушуваща в тялото ѝ.

Рийс спря, щом възбудата му стигна критичната точка, защото не искаше да свършва сега. Обгърна лицето ѝ с длани и зелените му очи проблеснаха, докато се опитваше да прецени силата на нейното желание.

Прокара устни покрай ухото ѝ.

— Знаеш ли, че един мъж обикновено...

Тя слушаше шепота, а ръцете ѝ се впиха в гърба му, докато се опитваше да се съвземе. Макар да обичаше тяхната игра, сега не бе в настроение да продължава. Накрая прошепна:

— Чудя се защо са нужни толкова много, като само един е достатъчен.

С плътния си глас Рийс отговори:

— Най-добре да ти направим едно бебе, скъпа моя.

След което продължи да се движи в нея, все по-силно и бързо. И някъде през следващия час наистина го направи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Рийс отново прегледа цифрите, но сборът не се промени. Изправи се и погледна през прозореца със свити устни и стиснати в юмруци длани. Толкова много години работа, проклети години, се оказаха напразни.

Бе направил всичко по силите си, ограничи разходите, докато вече не остана нищо за ограничаване и въпреки това цифрите обрисоваха усилията му в черно и бяло — той бе на загуба. Януарската буря унищожи половината от стадото му, а банката не можеше повече да го чака. Рийс нямаше възможност да покрие ипотеката, но нямаше и да получи отсрочка.

Разполагаше с три възможности — първо, можеше да остави банката да придобие собственост върху земята му и тогава губеше всичко; второ, можеше да обяви за банкрут според единадесета глава, но тогава губеше кредита; и трето, можеше да приеме предложението на Робърт да инвестира в ранчото. Той се усмихна мрачно. Третият вариант бе възможен, само ако предложението на Робърт все още бе валидно, имайки предвид, че той го отправи в период, когато ранчото беше успешно, а сега нещата вървяха стремглаво надолу.

Толкова близо бе до успеха. Помисли си, че точно заради това последното поражение бе особено горчиво, когато за миг си успял да зърнеш края на дълговете. Онова, което Ейприл започна преди почти осем години, най-сетне даде плодове — разрушаването на неговото ранчо. Кой знаеше защо тя бе постъпила така? Може би, защото той обичаше земята си повече от всичко друго, много повече от нея. Ранчото бе неговата кръв и той щеше да го изгуби, освен ако Робърт Канон решеше да инвестира. Рийс отново обмисли вариантите и пак Робърт остана последният му шанс, при това доста несигурен, защото след като прегледаше цифрите, той трябваше да е дяволски хазартен тип, за да приеме сделката. Рийс не таеше големи надежди, но щеше да опита, просто защото нямаше друг ход. Дори не си позволи да го обмисля — вече имаше Маделин и щеше да направи всичко възможно,

за да запази дома ѝ. Тя не се бе омъжила за него, за да преживее банкрут или възбрана от страна на банката.

Март месец вече бе дошъл; все още имаше сняг, но въздухът пулсираше от обещания за предстоящата пролет. Съвсем скоро дърветата и храстите щяха да се покрият с пъпки. Земята щеше да се съживи, но и това не успя да разведри мислите му, понеже това може би щеше да се окаже последната му пролет в ранчото.

Чуваше Маделин да си тананика заедно с радиото в кухнята, докато приготвяше сместа за кекс. Тя бе станала много добра готвачка и устата му се пълнеше със слюнки, всеки път, когато усетеше аромата на приготвен от нея сладкиш. Маделин наистина бе щастлива тук. Ожени се за нея с идеята, че получава само един партньор в работата, но вместо това получи интелигентна, сърдечна, забавна и секси съпруга, която го обичаше. Тя никога не се почувства неудобно заради него, никога не му поиска нещо, което той не би могъл да ѝ осигури — Маделин просто го обичаше и не се опитваше да го скрие.

И сега не знаеше как ще ѝ съобщи лошата новина, но тя имаше пълно право да знае.

Тя облизваше сместа за кекса от дървената лъжица, когато той влезе в кухнята и му намигна, като предложи и на него.

— Искаш ли малко?

По пръстите ѝ също имаше смес. Той започна оттам, след което облиза и дръжката на лъжицата, като езикът му не пропусна нито частица от сладкото тесто.

— Има ли още? — попита той, като се увери, че е облизал всичко по нея.

Маделин взе купата, обра с показалец останките по ръба и му предложи пръста си.

— Твой ред е.

Като две малки деца, двамата изблизаха останалата смес от цялата купа. Това бе може би най-невероятното качество на Маделин — способността ѝ да изпитва удоволствие от живота и постепенно тя го научи как да се забавлява отново. Откриваха го в дребните неща от ежедневието — тяхната любима игра на факти или това да оближат заедно тестото от лъжицата, но истината бе, че откакто се появи в дома му, Маделин бе върнала смеха в живота.

Мразеше се, задето трябва ѝ съобщи, че най-вероятно ще изгубят дома си. Мъжът трябваше да се грижи за съпругата си. Може би това бе твърде остаряло и шовинистично изказване, но той така чувстваше нещата. Гордостта му бе като залята с киселина от факта, че не можеше да я осигури финансово.

Той въздъхна, постави ръце около талията ѝ и я погледна сериозно.

— Трябва да поговорим.

Тя се взря в очите му.

— Никога не съм харесвала разговори, които започват с тази фраза.

— И този със сигурност няма да ти хареса. Но е важно.

Очите ѝ станаха сериозни, като разгада изражението на лицето му.

— Какво има?

— Откакто половината стадо измря, ние сме на загуба. Не мога да покривам ипотеката. — Това бе най-сбитият и директен начин, по който можеше да ѝ го съобщи.

— Не можем ли да получим отсрочка?

— Не. Ако имах още добитък, който да заложа като гаранция, бихме могли, но нямам достатъчно животни, които да покрият неизплатения дълг.

— Робърт каза, че ти имаш блестящ ум за бизнес. Нека да помислим какво трябва да направим и какво бихме могли да сторим.

Той ѝ представи трите възможности, а тя напрегнато го слушаше. Когато Рийс приключи, тя попита:

— А защо мислиш, че предложението на Робърт няма да е в сила?

— Защото в момента ранчото губи стойността си.

— Но ти все още си тук, а той искаше да инвестира в теб, не в даден брой крави. — След малко добави: — Има и още една възможност, която не спомена.

— Каква?

— Както ти казах и преди, аз имам известна сума пари.

Той отпусна ръце.

— Не, както и аз съм ти казвал преди.

— Защо не? — спокойно попита тя.

— И това съм ти го обяснявал преди. Мнението ми не се е променило.

— Искаш да кажеш, че наистина си готов да загубиш ранчото си, но няма да ми позволиш да вложa своите пари в него?

Очите му горяха като пламък.

— Да, точно това имам предвид.

Маделин бе променила доста от позициите му, но тази си остана непокътната и не отслабваща. Бизнес партньорът беше друго нещо, защото правата биваха ограничени от договор. Бракът бе съвсем друго и зависеше единствено от прищевките на съдията, който може и пет пари да не дава за справедливостта. Ейприл му бе доказала точно това.

Маделин извърна глава, преди изражението на лицето ѝ да я издаде. За нищо на света нямаше да му позволи да види колко много я нараниха думите му. С безупречен самоконтрол, тя изрече:

— Ранчото си е твое, така че ти решаващ.

— Точно така. И ще остане мое, докато не ме изхвърлят оттук.

Докато приготвяше вечерята, Маделин трескаво обмисляше как да постъпи и постепенно състави план. Ако той смяташе, че тя ще седи безучастно и ще наблюдава как им отнемат ранчото, докато притежаваше нужните средства, Рийс много бъркаше. Нямаше представа колко е ипотеката и каза истината, когато му обясни, че попечителския фонд на нейно име далеч не представлява състояние, но със сигурност имаше достатъчно, за да им откупи поне малко време, докато ранчото отново стъпи на крака.

Рийс никога не ѝ бе казвал, че я обича. Може би защото не бе така, но Маделин смяташе, че поне му е скъпа. Той определено я желаше, макар че мъжът можеше много да желае дадена жена, без изобщо да я цени като личност. Ако той все още смяташе, че тя е способна да постъпи с него както Ейприл, въпреки че бяха женени от девет месеца, може би наистина не се интересуваше от нея, както ѝ се искаше. Досега бе щастлива, но само за миг балонът се спуска.

Сега не беше моментът да му каже, че е бременна. Или може би точно обратното. Имаше вероятност новината за бебето да го накара да се вразуми, щеше да го увери, че тя няма да избяга и да си даде сметка,

че трябва да използват всички средства, за да спасят дома на тяхното дете.

И въпреки това не му каза. Настроението му се менеше от мрачно и мълчаливо до хапещ сарказъм, както всеки път, щом бе ядосан, и тя не искаше да му стовари още една новина. Макар да бе едва във втория месец, вече усещаше неудобствата на бременността като понижена енергичност и често гадене — с други думи, не бе в състояние да води битки със съпруга си.

На следващата сутрин Рийс все още бе в лошо настроение, когато взе сандвичите за обяд — знак, че няма да се прибере преди вечеря. Маделин се поколеба, но само за пет минути.

Не искаше да се промъква зад гърба му, но това бе единственият начин. До Билингс я чакаше доста път и имаше опасност да не успее да се прибере преди Рийс, но и на това бе готова. Докато беше там, можеше да потърси и гинеколог, защото в Крук нямаше никакъв лекар и тя не се сещаше за някой по-близо. Когато дойдеше време да ражда, щеше да стане интересно, след като най-близката болница бе на три-четири часа път с кола.

Бързо се облече, взе чековата си книжка и всички нужни документи и изтича към колата. Тя бе снабдена със зимни гуми, макар че главните пътища бяха почистени, така че не би трябвало да има проблеми.

Шофира бързо, но внимателно, изпълнена с благодарност, че трафикът не е натоварен, поради което успя да стигне в банката към единадесет и половина. Знаеше служителят, който работи с Рийс, тъй като преди бе идвала с него, и се наложи да го изчака само петнадесет минути, преди мъжът да успее да я приеме.

Той се усмихне с типичната за bankerите усмивка и протегна ръка.

— Добро утро, госпожо Дънкан. С какво мога да ви помогна?

— Добро утро, господин Ван Роден. Бих искала да разбера колко е неизплатената част от ипотеката?

Той потупа горната си устна, сякаш имаше мустаци, каквито в действителност липсваха и я погледна замислено.

— Боя се, че не мога да ви кажа. Нали разбирате, ипотеката е само на името на съпруга ви.

Тя нямаше намерение да си губи времето в безсмислени спорове с бюрокрацията или банковите процедури, затова мина директно към целта си.

— Ако е по-малко от двадесет хиляди долара, бих искала да я изплатя.

Нищо друго не привлича така силно вниманието на bankerите, както парите. Той прехапа устни и впери изучаващ поглед в нея. Тя запази спокойствие и му даде време да направи изводите си от облеклото ѝ, макар че тази сутрин умишлено си облече един от костюмите от Ню Йорк и прибра косата си на кок. Ако той можеше да разбере нещо повече за нея от тъмно синия костюм, с ярко розова копиринена блуза отдолу и брошка във формата на паунова опашка в цветовете на дъгата, забодена на ревера, бе добре дошъл да я разглежда.

Той взе решение, без нито мускул да трепне на лицето му.

— Нека да проверя папката — обясни bankerът. — Веднага се връщам.

Тя го изчака, твърдо убедена в изхода. Никоя банка по света не би отказала погасяването на неизплатен кредит, независимо точно кой даваше парите. Маделин предполагаше, че и напълно случаен човек би могъл да влезе и да изплати който и да е заем, стига да имаше достатъчно средства.

Ван Роден се върна след по-малко от пет минути с купчина документи в ръка.

— Струва ми се, че вече можем да разговаряме делово, госпожо Дънкан. Съпругът ви няма достатъчно средства по сметката си, за да изплати ипотеката, така че ме интересува вие как предлагате да го направите?

— Разполагам с попечителски фонд, господин Ван Роден. Прехвърлих го от Ню Йорк в друга банка на Билингс. Първо, искам да ви попитам, неизплатената част от ипотеката по-малко ли е от двадесет хиляди долара?

Той се прокашля.

— Да.

— Тогава ще се върна след малко. Сега ще отида до банката, където държа попечителския фонд и ще ги помоля да го прехвърлят в

чековата ми сметка. Имам пълен достъп до него, след като навърших двадесет и пет години, така че не би трябвало да има проблем.

Той побутна телефона към нея.

— По-добре първо им се обадете, за да ви пуснат. Всеки момент ще затворят за обедна почивка.

Тя му се усмихна и се пресегна към телефонната слушалка.

— Между другото, можете ли да ми препоръчате добър гинеколог в града?

С едно телефонно обаждане ѝ уредиха да влезе в другата банка през страничния вход. Час по-късно се върна в банката на Рийс с попълнен чек на стойността, която Ван Роден ѝ бе казал.

Подписа необходимите документи и напусна банката с нотариалния акт за ранчото и разписка, че ипотеката е напълно изплатена. Освен това имаше уговорен час при гинеколога на съпругата на господин Ван Роден. Маделин се подсмихна, докато се качваше в колата. Контактите винаги бяха полезни, дори и странните. Горкият господин Ван Роден я погледна невярващо, когато го помоли да ѝ препоръча гинеколог и след малко ѝ изказа поздравленията си.

Изобщо не хранеше илюзии, че всичко е приключило добре, след като е изплатила дълга. Не го бе направила с леко сърце — напротив, прекрасно съзнаваше, че Рийс ще побеснее, но тя бе готова да се бори за тяхното бъдеще и най-вече, за бъдещето на детето им. Трябваше да се пребори с белезите на Рийс, останали от първия му брак, и този път ситуацията не беше толкова проста, колкото да пребоядиса къщата. В действителност, тогава Рийс написа разписка, в която заявяваше, че ще ѝ възстанови парите за боята и труда, което ѝ се струваше абсурдно, но много добре доказваше колко категоричен е по този въпрос.

Маделин знаеше, че трябва да му каже, но нямаше представа как да го направи.

Можеше да подхвърли: „Днес отидох до Билингс, за да си запиша час при гинеколог, понеже съм бременна и между другото изплатих и ипотеката ни“. Ако не друго, то така поне щеше да убие два заека с един куршум.

Все още обмисляше варианти, докато стигна до вкъщи към четири и половина. Нямаше следа от пикапа на Рейс, така че най-

вероятно той изобщо не бе разбрал за излизането ѝ. Ако през деня се бе връщал за нещо и бе забелязал, че я няма, той щеше да започне да я разпитва, веднага щом се прибере и тя нямаше да може да го излъже. Да отложи признанието си за ипотеката беше съвсем различно от това да го измами.

За нейно учудване се чувстваше напълно изтощена от пътуването и в същото време изпитваше огромно облекчение.

Ако беше изчислила правилно, би трябвало да роди неговото бебе в края на октомври или началото на ноември. Мисълта за това я стопляше отвътре и най-много на света тя искаше да го сподели с него. През последните дни Рийс бе много притеснен за ранчото и Маделин не му съобщи новината, просто защото не искаше допълнително да го натоварва. Напоследък чертите на лицето му бяха изопнати, а погледът в очите — мрачен от перспективата, че ще загуби земята си, за която толкова упорито и дълго бе работил. Как можеше да му стовари и грижите за медицинските сметки, които ги чакаха?

Но и как можеше да не му каже?

След като се преоблече, Маделин изведнъж се почувства страшно уморена. Опита да се стегне, защото наближаваше време за вечеря, но самата мисъл за приготовленията на храна влоши състоянието ѝ и стомахът ѝ се преобърна. Обля я студена пот и тя се отпусна върху леглото. Чудесно време за сутрешно гадене — късния следобед в ден, когато имаше нужда от всичките си сили. Остана няколко минути така, докато позивите отшумят, но умората не отслабна. Нямаше сили дори да слезе до долния етаж. Маделин въздъхна и се сви на кълбо, а очите ѝ вече се затваряха. Само една кратка дрямка, от това се нуждаеше.

Рийс я завари в същото положение. Когато се приближи къщата, той забеляза, че лампата в кухнята не свети, но първо приключи с вечерните грижи около добитъка. Когато влезе в дома си, кухнята бе празна, нямаше и следа от приготвяне на вечеря, а къщата бе странно тиха.

— Мади?

Не последва отговор и на челото му се появи бръчка от притеснение. Той обиколи долния етаж и когато се отправи по стълбите, отново я повика.

Светна лампата в спалнята и я завари завита на кълбо на една страна. Дори не трепна от светлината. Никога досега не я бе виждал да спи през деня и сега се обезпокои. Да не би да беше болна? Тази сутрин изглеждаше добре. Рийс все още бе мърляв от работата навън, но без изобщо да обръща внимание, седна на ръба на леглото и я обърна по гръб. Тялото ѝ бе топло, но не като на човек с температура. Побутна я, а тревогата изостри тона му.

— Мади, събуди се!

Съвсем бавно клепачите ѝ се отвориха и тя въздъхна.

— Рийс — измърмори сънено тя и отново затвори очи.

Той отново я разклати.

— Добре ли си? Събуди се!

Неохотно Маделин се повдигна и разтърка очи с длани.

— Колко е часът? — попита тя, погледна го и в този момент осъзна ситуацията. — О, Боже, вечерята!

— Вечерята може и да почака. Ти добре ли си?

Сърцето ѝ подскочи, когато го погледна. Лицето му бе набраздено от умората, но в очите му се четеше тревога, а не раздразнение. Маделин се пресегна и погали високите му скули. Обичаше всичко в този мъж, дори упорития му характер. Хвана ръката му и я постави върху стомаха си.

— Бременна съм — прошепна тя. — Ще си имаме бебе.

Зениците му се разшириха и той впери поглед в ръката си върху стомаха ѝ. Откакто тя бе спряла да взема противозачатъчни хапчета, всеки път щом се любеха, Рийс знаеше, че има вероятност тя да забременее и въпреки това новината сега го шокира. Неговото дете растеше под ръката му, напълно защитено в крехкото ѝ тяло.

Той коленичи отстрани до леглото, все още замаян.

— Кога? — с напрегнат глас попита Рийс.

— Последната седмица на октомври или първата на ноември.

Той свали ципа и разтвори джинсите ѝ, за да докосне голата ѝ кожа. Повдигна и тениската, след което нежно целуна стомаха ѝ и отпусна глава. Маделин го погали по косата и се почуди дали бебето им ще е тъмнокосо като него или светло като нея. Това бе съвсем нова, прекрасна мисъл — тяхното дете, създадено от неутолимата страст, все още кипяща помежду им. Изведнъж ѝ се стори, че седемте месеца до

раждането са твърде дълъг срок, докато го поеме в прегръдките си и види силните ръце на Рийс нежно да люлеят бебето.

— Какво искаш — момче или момиче? — шепнешком попита тя, сякаш се боеше нормалният ѝ глас да не развали магията на момента.

— Има ли значение? — Рийс погали лице в стомаха ѝ и затвори очи, за да се наслади изцяло на ласката.

— За мен не.

— Нито пък за мен.

В стаята настъпи тишина, докато той напълно осъзнае новината; най-сетне повдигна глава.

— Зле ли ти е?

— Днес малко ми се гадеше, но преди всичко се почувствах страшно уморена. Опитах, но не успях да си задържа очите отворени — извинително обясни тя.

— А сега добре ли си?

Тя се замисли за момент и накрая кимна.

— Да, всичко е наред.

Рийс отмести назад, така че тя да се изправи на крака, след което я прегърна и повдигна лицето ѝ. Очите му я наблюдаваха настойчиво, докато бързо я целуна.

— Сигурна ли си?

— Напълно. — Маделин се усмихна и обгърна врата му с ръце. — Веднага ще разбереш щом ми прилошее — първо позеленявам и освен това не мога да си стоя на краката.

Той обгърна бедрата ѝ, притисна я към себе си и я целуна отново, но този път в целувката му нямаше никаква бързина. Маделин го прегърна силно, затвори очи и се отдаде на топлината от близостта му. Толкова много го обичаше, че понякога се плашеше; надяваше се той да не го забравя.

Тази нощ Рийс я любил изключително нежно и бавно — сякаш не можеше да ѝ се насити. Най-накрая заспаха преплетени един в друг и тя си помисли това е най-перфектният момент от живота ѝ — в прегръдките на Рийс и неговото дете в утробата си.

Седмица по-късно Рийс се зададе от плевнята към къщата с отчаяно изражение на лицето. Маделин го забеляза през прозореца на

кухнята и разбра, че повече не може да отлага разговора им. Просто не биваше да го оставя измъчен от притеснение нито ден още — по-добре да го разгневи, отколкото да го гледа как се съсипва. Всяка вечер с часове седеше в кабинета си, преглеждаше счетоводните книги, обикаляше из стаята и нервно прокарваше пръсти през косата си, след което опитваше отново, само за да стигне до същия резултат без никаква надежда.

Чу го, че влезе и събу калните си обувки, след което по чорапи се появи в кухнята.

— Трябва да се смени маслената помпа на пикапа — уморено сподели Рийс.

Тя стисна кърпата за ръце, която държеше.

— Ами купи нова. — От напрежение всичките ѝ мускули се стегнаха и тя се пребори с пристъп на прилошаване.

— Защо да си правя труда? И без това след месец може би няма да сме тук — с горчивина отговори той.

Съвсем бавно Маделин закачи кърпата и се обърна с лице към него, като се облегна на кухненския шкаф за подкрепа.

— Напротив, тук ще сме.

Рийс реши, че разбра думите ѝ. Вероятно имаше предвид, че той би могъл да се обади на Робърт — само че Робърт трябваше да е страшен глупак, за да инвестира в ранчото сега. Бе отлагал разговора с него възможно най-дълго, но вече нямаше заден ход. Маделин бе бременна, за утре бе уговорила първия си час при гинеколог и спешно им трябваха пари за медицинските прегледи. След това щяха да дойдат и болничните такси, а той дори нямаше медицинска застраховка. Това бе първото нещо, което трябваше да свърши.

— Ще се обадя на Робърт — нежно изрече той. — Но не се надявай прекалено много.

Маделин изпъна рамене и дълбоко си пое въздух.

— Обади се на Робърт, ако искаш, но първо трябва да ти кажа нещо. След това ще си в различна ситуация... — Тя спря, безпомощно го погледна и пак продължи: — Аз изплатих ипотеката с парите от попечителския фонд.

В първия момент Рийс изобщо не реагира, само мълчаливо я наблюдаваше, което я обнадежди. След това обаче погледът в очите му изстина. Маделин се стегна.

— Какво? — съвсем тихо попита той.

— Изплатих ипотеката. Документите са в шкафа с бельото ми.

Без да изрече и дума, Рийс стана и се качи на втория етаж. Маделин го последва, а сърцето ѝ биеше лудо. Преди посрещаше гнева му, без да трепне, но този път ситуацията бе напълно различна. Темата бе много болезнена за него.

Той отвори чекмеджето, точно когато тя влезе в спалнята. Маделин не беше скрила документите, затова сега също бяха най-отгоре. Рийс ги взе, прелисти ги и погледна сумата и датата.

— Как успя да го уредиш? — попита той, без да вдига поглед към нея.

— Миналата седмица, след като ми каза какво е състоянието на ипотеката, отидох до Билингс. Банките не се интересуват кой изплаща дълга, стига да получат парите, а освен това аз съм ти съпруга, така че нямаше проблеми.

— И смяташ ли, че като ме поставиш пред свършен факт, ще променя решението си?

Маделин се молеше той да престане да ѝ говори с този тих глас. Когато Рийс се ядосаше, той викаше яростно и тя знаеше как да се справи с него. Това обаче бе нещо съвсем ново.

Той повдигна глава и Маделин потрепери. Очите му бяха като зелени, ледени кристали.

— Отговори ми.

Тя стоеше напълно неподвижно.

— Не, не смятах, че нещо може да промени решението ти, затова го направих тайно от теб.

— Права си била. Нищо не може да промени решението ми. По-скоро ще те видя в ада, отколкото да получиш и част от ранчото.

— Не искам да получа нищо от ранчото. Никога не съм го искала.

— Не мога да отрека, че невероятно изигра ролята си, Мади. Никога не се оплакваше, правеше се на идеалната съпруга. Стигна дотам, че дори се престори на влюбена в мен.

— Но аз наистина те обичам. — Маделин направи крачка напред и протегна ръце. — Чуй ме...

Изведнъж гневът му избухна и той запрати документите на пода.

— Това е мнението ми за твоята „любов“ — през стиснати зъби процеди той. — Ако си смятала, че да направиш нещо с ясното съзнание, че аз няма да го приема, е израз на любов, значи изобщо нямаш представа какво значи да обичаш някого.

— Не исках да изгубиш ранчото...

— И затова просто се погрижи сама. Всеки бракоразводен съд сега ще те приеме за съсобственик. Ще решат, че аз съм те накарал да вложиш наследството си и предбрачният договор няма да има никаква стойност. По дяволите, та защо трябва да получиш по-малко от Ейприл? Вярно, че не е печелившо ранчо, но пък земята струва дяволски много.

— Аз не искам да се развеждам, дори не съм помисляла за това — отчаяно изрече тя. — Исках ранчото да остане твое. Така поне имаш възможност да го възстановиш, ако просто приемеш.

— Да, защото ако му се качи цената, и ти ще получиш повече — саркастично отвърна той.

— За последен път ти казвам — не искам да се развеждам с теб.

Рийс се пресегна и с отвратително закачлив жест я ошипа по брадичката.

— Може обаче и да се сдобиеш с такъв, защото аз със сигурност не искам съпруга, която е способна да ми забие нож в гърба. И без това се колебаех и трябваше да послушам интуицията си, само че бях загорял като шестнайсет годишен младеж след първия му път на задната седалка. Ейприл беше кучка, но ти си още по-голяма, Мади, защото се преструваше, че точно това искаш и тук ти харесва. След което заби острието между ребрата ми толкова нежно, че дори сам не го видях.

— Наистина това искам.

Маделин бе пребледняла, а очите й потъмняха.

— Е, ти обаче не си това, което аз искам. Ставаш за леглото, но не притежаваш качествата да бъдеш съпруга в ранчо — жестоко отвърна той.

— Рийс Дънкан, ако се опитваш да ме предизвикаш и да си тръгна, добре се справяш — с треперещ глас го предупреди Маделин.

Той повдигна вежди и с ледено любезен тон попита:

— Къде искаш да отидеш? С удоволствие ще те закарам.

— Ако слезеш от планината на гордостта си, ще видиш колко грешиш. Не искам да ти взема ранчото! Искам да живея и да отгледам децата ни тук. Ти и аз не сме единствените, замесени в проблема. Аз нося твоето бебе, а това е неговото наследство.

Погледът му изведнъж се промени, когато тя спомена бебето, и той плъзна очи по крехкото ѝ тяло.

— Като се замисля, никъде няма да ходиш. Ще останеш тук, докато бебето се роди. А след това и пет пари не давам къде ще вървиш, но моето дете ще остане при мен.

Изведнъж я изпълни студенина, която измести обидата и гнева, натрупвани след всяка негова дума. Разбирането ѝ стигна предела си. Съчувствието вече се изчерпа. Той не я обичаше и не вярваше в нейната любов — тогава що за брак бе техният? Съставен от огледала, лунна светлина и крепен от секса. Тя го погледна с невиждащ поглед. По-късно щеше да се появи болката, но не и сега. Съвсем бавно Маделин изрече:

— Когато се успокоиш, ще съжаляваш за тези думи.

— Единственото, за което съжалявам, е, че се ожених за теб.

Рийс взе чантата ѝ и я отвори.

— Какво търсиш?

Маделин не направи опит да си я върне обратно. Всеки опит физически да го победи щеше да завърши в негова полза.

Той извади ключовете от колата.

— Това търся. — Пусна чантата ѝ, а ключовете прибра в джоба си. — Както ти казах, няма да ходиш никъде, докато носиш моето дете. Единственото движение, което ти разрешавам, е да се изнесеш от леглото ми. Има три спални, избери си една и си дръж задника там.

Той напусна стаята, като положи усилия да не я докосне, когато мина покрай нея. Маделин се отпусна на леглото с чувството, че коленете ѝ са меки като макарони. Едва дишаше, а пред очите ѝ святкаха черни кръгове. Стана ѝ студено и започна да трепери.

Нямаше представа колко време остана така, но най-сетне мозъкът ѝ започна да функционира нормално. И започна да я обзема гняв — тиха, дълбока, изгаряща ярост, която прогони вцепенението ѝ.

Стана и методично започна да мести нещата си от спалнята на Рийс в другата, където бе преспала при първото си посещение тук. Не остави няколко неща, с надеждата, че ще му мине и ще я повика

обратно — прочисти стаята от всички признаци за нейното присъствие. Остави документите за ипотека разпилени по средата на пода. Ако не ги вдигнеше, Рийс трябваше да се разхожда отгоре им.

Щом искаше война, щеше да получи война.

Гордостта ѝ я караше да си остане в стаята и да не разговаря с нея; заради бременността си обаче трябваше да се храни. Слезе долу и пригответи пълна вечеря, изпълнена с желание да посипе малко сол в раните му. Ако не искаше да яде храната ѝ, трябваше или сам да си пригответи ястие или да остане гладен.

Той обаче седна на масата, когато го повика и от сърце се наяде. Докато вдигаше чиниите, Маделин каза:

— Не забравяй, че утре сутринта имам час при лекаря.

Той изобщо не я погледна.

— Аз ще те закарам. Повече няма да получиш ключовете.

— Чудесно.

След което тя се качи в спалнята си, изкъпа се и си легна.

На следващата сутрин не си размениха нито дума по пътя към Билингс. Когато чу името си в чакалнята пред лекарския кабинет, която бе пълна с бременни в различни месеци, Маделин се изправи и последва сестрата. Той се обърна и проследи грациозната ѝ фигура, докато се отдалечаваше. Само след няколко месеца грацията щеше да изчезне, а походката ѝ щеше да се превърне в тромаво полюшване. Рийс стисна ръцете си в юмруци и едва се сдържа да не изругае на глас. Как можа да му причини това?

Зададоха ѝ стандартните въпроси, прегледаха я и я премериха. Когато се облече, я насочиха към кабинета на лекаря, където се появи Рийс, последван от доктора.

— Всичко изглежда нормално — започна лекарят, докато разглеждаше записките си. — Вие сте в добра физическа форма, госпожо Дънкан. Матката ви е с големина като за тринадесета или четиринадесета седмица, а не девета-десета, както смятате, така че вероятно бъркате датата на зачеването. По-нататък ще направим преглед с ултразвук и ще преценим с точност. Може пък бебето да е по-голямо или да са близнаци. Виждам, че баба ви по майчина линия е имала близначка, а това обикновено се предава по женска линия.

Рийс се изправи в стола си, а погледът му се изостри.

— Има ли опасност, ако са близнаци?

— Не. Само че обикновено се раждат по-рано и затова трябва да внимаваме. На този етап съм по-притеснен от едно едро бебе, отколкото от близнаци. Съпругата ви безпроблемно би родила две бебета, защото теглото им винаги е по-малко от това на едно. Не като цяло, разбира се, а индивидуално. Вие колко сте тежали, когато сте се родили, господин Дънкан?

— Четири килограма и деветстотин грама — мрачно отговори той.

— Искам много отблизо да следя жена ви, ако бебето достигне родилно тегло около четири килограма. Има тесен ханш и ако е повече, може да се наложи цезарово сечение.

След това лекарят обясни на Маделин каква трябва да е диетата ѝ, витамините и почивката, като ѝ даде и няколко листовки. Когато си тръгнаха час по-късно, Маделин бе натоварена с рецепти и четиво. Рийс се отби до аптеката, купи предписаните медикаменти и се отправиха към ранчото. Маделин седеше мълчаливо до него. Когато стигнаха, той си даде сметка, че тя не го погледна нито веднъж през целия ден.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следваща сутрин, когато Рийс се готвеше да излиза, Маделин хладно го попита:

— Можеш ли от всяка точка на ранчото да чуеш клаксона на колата?

Той я погледна учудено.

— Не, разбира се.

— И как тогава да те намеря или да се свържа с теб?

— Защо ще ти трябва да го правиш? — саркастично попита той.

— Защото съм бременна. Мога да падна или да получа спонтанен аборт. Поради ред причини.

В този спор не можеше да я победи. Стисна устни, изправен пред избора да ѝ даде възможност тя да избяга или той да постави в опасност нейния живот или този на детето. А щом се стигнеше дотук, Рийс нямаше избор. Извади ключовете от джоба си и с всичка сила ги удари върху шкафа, но задържа ръката си над тях.

— Имам ли думата ти, че няма да избягаш?

Тя най-сетне го погледна, но очите ѝ бяха студени и пусти.

— Не. Защо да си хабя думите в обещания, като ти така или иначе няма да ми повярваш?

— В какво по-точно искаш да повярвам? Че не си го направила с умисъл, та сега да имаш точно толкова права върху ранчото, колкото и аз? Една жена вече ме направи на глупак и аз останах с половината от онова, което притежавах, но това повече няма да се повтори, дори да се наложи да изгоря тази къща до основи и да продам земята си на безценица. Ясно ли ти е?

Когато приключи с речта, Рийс вече викаше и я гледаше така, сякаш мразеше дори присъствието ѝ там.

Маделин не издаде никаква емоция, нито пък помръдна.

— Ако съм искала това, можех да изплатя ипотеката много по-рано.

Думите ѝ попаднаха в целта — забеляза го в погледа му. Можеше да продължи с аргументите, но се възпря. Даде му повод за размисъл. И още щеше да му дава, преди всичко да приключи.

Рийс излетя от къщата, като все пак остави ключовете от колата. Тя ги взе и ги подметна в ръка, докато се изкачваше към спалнята, където вече бе опаковала част от багажа си. През двете нощи, които прекара сама, на спокойствие бе обмислила какво да прави и къде да отиде. Рийс вероятно очакваше тя да замине за Ню Йорк, след като вече имаше право да претендира за част от ранчото, но тя изобщо не възнамеряваше да постъпи така. За да го научи на урока, от който се нуждаеше, Маделин трябваше да е наблизо.

Напълно в негов стил бе да си намери работа близо до къщата, в случай че тя се опита да избяга, което не стана. Маделин изпита огромно удоволствие, когато той се върна за обяд, след като ѝ бе казал, че няма да се прибере преди вечеря. Тъй като не бе приготвила нищо за ядене, сега опече сандвичи, сервира му ги и продължи със заниманието си, а именно — да почисти фурната.

— Ти няма ли да обядваш? — попита той.

— Вече ядох.

Няколко минути по-късно, той отново се обади:

— Безопасно ли е да правиш това?

— Не е тежка работа.

Хладният ѝ тон обезкуражи желанието му за разговор. Този път Маделин нямаше да го улесни. Два пъти му заяви, че няма да плаща за греховете на Ейприл, но явно думите ѝ не бяха стигнали до съзнанието му. Сега бе време да му го докаже.

Когато Рийс отново излезе, тя изчака половин час и занесе куфара си до колата. Нямаше да избяга на далеч и на него щеше да му отнеме най-много няколко дни, докато я открие. Тогава можеше да си прибере колата, така че не се чувстваше виновна за това. Освен това на нея не ѝ трябваше. Очакваше, че ще се е върнала в ранчото преди следващия преглед при лекаря, но ако не станеше така, тогава щеше да го помоли и той да я закара. Планът ѝ не включваше да избяга надалеч от него.

Над кафенето на Флорис имаше стая, която постоянно се даваше под наем, тъй като в Крук нямаше кой да я наеме. На нея щеше идеално да ѝ свърши работа за момента. Маделин пристигна в Крук и

паркира пред заведението. Идеята ѝ не бе да се крие от Рийс — дори напротив, искаше той да знае точно къде се намира.

Влезе в кафенето, но зад бара нямаше никого.

— Флорис? Има ли някой?

— Изчакай малко — долетя киселия глас на Флорис откъм кухнята. След няколко минути тя се появи. — Кафе ли искаш или нещо за ядене?

— Искам да наема стаята отгоре.

Флорис замръзна на мястото си и впери поглед в Маделин.

— И защо ти е да го правиш?

— Защото ми трябва място, където да отседна за известно време.

— Горе в ранчото имаш голяма къща и голям мъж, който да те топли нощем. Ето това ти трябва!

— Това, което имам — бавно изрече Маделин, — е твърдоглав съпруг, който трябва да научи един хубав урок.

— Хм! Досега не съм срещнала мъж, който да не е твърдоглав.

— Освен това съм бременна.

— Той знае ли?

— Да.

— Знае ли къде си?

— Скоро ще разбере. Нямам намерение да се крия от него. Може би ще връхлети тук побеснял, но аз няма да се върна, докато той не проумее някои неща.

— Като например?

— Като например, че не съм първата му съпруга. Изиграла му е мръсен номер, но аз не съм виновна за това.

Флорис я изгледа от главата до петите, кимна и за първи път на киселата ѝ физиономия се появи задоволство.

— Обичам, когато мъжете си получават заслуженото — измърмори тя и се обърна към кухнята. След това спря и отново погледна Маделин. — Имаш ли опит с приготвяне на дребни поръчки?

— Не. Имаш ли нужда от готвач?

— Нямаше да те питам, ако не беше така. Сега сама и готвя, и сервирам. Този нещастник Лънди побесня, когато му заявих, че яйцата му са като гумени и миналата седмица напусна.

Маделин обмисли предложението и реши, че ѝ допада.

— Мога да приемам поръчките.

— Правила ли си го преди?

— Не, но през последните девет месеца се грижех за Рийс.

Флорис изръмжа.

— Предполагам, че това те прави достатъчно квалифицирана. Не ми изглежда на мъж, който лесно може да бъде задоволен. А добре ли си със здравето? Не искам по цяла ден да стоиш права, ако има някаква опасност за бебето.

— В идеално състояние съм. Вчера бяха на преглед при доктор.

— Тогава работата е твоя. Ела да ти покажа стаята. Не е кой знае какво, но поне е топла през зимата.

Стаята се оказа чиста и уютна и с това се изчерпваха качествата ѝ, но Маделин нямаше други претенции. Имаше единично легло, диван, малка масичка с два стола и миниатюрна баня с пукнати плочки. Флорис пусна отоплението, така че помещението да се стопли и се върна в кухнята, докато Маделин пренесе куфарите си. След като подреди дрехите си в гардероба, тя слезе долу, завърза престилката си и се зае със задълженията на сервитьорка.

Тази вечер Рийс се прибра капнал от умора. Кравите всеки момент щяха да започнат да раждат малки и тогава щеше да има още повече работа, особено ако се зададе студена вълна.

Когато забеляза, че колата я няма и къщата е тъмна, Рийс се почувства сякаш някой го изрита в гърдите и изкара въздуха от тялото му. Впери поглед в тъмните прозорци с парализираща смесица от болка и гняв. Не бе очаквал, че тя ще избяга. Дълбоко в себе си вярваше, че Маделин ще остане и ще се бори с всички сили, както винаги досега. Вместо това, тя го бе напуснала и сега той затвори очи от болка при мисълта, че тя се бе оказала точно онова, от което най-много се бе боял — вятърничава жена, която нямаше сили да устои на трудностите. Жена, която в такъв момент, ще предпочете да избяга в модния си живот с луксозни дрехи.

Освен това бе взела и неговото дете.

Това предателство бе десет пъти по-лошо от всичко, причинено му от Ейприл. Той бе започнал да има доверие в Маделин и да прави планове за съвместното им бъдеще за години напред, а не само няколко месеца. Тя бе лежала в прегръдките му и с желание му позволи да ѝ

направи бебе; близо година живееше с него, готвеше му, переше го, смееше се, закачаше се и работеше до него, заспиваше в ръцете му.

След което му заби нож в гърба. А той преживяваше този кошмар за втори път.

Бавно, влачейки крака, Рийс обиколи къщата. От кухнята не се носеха топли, ароматни ухания и не се чуваше никакъв звук, освен жуженето на радиатора и равномерното тиктакане на часовника. Въпреки всичко, Рийс хранеше отчаяната надежда, че просто ѝ се е наложило да отиде до някъде и му е оставил бележка. Претърси всички стаи, но никъде не намери такава. Влезе в нейната спалня и откри, че чекмеджетата са празни, а в банята нямаше и следа от вещите ѝ. Рийс все още се опитваше да свикне сутрин да не вижда дрехите ѝ до своите; сега мисълта, че изобщо няма да ги види в дома си му се стори смазваща.

Сякаш за да посипе още сол в раната си, той се отправи към другата спалня, където тя държеше нийоркските си костюми. Като че имаше нужда да провери всичко, за да се убеди, че тя си е тръгнала. И тогава, като ранено и уплашено животно, което търси половинката си, щеше да седне и с жален вой да извести на света за своята загуба и болка.

Но когато отвори гардероба, завари редиците копринени блузи, окачени на закачалки със сатенено покритие и опаковани в найлонови пликове, шикозните костюми, скъпите пижами, официалните обувки на високи токчета в най-различни цветове. Разнесе се слаб аромат на парфюма ѝ, а Рийс, облян в пот, не можеше да откъсне поглед от тях.

Бързо слезе на долния етаж. Книгите ѝ си стояха по местата, а и стерео уредбата ѝ още бе тук. Маделин бе оставила голяма част от вещите си, което значеше, че рано или късно ще се върне. Вероятно щеше да дойде през деня, когато той би трябвало да е навън, за да събере останалата част от багажа си и да си тръгне, без повече да се видят.

Но ако възнамеряваше да се върне в Ню Йорк, което бе най-вероятното ѝ решение, защо бе взела дрехите си за ранчото, а бе оставила луксозните рокли и костюми?

Кой можеше да разбере защо Маделин прави дадено нещо, мрачно се почуди Рийс. Защо бе изплатила ипотеката с попечителския

си фонд, след като много добре е знаела, че той никога няма да го приеме?

Никога през живота си не бе изпитвал такъв гняв — дори и в съдебната зала, докато слушаше как съдията подарява половината му ранчо на Ейприл. Той и не бе очаквал друго от първата си съпруга, която ясно му бе показала колко отмъстителна и безсърдечна е. Мади обаче успя да го заблуди, затова сега ударът бе много тежък. Всеки път, щом се опитахше да обмисли ситуацията, болката и гневът бяха толкова огромни, че нищо друго не оставаше в мислите му.

Е, тя си беше отишла, така че Рийс разполагаше с доста време за мислене. Само че много трудно щеше да се върне да си досъбере нещата, защото при първа възможност той щеше да смени ключалките.

Сега обаче щеше да направи нещо, което не бе сторил, дори когато Ейприл така чудесно успя да съсипе живота му. Щеше да вземе бутилката уиски от шкафа, където от години я държеше, и да се напие до безсъзнание. Може би тогава щеше да успее да заспи без Мади в прегръдките си.

На другия ден се чувстваше ужасно — болеше го стомахът и главата му пулсираше, но все пак събра сили и отиде да се погрижи за животните; те не бяха виновни, задето се оказа такъв глупак. Когато главоболието намаля и отново започна да възвръща човешкия си вид, вече бе твърде късно, за да слезе до универсалния магазин и да купи нови брави.

На следващия ден пък кравите започнаха да се отелват. Всеки път ставаше едно и също — щом като една тръгне да си търси тихо местенце, за да роди, и останалите я последваха. А обикновено избираха най-неудобните кътчета за това. За сам човек бе почти невъзможно едновременно да проследи всички родилки по местата им, да се увери, че новородените са добре, да помогне на онези, които преживяваха тежко раждане и да се погрижи за болните или мъртво родени телета. И както винаги, поне една крава се оказваше със сбъркани инстинкти, поради което се отказваше от малкото си, та той трябваше или да го даде на друга, която да го осинови или да го храни със сухо мляко.

Едва на третия ден му остана време да почине. В ступор, Рийс се отпусна на дивана и спа през следващите шестнадесет часа.

Мина цяла седмица, откакто Маделин си беше тръгнала, когато той най-сетне намери време да отиде до Крук. Болката и гневът вече се бяха превърнали в празно, ледено вцепенение в гърдите му.

Първото нещо, което забеляза, когато мина покрай кафенето на Флорис, бе белият форд.

Сърцето му лудо заби и стомахът му се сви. Значи тя се беше върнала, вероятно за да събере останалата част от багажа си. Паркира до съседния универсален магазин и впери поглед в колата, докато пръстите му нервно забарабаниха по волана. Познатият гняв избухна на мястото на празнината и в този миг едно нещо му стана пределно ясно.

Той нямаше да я пусне да си отиде. Бе готов да се пребори с всеки съд в страната, но ранчото му щеше да остане цяло, а Маделин — негова съпруга. С удоволствие се беше разделил с Ейприл, но в никакъв случай нямаше да допусне Мади просто да си тръгне. Тя носеше неговото дете и то щеше да израсне в къщата им, дори ако се наложеше да завързва Мади за леглото всяка сутрин, преди да тръгне на работа.

Излезе от колата и се отправи към кафенето с тежки стъпки и решителна физиономия.

Блъсна вратата на заведение и застана в центъра, докато оглеждаше масите. Никъде не забеляза дългокраката блондинка с мързелива усмивка, а само двама стройни каубои седяха на бара.

Тогава вратата на кухнята се отвори и неговата дългокрака блондинка се появи, облечена в престилка, с две чинии, отрупани с хамбургери и все още ври пържени картофи. Погледна го, нито промени изражението си, нито се забави, докато сервира ястията пред каубоите.

— Ето, заповядайте. Ако желаете, тази сутрин Флорис приготви ябълков пай, който е просто неземен.

След това го погледна с безразличие и попита:

— Какво мога да направя за вас?

Мъжете на бара се обърнаха и единият се изкашля, като забеляза с кого разговаря Маделин; Рийс много добре познаваше всички в околоръст от сто мили и със сигурност него също го познаваха, ако не

лично, то поне по физиономия. Всички, разбира се, познаваха и Маделин — стилна и добре изглеждаща жена, която не оставаше незабелязана. Така че в този момент каубоите прекрасно знаеха, че зад гърба им стои съпругът ѝ, който изглеждаше сякаш всеки момент ще започне да хвърля светкавици наоколо.

С равен тон Рийс каза:

— Донеси ми чаша кафе — след което се настани в едно от сепаретата.

Тя веднага изпълни поръчката му и сервира кафе и чаша вода. След това с безлична усмивка, която не стигна до очите ѝ, попита:

— Нещо друго? — докато се извърещаше към бара.

Рийс рязко протегна ръка и сграби китката ѝ, така че я спря на място. Усети крехкостта ѝ под пръстите си и се шокира колко по-слаба физически от него бе Маделин, а въпреки това никога не трепна пред него. Дори нощем в леглото, когато обгръщаше бедрата ѝ и страстно проникваше в нея, тя обгръщаше тялото му с крака и му се отдаваше изцяло. Мадри не беше жена, която би избягала, освен ако това не бе част от обмислен план. Но ако това беше така, защо сега живееше тук? Защо не бе отлетяла директно за Ню Йорк, където той не би могъл да я открие?

— Седни — с опасно тих глас ѝ нареди той.

— Имам работа.

— Казах ти да седнеш — повтори той и я издърпа, така че тя се отпусна до него. Все още го наблюдаваше с онези хладни, безразлични очи.

— Какво правиш тук? — процеди той, без изобщо да обръща внимание на любопитните погледи от каубоите.

— Работя тук.

— Точно това те питам. Защо, по дяволите, работиш тук?

— За да се издържам. А ти какво очакваше да направя?

— Очаквах да останеш в ранчото, както ти и казах.

— Защо да седя някъде, където съм нежелана? Между другото, ако измислиш начин да си върнеш колата обратно, направи го. На мен не ми трябва.

С огромно усилие Рийс потисна гнева и нетърпението си. Може би тя точно това искаше — да го накара да изпусне нервите си на обществено място?

— Къде си отседнала? — попита той и гласът му издаде напрежението.

— На горния етаж.

— Събери си дрехите. Връщаш се с мен.

— Не.

— Какво каза?

— Казах „не“. НЕ. Двубуквена дума, която означава отказ.

Той разпери длани върху масата, за да се възпре да я раздруса хубаво или да я сграбчи в скута си и да я целуне безумно. Точно в момента не можеше да прецени кое е по-вероятно.

— Няма да се примиря с това, Мади. Качи се горе и си събери дрехите.

Въпреки усилията, не успя да запази гласа си нисък, така че сега двамата каубои открито ги зяпаха.

Тя се плъзна по седалката и се изправи отстрани, преди той да успее да я хване и сега Рийс си припомни, че когато поискаше, Мади можеше да се движи като вятъра.

— Каж ми една причина, поради която да го направя? — изстреля тя, а ледът в очите ѝ вече преминаваше към пламък.

— Защото носиш моето дете — изрева той и също се изправи.

— Ти си този, който заяви — цитирам, че изобщо не даваш и пет пари какво ще правя и че съжаляваш, задето си се оженил за мен — край на цитата. Аз и тогава носех твоето дете, така че нищо не се е променило.

— Промених решението си.

— Е, много жалко за теб. Също така, пак ти ми каза, че не съм онова, което си искал и не ставам за съпруга в ранчо. Това също е цитат.

Един от мъжете на бара прочисти гърлото си.

— На мен ми се струва, че притежавате всички качества, госпожице Мади.

Рийс се обърна към каубоя със свиреп поглед в очите и свити в юмруци длани.

— Да не би да искаш да си носиш зъбите в шепи? — с едва доловим глас попита той.

Мъжът очевидно продължаваше да има проблеми с гърлото си. Пак се прокашля и едва след това успя да проговори.

— Просто отбелязвам.

— Ами отбелязвай навън. Това е между мен и жена ми.

На Запад мъжът може да прави каквото си иска със своята собственост и другите никога не се бъркаха. Сега каубоят бръкна в джоба си, извади две банкноти и ги постави върху бара.

— Хайде да си вървим — подкани той приятеля си.

— Ти върви. — Другият мъж държеше вилицата, набодена с картофи и кетчуп. — Аз още не съм приключил с обяда. — Или със зрелището.

Флорис се появи на вратата на кухнята с кисела физиономия и голяма лъжица в ръце.

— Кой вдига тоя шум? — властно попита тя, след което забеляза Рийс. — А-а, ти ли си? — добави тя с тон, от който стана ясно, че присъствието му тук е толкова желано, колкото и ако чумата бе влязла в заведението.

— Дойдох да прибера Мади в дома ни — обясни той.

— Не виждам защо тя ще иска да идва с теб, като се има предвид милия ти нрав.

— Тя ми е съпруга.

— Нищо не ѝ пречи да обслужва клиентите тук и да получава пари. — Флорис размаха лъжицата към него. — Ти какво можеш да ѝ предложиш, освен онова нещо в гащите ти?

Рийс сви устни. Можеше да метне Маделин на рамо и да я занесе до вкъщи, но макар идеята да му се стори добра, той не искаше да я насилва физически. Първо, тя беше бременна, а и желанието му бе Мади да се върне, защото тя така е решила. Само с един поглед можеше да разбере, че тя няма да направи и една крачка към ранчото доброволно.

Е, сега поне знаеше къде се намира тя. Не се беше върнала в Ню Йорк. Намираще се съвсем наблизо и той нямаше да се откаже. За последен път гневно я погледна, хвърли пари на масата и изфуча от кафенето.

Маделин бавно издиша въздуха, който дълго бе задържала. Този път беше съвсем близо. Рийс очевидно бе толкова категоричен, че ще я върне в ранчото, колкото ѝ, че тя е копие на първата му съпруга. И ако изобщо знаеше нещо за Рийс Дънкан, то беше, че е твърдоглав като муле и няма да се откаже. Съвсем скоро щеше да се върне пак.

Вдигна недокоснатото му кафе и го занесе до бара. Флорис гледаше към вратата, която все още се тресеше от силното затръшване на Рийс, след което се обърна към Маделин с неразгадаемо изражение на лицето. Тя видимо се стегна, а в очите ѝ се появи дяволито пламъче. Двамата каубои шокирани наблюдаваха как на устните ѝ наистина се появи усмивка.

Възрастната жена протегна ръка с дланта нагоре и разперени пръсти. Маделин удари своята ръка отгоре, след което повториха поздрав в обратен ред.

— Едно на нула за съпругата — обяви Флорис с безкрайно задоволство в гласа.

На следващия ден Рийс отново дойде, настани се в едно от сепаретата и с натежали очи я наблюдава, докато тя обслужваше клиентите. Малкото заведение бе необичайно оживено и той мрачно си помисли, че е направил услуга на Флорис, тъй като новината за вчерашната им кавга явно се бе разпространила. Нищо друго не привличаше хората така, както безплатно шоу.

Днес Маделин изглеждаше уморена и той се почуди дали не ѝ е било зле. Преди да го напусне на няколко пъти ѝ прилошаваше, но сутрешното гадене не я мъчеше много. Може би обаче състоянието ѝ се бе променило. Затова сега го обзе още по-силен гняв, понеже ако си бе останала у дома, където ѝ беше мястото, щеше да има възможност да полежи и да си почине.

Без да го попита, тя му сервира чаша кафе и се обърна да си върви. Като повторение от предния ден, Рийс рязко се пресегна и я хвана за китката. Усещаше, че всички погледи като магнит са се насочили към тях.

— Зле ли ти беше тази сутрин? — рязко попита той.

— Да, но ми мина, след като Флорис ми донесе препечени филии. Извини ме, но имам клиенти.

Пусна я, защото не искаше отново да разиграват сцени. Отпиваше малки глътки от кафето, докато я наблюдаваше как тя обикаля наоколо, усмихва се тук, там разменя някоя приказка, разсмива посетителите, от което лицата им просветват. Това си бе лично нейна дарба — да успява да открие смеха и в най-дребните неща

и да подканя останалите да го споделят с нея, дори да ги примамва. Същото бе сторила и с него, даде си сметка Рийс. Деветте месеца, които прекара с нея, бяха най-приятните в живота му — и емоционално, и физически.

Искаше да си я върне. Да наблюдава мързеливата ѝ походка из къщата и способността ѝ да върши чудеса, без видимо да полага никакви усилия. Искаше отново да се закача с него, да го буди с любимата им игра на факти, в очакване той да ѝ е достоен опонент. Желаше да я усети под себе си, да разтвори бедрата ѝ, да проникне в нея и да я накара да му признае, че все още го обича и никъде не иска да ходи.

Не можеше да разбере защо не е заминала за Ню Йорк, а е стигнала само до Крук, където той много лесно щеше да я намери. По дяволите, да избяга в Крук съвсем не представляваше бягство, а просто малко придвижване по пътя.

Единственият възможен отговор бе, че изобщо не е възнамерявала да се връща в Ню Йорк. Не е търсила големия град — искала е просто да избяга от него.

Споменът за всичко, което ѝ наговори, се върна в мислите му и той потрепери. Тя също помнеше всяка негова дума, дори му бе цитирала част от репликите. Тогава го предупреди, че ще съжалява за думите си, но той бе твърде ядосан и се чувстваше прекалено предаден, за да ѝ обърне внимание. Не трябваше да забравя, че Мадис дава толкова, колкото и получава.

А безпроблемно е можела да замине за Ню Йорк; разполагаше с достатъчно средства в чековата си сметка, за да го направи, а Робърт щеше да я посрещне, без изобщо да ѝ задава въпроси. Значи, щом бе останала, може би харесваше Монтана. Дори да целеше да му отмъсти, и това можеше да свърши от Ню Йорк, защото неговото наказание бе, че тя избяга от дома му. Празната къща наистина го подлудяваше.

Най-накрая тя отново се доближи с каната кафе, за да напълни чашата му повторно и попита:

— Искаш ли парче пай? Днес е с кокосово брашно.

— Разбира се. — Така щеше да получи извинение и да остане по-дълго.

Заведението постепенно започна да се изпразва. Клиентите имаха и други задължения, пък и Рийс не бе направил нищо интересно,

с което да ги задържи. Когато Маделин прибра чинията му и за трети път му доля кафе, го попита:

— Нямах ли работа в ранчото?

— Колкото искаш. Кравите се отелиха тия дни.

Само за секунда очите ѝ просветнаха; след това тя повдигна рамене и се обърна.

— Чакай — спря я той. — Седни за минутка и си почини. Не си спирала, откакто съм тук, а това означава — той погледна часовника си — от два часа.

— Тази сутрин бе доста натоварено. Но и ти не спиращ преместването на стадото, само за да си починеш, нали?

Въпреки всичко, Рийс не успя да спре усмивката си при сравнението ѝ между добитъка и посетителите в заведението.

— И все пак поседни. Няма да ти крещя.

— Е, това вече е нещо ново — измърмори тя, но се отпусна на мястото срещу него и протегна краката си. Той ги взе в ръце, постави ги върху коленете си и започна да разтрива прасците под масата, без да я пуска, дори когато тя се опита да ги дръпне.

— Просто се отпусни — тихо изрече той. — Трябва ли да стоиш права толкова дълго?

— Дори да бях в ранчото, пак щях да съм права. Както знаеш, не готвя седнала. Чувствам се чудесно. Освен това съм бременна, а не саката.

И все пак Маделин затвори очи, докато той разтриваше уморените ѝ мускули; Рийс имаше силни ръце и докосването бе изключително приятно.

Рийс беше и добър в леглото. Всяка жена би трябвало да има любовник като него — страстен и неудържим, жаден за тялото ѝ, който изцяло ѝ се отдаваше. Споменът за нощите им се намести в стомаха ѝ като лава, стана ѝ горещо и тя рязко отвори очи. Ако се оставеше твърде дълго да мисли за това, съвсем скоро щеше да се окаже в скута му, без изобщо да съзнава какво върши.

— Искам да се прибереш у дома с мен — каза Рийс.

Ако бе изрекъл думите властно, Маделин щеше да му отвърне гневно, но нежният му тон бе по-скоро подканящ. Тя въздъхна и се облегна с лакти върху масата.

— Отговорът ми все още е същият — кажи една причина, поради която да го направя.

— Моят отговор също е непроменен. Ти носиш моето дете. То заслужава да получи своето наследство и да израсне в ранчото. Сама призна, че това е една от причините, поради които си изплатила ипотеката — да запазиш дома ни за нашите деца.

— Не съм напуснала Монтана с детето ти — отбеляза Маделин. — Дори не съм се отдалечила от ранчото. Бебето ще има и теб, и ранчото, но за това не се налага и аз да живея там.

— Госпожице Мади, има ли още кафе от същото? — извика един клиент.

Тя бързо свали краката си от скута му и с усмивка се върна към работата си.

Рийс най-сетне се отказа и се прибра, но цяла нощ се мята в голямото легло, докато си припомняше гърдите ѝ, аромата на кожата ѝ, усещането, когато проникваше в нея и звуците, които издаваше, когато ѝ доставяше удоволствие.

На следващия ден трябваше да поправя оградата и напълно механично извършваше движенията, докато мислеше единствено за Мади и се чудеше как да си я върне обратно.

Тя бе изтъкнала силен аргумент, когато го попита защо според него не е изплатила ипотеката по-рано, така че да разполага със законово право върху земята, което ще омаловажи предбрачният договор и сега той трябваше да си зададе същия въпрос. Ако единствено това целеше, защо ѝ е трябвало да чака девет месеца? Защо гонеше пилета и крави, преживя зимната виелица и рискува своя живот, за да спаси неговия, ако е планирала да избяга? И още, защо бе спряла противозачатъчните хапчета и допусна да забременее от него? Бебето, което носеше, бе планирано и двамата се бяха съгласили, че искат да имат дете. Една жена никога не би позволила да забременее, ако смята да изкара само няколко месеца тук и после да си тръгне. Земята струваше цяло състояние и ако е търсила само пари, не би си създавала неудобството да ражда дете. Не, тя забременя, просто защото искаше неговото бебе и изплати ипотеката поради една-единствена причина — за да запази ранчото за него, Рийс Дънкан. Можеше и да твърди, че по този начин запазва наследството за детето си, но то бе

още една абстрактна идея, независимо колко силен е майчинският ѝ инстинкт. Тя бе спасила ранчото заради съпруга си.

Освен това, Мади нямаше нужда от пари. С Робърт Канон за доведен брат, тя можеше да получи абсолютно всичко, само да го поиска. Робърт притежаваше такова състояние, пред което и семейството на Ейприл изглеждаше скромно.

Всичко това го връщаше към един и същ въпрос. Ако не е планирала да се разведе, защо бе изплатила ипотеката, като е знаела колко ще го разгневи? И отговорът неизменно оставаше един и същ — онзи, който тя му призна. И никога не се опита да го скрие. Защото го обичаше.

Тази мисъл го разтърси из основи и той спря, за да избърше потта от челото си, макар времето изобщо да не бе горещо. Мади го обичаше. Опита се да му го каже, докато той крещеше обиди в лицето ѝ, но той отказа да я чуе.

С яростно движение той опъна телта и я закова за стълба. Предстояха му много неприятни неща, но той трябваше да ги свърши, ако искаше да си я върне. Бе стигнал до крайности и се държа така сякаш тя е Ейприл, макар много добре да знаеше, че не е прав. Ейприл никога не бе харесвала живота в Монтана, докато Мади му се наслаждаваше като малко дете. Точно това искаше тя.

Обичаше го толкова много, че бе поела риска да изплати ипотеката, независимо че е знаела как ще го разгневи, само и само да запази ранчото за него. Беше поставила неговите интереси пред своите и точно по това се познаваше истинската любов, но той бе прекалено заслепен и твърдоглав, за да го разбере.

Заради гнева си забърка страхотна каша и сега нямаше кой друг да вини, освен себе си. Трябваше да престане да позволява алчността на Ейприл да разрушава живота му; да спре да гледа света през недоволния поглед на първата му съпруга. Това бе най-голямата ѝ вреда, която му нанесе — не че го разори финансово, а че промени отношението му към другите хора. Той дори го призна пред себе си в деня, когато се запозна с Мади — ако я беше срещнал преди Ейприл, с всички сили щеше да се бори да я спечели и пак щеше да успее. Щеше да я преследва през всички щати на страната и щеше да я вкара в леглото си, преди да успее да се измъкне. Нямаше да има сили да ѝ устои твърде дълго. Дори и онази учителка — не помнеше името ѝ —

да беше казала „да“, пак щеше да намери начин да се освободи от нея. Мадри бе единствената жена, която бе пожелал да носи името му още в мига, щом я видя.

По дяволите. Ако бе помислил навреме, сега щеше да си спести всичките тези неприятности.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рийс влезе в кафенето и мигновено всички погледи се насочиха към него. Започваше да се чувства като проклет аутсайдер, защото хората веднага прекъсваха разговорите си и вперваха очи в него, всеки път щом се появеше в града. Флорис бе излязла от кухнята и спореше с клиент, който според нея си е поръчал нещо много глупаво, доколкото Рийс успя да разбере, но тя също млъкна и го зяпна. След това рязко се обърна и влезе обратно в кухнята, вероятно за да вземе голямата си лъжица.

Маделин не му обърна никакво внимание, но след по-малко от минута пред него бе сервирана чаша димящо кафе. Изглеждаше толкова добре, че той едва се сдържа да не я сграбчи в ръцете си. Косата ѝ бе вързана на свободна опашка, носеше онези шикозни, широки джинси и маратонки, както и риза в цвят каки, със завързани краища на талията, вдигната яка и навити ръкави и изглеждаше прекалено стилно, дори и под престилката. Отново погледна ризата и се намръщи. Това беше негова дреха! По дяволите, явно когато си е тръгнала, е взела със себе си и негови вещи.

Нямаше никакво съмнение. Трябваше да си върне тази жена, дори и само за да спаси гардероба си.

След няколко минути му донесе парче шоколадов пай и с усмивка му подаде вилицата. Може и да бяха разделени, но тя изпитваше нужда да нахрани своя мъж. Той винаги се озадачаваше от желанието ѝ да направи всичко, само на него да му е добре, сякаш искаше да го предпази. И понеже той бе доста по-едър от нея, грижата ѝ му се струваше малко странна. Но що се отнасяше до нея, и той бе развил чувство за свръх защита, така че бяха квит.

Най-накрая погледите им се срещнаха и с едно движение на брадичката, Рийс ѝ посочи мястото срещу него. Тя повдигна вежди при арогантния му жест и не му обърна никакво внимание. Рийс въздъхна. Но пък какво ли беше очаквал? Досега би трябвало да е разбрал, че

Мади не реагира на заповеди — освен ако по свои си причини не реши да ги приеме.

Очевидно в Крук бе настъпил пиковия час, съдейки по броя на клиентите, които бяха решили да се отбият при Флорис. Рийс мрачно се почуди дали не е поставила алармена система, която да се включва всеки път, щом пикапът му паркираше пред кафенето. Мина час, преди хората да започнат да се разотиват, но той търпеливо изчака. Следващият път, когато тя се приближи, за да му долее кафе, той каза:

— Моля те, Мади, искам да поговорим.

Може би „моля те“ свърши работа, защото тя го погледна изумено и седна срещу него. Флорис излезе от кухнята и изгледа Рийс с ръце, скръстени на талията, като че се чудеше какво още прави той в заведението ѝ. Той ѝ намигна. За първи път си позволяваше подобна игривост, при което лицето ѝ се изкриви от бяс и тя се втурна обратно в кухнята.

Мади се засмя тихо, станала свидетел на сцената.

— Вече си в черния ѝ списък, озаглавен: „Нещастниците съпрузи, които се въртят наоколо“.

Той изръмжа.

— А преди бях в черния списък с име: „Нещастниците съпрузи, които не се въртят наоколо“.

— Все още — добави Маделин. — Флорис няма особено високо мнение за мъжете.

— Забелязал съм. — Той я погледна изучаващо. — Как си днес?

— Много добре. Това е първото нещо, което ме пита всеки щом ме види. Както знаеш, бременната жена е доста често явление, а тук можеш да помислиш, че съм първата, която ще роди дете.

— Никой досега не е носил моето дете, затова имам правото да се интересувам. — Рийс се пресегна, взе ръката ѝ и преплете пръсти с нейните. Тя все още носеше брачната халка. Той също носеше неговата, ако това имаше значение. Това бе първото бижу, което слагаше, но му харесваше как златната ивица стои на дланта му, също както харесваше и тази на Мади. Той се заигра с халката, сякаш да ѝ припомни за съществуването ѝ. — Ела си вкъщи с мен, Мади.

Старата песен. Тя тъжно се усмихна и повтори отговора си.

— Кажи ми една причина, поради която да го направя.

— Защото ме обичаш — нежно изрече той, а пръстите му стиснаха нейните. Това бе най-силният аргумент, който тя не можеше да отрече.

— Винаги съм те обичала. Това не е нещо ново. Обичах те и когато си събрах багажа и напуснах къщата ти. Тогава не е било достатъчна причина да остана, така че не виждам сега защо трябва да ме върне обратно?

Сивите ѝ очи бяха напълно спокойни, когато го погледна. Рийс осъзна, че и това няма да я сломи и сърцето му се сви. Тя нямаше да се прибере с него, независимо какви аргументи щеше да изтъкне той. Откакто забеляза колата пред кафенето, той непрестанно таеше надежда, но сега за първи път разбра, че може би бърка. Мили боже, наистина ли бе разрушил най-хубавото нещо в живота си, само защото бе отказал да го приеме?

В гърлото му бе заседнала огромна буца и той трябваше да преглътне, преди да заговори отново.

— Имаш ли... Имаш ли нещо против да идвам всеки ден да те виждам? Само за да се уверя, че си добре. Бих искал също да идвам с теб на прегледите, ако може.

Сега Мадри трябваше да преглътне импулса да се разплаче. Никога досега не бе виждала този Рийс и той не ѝ харесваше. Рийс беше дързък, арогантен, с избухлив нрав и точно такъв тя го харесваше, стига той да разбере някои основни истини за брака им.

— Това е и твоето дете, Рийс. Никога не съм искала да те отделям от него.

Той въздъхна, като продължаваше да си играе с халката ѝ.

— Сбърках, скъпа. Имам фобия относно ранчото, след онова, което Ейприл ми причини — зная, че ти не си Ейприл и не биваше да си го изкарвам на теб заради нещо, което тя е направила преди осем години. Ти ми го каза, но аз не те чух. Затова сега те моля да ми обясниш какво да сторя, за да оправя нещата между нас?

— Рийс, не става въпрос за това — тихо каза тя. — Аз не водя резултат, така че като направиш еди-какво си, да се върна в ранчото. Говорим за нас, за нашата връзка и дали имаме бъдеще заедно.

— Тогава ми кажи какво те притеснява. Скъпа, не мога да поправам нещо, ако не знам какво.

— Ако не знаеш какво, значи не можеш да го поправиш.

— Пак ли започваш с главоблъсканиците? Не съм много добър в четенето на мисли — предупреди я той. — Ако искаш нещо, кажи ми го направо. Мога да се справям с действителността, но не съм много добър в отгатването.

— Не се опитвам да те мотая. Самата аз изобщо не се чувствам доволна от сегашното положение, но няма да се върна в ранчото, докато не се уверя, че с теб имаме бъдеще. И няма да променя решението си.

Рийс бавно се изправи и извади няколко банкноти от джоба си. Маделин безразлично махна с ръка.

— Не се притеснявай, днес аз черпя. Тук получавам добри бакшиши — с крива усмивка добави тя.

Той я погледна и го обзе толкова диво желание, че дори не се опита да му устои. Наведе се, долепи устни в нейните и наклони главата ѝ назад, така че силно се притисна към нея и прокара езика си. Толкова пъти се бяха любили, че телата им бяха свикнали едно с друго. Тя издаде познатия тих звук, докато езикът ѝ си играеше с неговия. Ако бяха само двамата, тази целувка щеше да прерасне в страстен секс — толкова мощно бе привличането им. Никой друга жена не му беше въздействала толкова силно, колкото Мадри.

В кафенето бе настанала пълна тишина и всички клиенти ги зяпаха със затаен дъх. Емоцията около Рийс Дънкан и съпругата му бе най-голямото забавление за хората тук от години насам.

— А стига!

Рийс повдигна глава, а устните му все още блестяха от целувката. Грубото прекъсване долетя от Флорис, която бе напуснала убежището на кухнята, за да спаси сервитьорката си. Поне Рийс реши така, защото бе заменила голямата лъжица с касапски нож.

— Няма да търпя такива неща в заведението ми — скара му се тя.

Той се изправи и бавно, но много ясно, каза:

— Флорис, имаш остра нужда от някой мъж, който да прогони киселата ти физиономия с повечко секс.

Флорис му се усмихна с дяволита усмивка и размахна ножа.

— Последният глупак, който опита, получи яка цицина.

И винаги става едно и също. Някои хора просто не могат да не си пъхат носа навсякъде. Каубоят, който се намеси при първия скандал

между Рийс и Мади, сега пак се обади:

— Кога беше това, Флорис? — попита той. — Преди или след Гражданската война?

Тя се обърна към него като мечка стръвница на прясно месо.

— Виж, момчето ми, говоря за баща ти и ти си единственото, което успя да сътвори след това.

Приближаваше края на април. Пролетта бе настъпила с пълна сила, но Рийс не можеше да изпита обичайното удоволствие от събуждането на земята. Обикаляше безцелно из къщата, която му се струваше все по-празна. През повечето време бе зает, но изобщо не се чувстваше щастлив. Мади все още не се беше върнала у дома.

С наследството от баба си тя му бе осигурила финансова сигурност. След като неизплатената ипотека вече не му тежеше на врата, той можеше да вложи парите от миналогодишната продажба на говеждо за увеличаване на стадото си, както бе планирал. Освен това, би могъл да изтегли нов кредит с ранчото като гаранция и да наеме допълнително помощници, с които да разработи земята си както в миналото. Благодарение на Мади, можеше да възстанови ранчото си напълно, въпреки по-малкото акри земя. Тя не го бе виждала в успешните му години и не знаеше колко весел и интересен е животът в едно голямо ранчо.

Предстоеше му да вземе решение и то скоро. Ако искаше да разшири производството си, трябваше да се захване сега с тази задача.

Само че сърцето му не бе в тази идея. Винаги бе обичал земята си, красотата на ранчото бе станала част от душата му, но ентусиазмът му бе изчезнал. Без Мади нищо вече не го интересуваше.

Тя обаче бе права — това бе наследството на тяхното дете. По тази причина трябваше да положи всички усилия.

Животът винаги е поредица от възможности. Те могат да се менят от ден на ден, но човек постоянно е изправен пред избори, а на него му предстоеше да направи много важен такъв.

Ако решеше да инвестира в разширяване на ранчото, това щеше да погълне всичките му приходи и нямаше да има нищо настрана, в случай че отново ги сполети такава виелица. Ако се обърнеше към банката за още един кредит и заложи ранчото като гаранция, се

поставяше пак в същата ситуация, от която Мади го бе измъкнала. Нямаше съмнение, че ще успее, ако реинвестира приходите си в земята, при условие, че вече няма да изплаща дългове на бившата си съпруга и въпреки това не му се искаше да задлъжнява към банката.

Тогава оставаше варианта да покани инвеститор. Робърт Канон бе идеалният човек за това, освен това би бил и перфектен партньор. А Рийс наистина притежаваше много остър ум за бизнес, затова безпогрешно оценяваше предимствата на партньорството. Не само че финансово щяха да са по-свободни, но щяха имат възможност да изпробват и нови области, така че оцеляването им нямаше да зависи от това колко тежка е била зимата. Земята бе достатъчно наследство за децата му.

Той вдигна телефонната слушалка и набра номера от визитната картичка, която Робърт му остави на Коледа.

Половин час по-късно затвори телефона и всичко бе решено. Оставаше само да подпишат документите. Двамата с Робърт много лесно се разбираха и успяха договорят взаимно изгодна сделка с минимален брой думи. Рийс се почувства странно, с олекнало сърце и му трябваха няколко минути, докато осъзнае какво се бе случило току-що. Доброволно се бе доверил на друг човек и се отказа от тоталитарния контрол над ранчото си; още повече, че партньорът му беше член от семейството на съпругата му — нещо, което бе немислимо само допреди година. Сякаш най-накрая се бе отърсил от омразата и неприязънта, които от години тровеха живота му. Ейприл, най-сетне бе останала в миналото. Определено бе сбъркал с първия си избор на съпруга, но умните хора се учат от грешките си и продължават напред. И той наистина се бе поучил, но не беше продължил напред, до момента в който не срещна Мади. Дори и тогава не се отказа от предразсъдъците си и така разруши брака им.

Божичко, бе готов да лази на колене и лакти, само и само да я върне обратно.

Дните минаваха и той бе все по-твърдо решен да постъпи точно така, но преди това получи телефонно обаждане, което промени напълно ситуацията. Обади му се сестрата на Ейприл, Ерика. Ейприл бе починала, а той бе единственият наследник в завещанието ѝ, така че би ли дошъл?

Ерика го посрещна на летище Джей Еф Кенеди. Тя бе висока, слаба, резервирана жена, само две години по-голяма от Ейприл, но винаги бе приличала повече на леля й, отколкото на сестра. В косите й вече се забелязваха побелели кичури, които тя очевидно не правеше опит да прикрие.

— Благодаря ти, че дойде, Рийс. Имайки предвид обстоятелствата, постъпката ти определено е повече, отколкото очаквах или отколкото заслужаваме.

Той повдигна рамене и се здрависа с нея.

— Преди година щях да се съглася с теб.

— Защо, какво се е случило през последната година? — Очите й го гледаха прямо.

— Ожених се отново и си стъпих на краката финансово.

Сега погледът й потъмня. Тя също имаше сиви очи, забеляза той, но не мекото, гълъбовосиво като на Мади.

— Съжалявам за всичко, което се случи покрай развода. Ейприл също съжаляваше, но вече бе твърде късно. И много се радвам, че отново се си оженил. Надявам се, че със съпругата ти сте щастливи.

Би могъл, помисли си той, ако намереше начин да я върне при себе си, но не го сподели с Ерика.

— Благодаря ти. Очакваме бебе в края на октомври.

— Поздравления! — Строгото й лице просветна за момент и тя дори се усмихна, но усмивката бързо изчезна и Рийс забеляза колко уморена е душата й. Ерика скърбеше за сестра си и вероятно не й е било лесно да му се обади.

— Какво се случи с Ейприл? — попита той. — Болна ли беше?

— Не, освен ако не го наречем болест на духа. Тя също се омъжи повторно, както може би знаеш, след по-малко от година след развода, но не беше щастлива и след още две години пак се разведе.

На върха на езика му беше да я попита и него ли е докарала до банкрут, но замълча. Щеше да е грозно от негова страна, като виждаше мъката на Ерика. Някога щеше да реагира точно така, защото не му пукаше кого наранява. Но Мади го промени.

— Започна много да пие — продължи Ерика. — Опитвахме да я убедим да се подложи на терапия, да се контролира и за известно време тя дори успя да спре. Но бе много тъжна, Рийс. Четеше се в очите й. Сякаш бе изморена от живота.

Той рязко си пое въздух.

— Самоуби ли се?

— Технически, не. И не умишлено. Поне аз така мисля, не ми се иска да приема другия вариант. Но не можеше да спре с пиенето, защото това бе единствената ѝ утеха. В нощта на смъртта ѝ се е напила и е тръгнала да се прибира от Кейп Код. Заспала е на волана или поне така смятат и в момента е поредната бройка в статистиката на загинали пияни шофьори. — Гласът на Ерика бе тих, без никаква емоция, но в очите ѝ се четеше болка. Пресегна се и тромаво докосна ръката му, като жена, на която ѝ е еднакво трудно да дава и да получава утеха.

В таксито на път за града, Рийс попита:

— Защо ме е определила за единствен свой наследник?

— От чувство на вина, предполагам. Тя бе луда по теб в началото и изпълнена с горчивина след развода. Знаеш, че те ревнуваше от ранчото. След като се разделихте ми сподели, че предпочитала да си имаш любовница, защото с друга жена би могла да се справи, но това парче земя те привличало повече от която и да е жена. Затова и поиска ранчото ти, като отмъщение. — Ерика му се усмихна мрачно. — Божичко, колко отмъстителни могат да бъдат хората. Не можеше да разбере, че тя просто не бе жена за теб. Не харесвахте едни и същи неща, не се стремяхте към една и съща цел. И понеже ти не я обичаше повече от ранчото, тя го прие като свой недостатък, а не разбра, че просто сте твърде различни като хора.

Рийс никога не бе мислил по този начин за Ейприл, никога не се беше опитал да погледне брака им и последвалия развод през нейните очи. Единственото, което бе открил в нея, бе горчивината ѝ и това бе оформило животът с нея. И сега се сепна, като разбра, че е бъркал, сякаш през цялото време е носил лещи, които са разкривявали всички образи.

Прекара нощта в скъп хотел, какъвто навремето би сметнал за даденост. Чувстваше се странно отново да е финансово стабилен и се почуди дали пък през тежките години не бе преувеличил стойността на парите. Да, приятно му беше да наеме луксозен апартамент, но можеше да мине и с най-обикновена стая в нормален хотел. Годините, прекарани без пари, бяха променили приоритети му.

Изчитането на завещанието на следващия ден не продължи дълго. Семейството на Ейприл, потънало в скръбта си, се държа мило.

Както и баща ѝ. Ейприл много прилежно се бе погрижила за разпределението на имуществото си, сякаш е очаквала смъртта си. Бижутата и личните си вещи бе поделила между семейството си, както и малкото акции, които притежаваше. Изуми го обаче онова, което бе завещала на него.

„На Рийс Дънкан, бившият ми съпруг, оставям всичко, което получих от него при развода. Ако ме превари в смъртта, същото завещавам на наследниците му като жест на дълго забавена справедливост.“

Адвокатът продължи, но Рийс вече не чуваше нищо. Не можеше да повярва. Беше напълно шокиран. Наведе се напред, облегна лакти върху коленете си и впери поглед в ориенталския килим под краката му. Тя му връщаше всичко и обезсмисляше всичките тези години на омраза.

Най-голямата ирония в случая бе, че той вече се бе отказал. Дори и да имаше достатъчно сили и да възстанови ранчото както в силните му години, той нямаше да се чувства щастлив без Мади. С нея се беше смял, бяха се любили, и някъде междувременно маниакалната му омраза бе отстъпила пред чистата, силна любов, така че сега той не можеше да живее без нея, а само да съществува.

Сърцето му се сви и в гърдите му заседна огромна болка. По дяволите! Как можеше да е бил такъв глупак?

Ела си с мен вкъщи.

Кажми ми една причина, поради която да го направя.

Само за това го молеше тя, една добра причина, но той не ѝ я беше дал. Вярно, изтъкваше аргументи, но не ѝ каза онова, за което го молеше тя, от което се нуждаеше. Тя не му го каза направо, а той бе толкова погълнат с това от какво се нуждае, че изобщо не се замисли за нея. А беше толкова просто и сега Рийс знаеше какво да ѝ отговори.

Кажми ми една причина, поради която да го направя.

Защото те обичам.

Влезе в кафенето на Флорис и застана в средата на заведението. Клиентите ставаха все повече, може би защото Флорис се криеше през по-голямата част от времето в кухнята, а Маделин, с бавния ѝ акцент и секси походка, очароваше посетителите.

Както обикновено, настъпи тишина, щом той влезе, и всички се обърнаха към него. Мади стоеше зад бара и забърсваше петно от разлято кафе, докато разговаряше приятелски с Глена. Щом го видя, замръзна на мястото си, вперила поглед в него.

Той закачи палеца си за колана на панталона и ѝ намигна.

— Отгатни — започна той. — Какво е това: два крака, твърда глава, държи се като магаре?

— Това е просто — засмя се тя. — Рийс Дънкан.

Посетителите се разсмяха тихо. Рийс забеляза развеселения ѝ поглед и не сдържа усмивката си.

— Как си днес? — попита я той с нисък тон, така че останалите посетители в кафенето бяха изключени от разговора им, а няколко от жените затаиха дъх.

Устните ѝ се извиха в една от нейните самоиронизиращи усмивки, при които винаги му се приискваше да я сграбчи в ръцете си.

— Не е един от добрите ми дни.

— Ела си с мен въщи.

Тя го погледна право в очите и тихо изрече:

— Кажи ми една причина, поради която да го направя.

И точно там, пред Господ и по-голямата част от жителите на Крук, Монтана, той си пое дълбоко въздух и изрече думите ясно и достатъчно високо, за да го чуят всички, което не беше никак трудно, защото останалите посетители дори не се преструваха, че не подслушват.

— Защото те обичам.

Мади премигна и за негова изненада, той забеляза сълзи в очите ѝ. Преди обаче да успее да стигне до нея, лицето ѝ се озари от усмивка, като лъч светлина върху буреносен облак. Тя не се опита да заобиколи бара; покачи се отгоре и се смъкна от другата страна.

— Крайно време беше — промълви тя и се хвърли в ръцете му.

Клиентите започнаха да ръкопляскат и Флорис се появи от кухнята. Тя изсумтя и остана видимо недоволна като видя Маделин да виси на врата на Рийс с крака във въздуха.

— Предполагам, че сега ще трябва да си търся нова сервитьорка — измърмори тя.

Някой се обади:

— Флорис, обещавай, че няма да излизаш от кухнята и ние ще ти намерим нова.

— Дадено — отвърна възрастната жена и изуми всички посетители, като наистина се усмихна.

Той не изчака да стигнат до къщата, за да я люби; щом стигнаха до негова земя, Рийс спря пикапа и я изведе навън. Маделин имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне, докато слушаше думите на любов, страст, потребност. Не можеше да му се насити да го докосва; искаше да потъне в кожата му и определено се опита.

Когато най-сетне стигнаха къщата, той я пренесе на ръце през прага и направо в спалнята им, където я положи върху голямото легло и започна да я съблича. Тя се засмя приглушено и се протегна.

— Пак ли?

— Искам да те видя — с напрегнат глас промълви той. Когато тя остана гола, Рийс замълча, стъписан от промените в тялото ѝ, които не бяха много видим все още, но той ги забеляза, защото прекрасно познаваше всяка част от нея. Стомахът ѝ започваше да се закръгля, а гърдите ѝ се бяха налели, с потъмнели зърна. Той се наведе, целуна едното и тя потрепери от удоволствие.

— Божичко, обичам те! — прошепна той и отпусна глава върху стомаха ѝ, като обгърна бедрата.

Маделин прокара пръсти през косата му.

— Доста време ти трябваше — нежно отвърна тя.

— Ще компенсирам липсата на бързина с продължителност.

— И какво означава това?

— Че ще ти го повтарям и след петдесет години. — Той замълча, обърна се и целуна стомаха ѝ. — Имам и още нещо да ти казвам.

— Добро ли е?

— Надявам се. Съвсем скоро тук нещата доста ще се променят.

— Как? — Тя го погледна подозрително. — Не съм сигурна, че искам нещата да се променят.

— Имам нов партньор. Преди около седмица се обадох на Робърт и той се съгласи. Започваме разширяването на ранчото веднага. Сега това ранчо е „Дънкан и Канон.“

Маделин избухна във весел смях. Рийс се изправи и също се усмихна, почувства отново магията на присъствието ѝ.

След малко Маделин се успокои и го погледна сериозно.

— Защо се обади на Робърт?

— Защото ти имам доверие — простичко обясни той. — А чрез теб, мога да се доверя и на него. Защото това е едно добро бизнес решение. Защото исках да ти покажа какво може да представлява това ранчо. Защото ще имаме бебе. И защото, по дяволите, прекалено добър съм в работата си, за да се задоволявам с второкачествено ранчо. Това стига ли като причини?

— Първата беше най-важна.

Маделин обгърна лицето му с ръце и го погледна, сякаш сърцето ѝ прозираше в очите. И това го разтърси, макар да се чувстваше като човек, способен да превземе света, нейната любов към него бе най-голямата му сила. Той се наведе, за да целуне стомаха ѝ отново, когато напълно сериозно, тя попита:

— Знаеше ли, че бидон от десет галона всъщност не побира толкова?

На трети ноември Маделин лежеше в болницата на Билингс с родилни болки, стискаше ръката на Рийс и се опитваше да се съсредоточи върху дишането си. Пристигна тук преди около двадесет и четири часа и вече бе на ръба на изтощението, но продължаваше да повтаря, че всичко е наред. Рийс бе необръснат и с тъмни кръгове под очите. Робърт бе някъде отвън и прокараваше бразда по плочките на коридора.

— Кажи още една — каза тя. Рийс изглеждаше отчаян, но тя имаше нужда от нещо, което да разсее мислите ѝ.

— Индийското мастило всъщност идва от Китай.

— Вече си измисляш, нали? Дай да видим сега... — Поредната контракция я прекъсна и тя силно стисна ръката му. Когато можеше да говори отново, тя продължи:

— Звуците на стомаха се наричат борборигми. — След което го погледна победоносно.

Рийс погали лицето си с нейната ръка.

— Пак си чела речника, а това не е честно.

Тя се засмя, но рязко замлъкна от следващата контракция. Тази обаче по-силна и продължи по-дълго. Маделин издържа и с невиждащ поглед се взря в монитора, сякаш за да получи потвърждение на онова, което усещаше. След малко се отпусна върху ръката му и с немощен глас изрече:

— Мисля, че не остана още много.

— Слава богу! — Рийс не бе сигурен, че ще може да издържи още дълго. Да я наблюдава как се мъчи беше най-тежкото преживяване и той сериозно се замисли да ограничи боя на децата им до едно. Сега я целуна по челото, обляно в пот.

— Обичам те, скъпа.

Това му спечели една несигурна усмивка.

— И аз те обичам.

Последва още една контракция.

Сестрата я прегледа и се усмихна.

— Права сте, госпожо Дънкан, не остана още много. По-добре да ви закараме в родилната зала.

Рийс остана с нея. Докторът внимателно бе проследил бременността ѝ и не очакваше никакви усложнения. Рийс ядно се почуди дали неговата представа за усложнения не се разминаваше драстично с тази на лекаря. Бяха минали тридесет и шест часа, откакто започнаха родилните болки. Половин час по-късно, Рийс вече държеше в ръце зачервения си, ревящ син.

Маделин го наблюдаваше през замъглените от сълзи очи и немощно се усмихваше. Изражението на лицето му бе толкова нежно, напрегнато и собственическо, че тя не можеше да повярва.

— Три и седемстотин — измърмори Рийс. — За малко се размина.

Маделин се засмя и се пресегна към мъжа и сина си. Рийс постави бебето в ръцете ѝ, прегърна я и не можеше да откъсне очите си от двамата. Никога досега не бе виждал по-красива гледка, независимо, че косата ѝ бе разрошена и вир-вода. Божичко, чувстваше се прекрасно. Изтощен до краен предел, но страшно щастлив.

Маделин се прозя и отпусна глава върху рамото му.

— Мисля, че добре се справихме — заяви тя, докато изучаваше малките пръстчета на бебето и мократа черна коса. — Освен това мисля, че ще спя около седмица.

Когато я преместиха в нейната стая, точно преди наистина да заспи, чу отново Рийс да повтаря:

— Обичам те, скъпа.

Твърде уморена, за да отговори, Маделин само протегна ръка и усети, че той я хвана в своята. Никога нямаше да ѝ омръзне да чува тези три думи, макар че през последните месеци постоянно ѝ ги казваше.

Рийс седна и усмихнато се загледа в спящото ѝ лице. Неговите клепачи също се затвориха от умора, но нито за миг, докато спеше, той не пусна ръката ѝ.

Издание:

Американска. Първо издание
ИК „Коломбина прес“, София, 1995

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-732-061-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.